

Catalunya Cristiana

Dijous, 21 d'abril de 1994

Edita: Fundació Catalunya Cristiana, de l'Arquebisbat de Barcelona

Director: Manuel Valls i Serra

Any XV - Núm. 761

175 ptes.

Les roses de sant Jordi

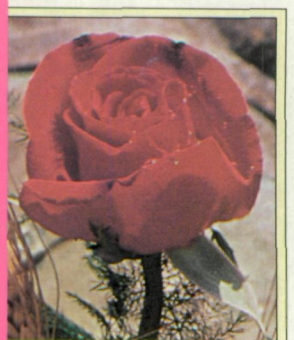
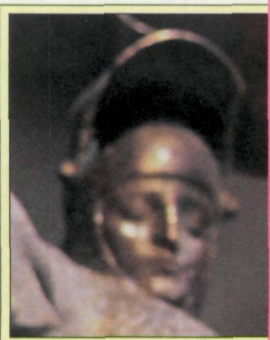
Passa sant Jordi dintre un vol d'aloses
en un matí dolç i rosat d'abril
i al seu darrera hi ha un esclat de roses
com cops de llança del guerrer gentil.

Passa matant el drac i esquivant noses,
i en cada cor deixa un glatir subtil
i una promesa d'arranjar les coses
que emplena d'esperança cada abril.

Emplena d'esperança i de florida
i el sant Patró dóna al cavall la brida
i travessa brunzent la immensitat.

D'un cop de llança desfà dracs i noses
i deixa tot el món cobert de roses
que embriaguen els sentits de llibertat.

Salvador Perarnau (Súria 1895-1970)

LOURDES

1994

**PELEGRINATGES
DE L'HOSPITALITAT
DE BARCELONA
AMB MALATS
I MINUSVÀLIDS**

PRESIDITS PEL

Sr. ARQUEBISBE

Dr. RICARD MARIA CARLES

116è

**DEL 11 AL 16
DE JUNY**

117è

**DEL 16 AL 21
DE SETEMBRE**

**INFORMACIÓ I INSCRIPCIONS:
HOSPITALITAT DE LA MARE
DE DÉU DE LOURDES**

Diputació, 235, 1r 1a

Telèfon: 487 40 09 - 08007 BARCELONA

Organització tècnica: G.C. 8

Catalunya Cristiana

setmanari popular d'informació i de cultura religioses

Dijous, 21 d'abril de 1994

Edita: Fundació Catalunya Cristiana, de l'Arquebisbat de Barcelona

Director: Manuel Valls i Serra

Any XV - Núm. 761

175 ptes.

**El Sínode africà, un
esdeveniment històric**

Informació a pàg. 10.

Entrevista amb el cardenal Thiandoum,
relator general del Sínode; a pàg. 8.

Missatge del Papa als bisbes, sacerdots i fidels de Ruanda

«No cedi a l'odi»

«Jo prego per vosaltres. L'Església prega per vosaltres». Amb aquestes paraules Joan Pau II s'ha adreçat aquests dies al clergat i als fidels de Ruanda, expressant el seu «immens dolor» per les dramàtiques notícies provinents d'aquest país africà.

«Estimats germans en l'episcopat—escriu el Papa—romaneu propers al vostre poble, guieu-lo en el camí a seguir i restituiu-li l'esperança. (...) Estimats fills i

filles, en nom del Crist que ha vessat la seva sang sobre la creu per reunir els membres de la família humana en l'amor i que en el dia de la Resurrecció ha fet triomfar la vida sobre la mort, us suplico que no cedi a sentiments d'odi i venjança i que practiqueu coratjosament el diàleg i el perdó (...). En aquesta etapa tràgica de la vida de la vostra nació, sigueu tots artífexs d'amor i de pau!».

Celebrem com a cristians la festa del patró de Catalunya

Concili al dia 17

Informació a pàgs. 18 - 19

Familyfest

Barcelona, diumenge 24 d'abril
Col·legi Regina Carmeli
carrer Eduard Toda, 37 (Horta)

de les 10.30 del matí a les 7 de la tarda

amb missatge de **Chiara Lubich**
intercanvi d'experiències, iniciatives i propostes

**Missa major de sant Jordi a
les portes del Palau**

Per iniciativa de l'associació d'Antics i Amics de l'Escoltisme Catòlic, des de fa uns anys es ve celebrant una Missa major de sant Jordi, a la diada del sant, al cor mateix del barri gòtic de Barcelona, a tocar del Palau de la Generalitat, oberta a tot el poble creient perquè la festa pugui ser plena: rosa, llibre, visita al Palau i acció de gràcies a Déu per tan bon patronatge sobre la pàtria.

La Missa major de sant Jordi es fa a l'església de Sant Felip Neri, a la plaça del mateix nom, el 23 d'abril a les vuit del vespre. Enguany, serà presidida per mossèn Joan Batlles, distingit amb la Creu de Sant Jordi, a qui l'escoltisme li deu en gran part el reconeixement diocesà dins el Consell de Joves d'Acció Catòlica, el ja llunyà any 1956.

Al final de la Missa es cantaran els Goigs de sant Jordi, i se'n distribuirà una edició especial per a col·leccionistes.

Sant Jordi

Aquesta festa ens convida a la reflexió, a la pregària i a l'esforç per avançar en l'afaiçonament de la personalitat del nostre poble: consciència cada vegada més clarivident i viscuda dels nostres deures i drets; triomf del seny sobre la rauxa; nacionalisme vigorós d'horitzons oberts als quatre vents; satisfacció joiosa de ser el que som; acceptació realista de les nostres limitacions i defectes i esforç per a superar-los; actitud oberta i acollidora envers els immigrants; esperit emprenedor i de treball, i capacitat de diàleg i de negociació; amor a la justícia i a la solidaritat, a la comprensió i al respecte, a la tolerància i a la pau; obertura a Jesucrist i a l'evangelí com a punts de referència.

Josep M. Guix, bisbe de Vic

Del 9 al 19 de juny

TAILÀNDIA

BANGKOK
i el seu entorn

CHIANG MAI
i les terres del nord

temples budistes /
residències reials / mercats
flotants
poblacions indígenes /
indústries artesanals

PELEGRINATGE A

Del 15 al 24 de maig

Terra Santa

Pas a pas amb el Nou Testament i seguint les
directrius de l'Escola Bíblica de
Montserrat i les pautes confiades del 1981
ençà als Amics de «Catalunya Cristiana»

UN AUTÈNTIC PELEGRINATGE
AL PAÍS DE JESÚS I UNA VIVÈNCIA
EXCEPCIONAL DE REFLEXIÓ, DE PREGÀRIA I DE
CELEBRACIÓ DE LA FE A LES FONTS MATEIXES DE LA
NOSTRA SALVACIÓ

DEMANEU INFORMACIÓ

Podeu demanar-ne informació per telèfon, per correu o bé personalment a l'associació

AMICS DE CATALUNYA CRISTIANA:

Pelegrinatges i viatges: Plaça Urquinaona, 11 3r. 3a. A. 08010 Barcelona - Telèfon: **301 37 18**

Parem la corrupció

Corrupció: heus aquí un mot que, a hores d'ara, projecta una ombra inquietant sobre la nostra vida pública. Si «no hi ha res verament humà que no ressoni en el cor» dels cristians, és natural que, en aquests moments, sentim una preocupació profunda per la salut ètica de la nostra societat i, especialment, de la seva classe política. No és que sigui una novetat, dissortadament, la perpetració de frauds i d'estafes des de càrrecs de responsabilitat. Però la generalització fora mida d'imputacions d'aquesta mena d'irregularitats i la gravetat extraordinària d'algunes d'elles, està arribant a nivells alarmants.

La primera exigència del ciutadà, en aquest moment, és la total clarificació dels fets. No podem deixar de respectar la presumpció d'innocència a què tothom té dret mentre no es demostri el contrari. Ara bé, la profusió de detalls acusatoris que arriben a l'opinió pública crea una suspicàcia que demana molta diligència i molta

transparència en la investigació. Només la veritat sense el més mínim subterfugi pot contrarestar la perplexitat i la irritació que avui són al carrer.

La segona exigència del ciutadà és que s'estableixin les responsabilitats polítiques que es deriven dels fets, un cop comprovats. El país té dret a exigir d'aquells a qui ha atorgat la seva confiança mitjançant el vot, la capacitat de reconèixer els seus errors, si cal amb la dimissió i tot.

Només si es dona resposta a aquesta doble exigència s'aconseguirà de circumscriure el mal als seus límits reals. Altrament, la desconfiança podria desbordar-se i recaure sobre tot el sistema polític i sobre tots els seus gestors. Aquest seria el pitjor mal que podria esdevenir-se. Tots, també els grups de l'oposició, tenen el deure de salvar la democràcia eradicant-ne les perversions, en lloc de caure en la temptació, per interès polític, de l'acusació global de tot i de tothom que podria provocar el caos.

Una vegada més experimentem, contra el que predica un cert pragmatisme, que la moral no és una qüestió secundària, sinó la base imprescindible de la persona i de la convivència social. «...Un arbre dolent no pot donar fruits bons», va dir Jesús (Mt 7:18).

Àfrica: sofriment i esperança

Justament quan començava a Roma el Sinode d'Àfrica, ha esclatat la violència més fosca i embogida al cor d'aquell continent. Centenars d'innocents i, entre ells, molts cristians —laics, religiosos, sacerdots— han estat assassinats. No podem deixar de sentir-nos consternats davant d'aquestes matances gratuïtes, perfectament comparables, d'altra banda, amb les que s'han produït als països de la vella Europa, tantes vegades, al llarg del temps i encara avui... En la nostra pregària, aquest sofriment s'uneix a l'esperança en una Església africana que dona testimoni de fe viva, fins al punt de constituir un exemple, com ha dit el Papa, per a les anomenades «civilitzacions progressistes». Sens dubte els màrtirs immolats aquests dies vetllen perquè una Església plenament encarnada en la cultura dels pobles africans, com vol el Sinode, pugui ser, per a tots ells, llavor de pau, de germanor, de progrés veritable.

TRIBUNA

És més que evident, perquè ens ho trameten tots els mitjans de comunicació, que el tema més punyent no sols a nivell d'Estat espanyol, sinó a nivell europeu, és el de la crisi que vivim. Però no és menys cert que l'abast, caràcter i possible o impossible sortida d'aquesta, fora dels nivells estrictament tècnics, és matèria reservada, i crec que és un deure bàsic dels polítics informar els ciutadans d'un tema que és el més important de tots els que vivim. I, la realitat és que els polítics tenen els ciutadans totalment desinformatos respecte del vertader abast de la crisi que vivim, que prové del capitalisme salvatge certament, que per cert gaudeix d'una salut excel·lent i del fet que, en traslladar-se el centre econòmic i de producció mundial als països del Pacífic (tractats de la NAFTA i del GATT), Europa resta indiscutiblement abocada a la decadència econòmica o, si més no, productiva.

És a dir, que encara que el capital sigui europeu, que és de forma minoritària, la producció es trasllada als països del Pacífic —Japó a part, naturalment—, Xina, Taiwan, Hong-Kong, Corea, Indonèsia; i ara també Canadà i Mèxic. Valorant l'enorme diferència dels costos salarials entre Europa i aquests països, les multinacionals capitalistes que dirigeixen la producció situen els seus centres de treball en els territoris esmentats, amb un doble objectiu: aconseguir mà d'obra barata i, de retop, un probable mercat verge, ja que els que produeixen també consumeixen, i molt més que en un mercat tan exhaurit com l'europeu.

La situació encara es complica més si, com s'esdevé a l'Estat espanyol no existeix indústria autòctona, la qual, per raons econòmiques, ha estat venuda al capital estranger i pràcticament no queda cap empresa gran governada per gent del país. O en queden ben poques.

Els polítics, l'economia i la informació

■ Antoni Cuenca i Puigdellivol

I això ho saben els polítics, perquè les dades que manegen, o que haurien de manejar, són les mateixes que coneixem els professionals. Tothom sap que els costos de producció no són els mateixos aquí —amb seguretat social, vacances, etc.—, és clar— que a Orient o a l'Amèrica Llatina, amb jornades llargues, sense cobertura social, salaris a raó d'un 10% dels nostres (una mitjana de 100 dòlars mensuals contra 1.000 dòlars, més les prestacions socials als països occidentals). I sense controls ni inspeccions, la qual cosa permet, com succeeix en el sector tèxtil a l'Índia, Magrib, etc., el treball de menors; ¿com es pot demanar que siguem competitius en aquestes condicions? És absurd.

Deixem el comentari moral que això ens mereix. Les coses són així; i, encara que l'economia es redreci, que ho farà a costa dels més pobres, evidentment, l'atur no pot disminuir, perquè les noves tecnologies eliminen treballadors inexorablement. Que les pensions no es podran pagar als que ara tenen quaranta o cinquanta anys, només és una qüestió de càlcul.

Doncs bé, tot això ho saben prou bé els polítics, que en matèria econòmica estan ben documentats. I no diuen res, no avisen. I tampoc no diuen que cap partit polític o de govern no té altra possibilitat que fer la política d'economia de mercat que s'imposa a escala planetària.

¿Per què aquestes coses que tots sabem

no es diuen i es parla de sortir de la crisi? Senzillament, per no perdre uns vots que podrien desplaçar del poder els polítics actuals. I res més. És una actitud plenament deshonest, perquè si diguessin la veritat, almenys es podrien prendre mesures adequades per repartir el que hi ha; sempre, és clar, que els governants donessin un mínim exemple d'austeritat en llurs ingressos i en llur forma de vida.

Amagar la veritat crua és escandalós. Però, ¿de què serveixen les mentides si veiem que la japonesa Suzuki, la Gillette i la Volkswagen, pleguen per raons òbvies? I que les poques inversions que resten, els supermercats de capital francès com Continente, per exemple, el que fan és destruir els llocs de treball dels petits comerços.

¿Per què, doncs, no s'explica la veritat? La veritat de la imparable retirada de les multinacionals de producció. La veritat de la multiplicació de la despesa pública. La veritat de la multiplicació de les Administracions, amb una burocràcia inútil i molt ben pagada. No es diu res d'aquests temes, no es vol reconèixer que no són

problemes passatgers, sinó que assenyalen la fi d'un cicle econòmic —el que ha portat la societat dita del benestar a Europa— que ja està definitivament acabat.

Bé, aquests són fets, que estan en l'ambient però que ningú no s'atreveix a plantejar obertament, fets que potser no ens portaran a la situació del tercer món, però sí a un atzucac semblant al dels països de l'antic bloc soviètic. Perquè, si ens diguessin com estem, almenys els ciutadans sabríem què hem de fer, els cristians i els no-cristians podríem parlar d'intentar fer una situació social més sobria, més austera i més solidària, de repartir el que hi ha, perquè no n'hi ha ni n'hi haurà més; almenys en molts anys; i potser evitariem —poc o molt— que els menys dotats, els més febles siguin sacrificats a l'altar de l'idol venerat pel nostre planeta: els diners i l'economia de mercat. Crec que si ens encaréssim a la realitat potser podríem pal·liar els patiments.

I també podríem exigir que la moderació que se'ns demana, sigui per a tothom, des del cap de l'Estat fins a l'últim marginat, a fi de no acabar —i em temo que hi acabarem—, no en una societat dels tres terços, sinó en el model del tercer món, amb un 1 per cent de rics, un 10 o un 12 per cent d'emergents i un 80 o un 90 per cent de miserables. Per tant, repeteixo que caldria exigir als polítics que aquesta realitat que és la conseqüència d'adoptar uns principis econòmics, ara universalment acceptats per tots els partits —potser no és possible de fer-ho d'una altra manera—, no comporti el sacrifici de la immensa majoria, sinó que es tradueixi en una moderació i en una austeritat generalitzades. I prèviament a aquesta exigència n'hi ha una altra que és la que motiva aquestes ratlles: és el deure de donar informació de la realitat que vivim.

Antoni Cuenca i Puigdellivol
és advocat

Director: Manuel Valls i Serra
Director adjunt: Jaume Planas i Pahissa

Coordinació: Josefina Picas i Pauné

Redacció i col·laboradors: Joan Carrera Planas; Núria Albert; Montserrat Albert; Josep M. Aragonès; Jordi Bassas; Pilarín Bayés; Pietat Campmajó; Oriol Camps; Pere Campàs; Salvador Cardús; Miquel Àngel Codina; Rosa Collé; Guillem Farré; Francesc Gamissans; Núria Giral; Joan Guiteras; Jordi Jorba; Pau López; Enric Graupera; Jaume Mora; Antoni Munne; Francesc Nicolau; Núria Oriol; Albert Pera; Tomàs Puntí; Joan Salvador; Pere Tena; David Vidal; Pere Vives; Miquel Estradé; Francesc d'A. Picas; Pere Saumell.

Corresponsals: Leonard Santacana, CERVERA; Carme Frigola, FIGUERES; M. Caballé, GIRONA; Josep Nadal, IGUALADA; Jaume Montaña, LLEIDA; Enric Badosa, ROSES; Antoni Mirabet, SEU D'URGELL; Lluís Badia, SOLSONA; Joan Boronai, TARRAGONA; Norbert Mirade, TORREDEMBARRÀ; Joaquim Blanch, TORTOSA; Enric Benavent, VILANOVA I LA

GELTRÚ; Antonio Gil, ANDALUSIA i SUD D'ESPANYA; Glòria Carrizosa i Guillem Farré, BARCELONA; Maria del Pilar Brault, FRANÇA.

Disseny: Josep Samper i Aledo.

Compaginació: Carlos Aguado.

Redacció, administració, publicitat i autoedició:

C/ Puiggarí 5-7, Telèfon: 490 59 88, Fax 490 20 35 - 08014 BARCELONA.

Impressora: Publiagraf, S. A. L. Passatge Valeri Serra, 30,

Tels. 454 16 30 / 17 77 BARCELONA. D.L. B.14.387/79

SUBSCRIPCIONS ANUALS

Catalunya, resta de l'Estat espanyol, Andorra,

Gibraltar i Portugal 9.100 Ptes.

Reste d'Europa: 19.604 Ptes. □ Amèrica: 24.804 Ptes. □ Àfrica: 24.804 Ptes.

□ Àsia: 35.724 Ptes. i Oceania: 35.724 Ptes

Edita: Fundació Catalunya Cristiana, de l'Arquebisbat de Barcelona

Fundadors i membres honoraris del patronat:

Mn. Joan E. Jarque i Juglar i Mn. Francesc Malsosa i Riera

President: l'Arquebisbe de Barcelona, Mons. Ricard Me Carles i Gordó

President delegat: Mons. Joan Carrera Planas, bisbe auxiliar de Barcelona

Vice-president executiu: Ricard Foraster i Ruiz

Patrons: Josep-Rafael Carreras, Ramon Casals, Antoni Bascompte, Gaspar

Vilarrubies, Pere Planellas, Pere Fàbregues, Marcel Coromines, mossèn Joan Pujol i mossèn Manuel Valls

Secretari: Jaume Planas

Gerent: Jaume Roigé i Torrentgenerós

Difusió controlada per

MEMBRE DE LA UCIP

◆ En defensa del Sr. Bassas i Ribalta

Sr. Director:

La persona (Sr. o Sra.) que s'amaga sota les inicials J.V.R. diu que l'article del Sr. Bassas del 3-2-94 «no s'aguanta per enlloc» i que l'«amoina molt» el degoteig de «comentaris, crispacions, criteris i històries esbiaixades referents a la revolució del 1936» que es produeix a *Catalunya Cristiana*.

He tornat a llegir l'article del Sr. Bassas, i trobo que és precisament un model a imitar per la ponderació, el seny, l'equilibri i l'esforç per fugir de tot apassionament, crispació i politització.

Vaig poder parlar personalment amb l'ex-ministre Sr. Irujo i m'honoro amb l'amistat dels senyors Benet, Raguer i Manent; i puc assegurar que tots ells s'han preocupat de posar «Déu sobre totes les passions i odis polítics», com demana J.V.R. Després de tants anys d'història no sols esbiaixada, sinó conscientment escamotejada, segrestada, tergiversada i manipulada, l'aparició dels estudis d'aquests autors «i companyia», com afegeix J.V.R., despectivament, és una alenada d'aire fresc.

I que J.V.R. digui que tot això l'amoina,

a mi sí que em té ben amoinat, tot i que respecte el dret que té a expressar la seva opinió.

El Dr. Irujo i els milers de màrtirs del 1936 van morir per Déu, i no pas per aquella mena d'Espanya que ens van voler imposar el 1939.

Una vegada més, repeteixo amb el Sr. Jordi Bassas: «Palma sí, bandera no».

MANUEL CASANOVES I CASALS
Missioner claretà
Vic

◆ Centenari de l'Escola de l'Esplai

Sr. Director:

L'any 1876 s'iniciaven les primeres Colònies de Vacances infantils a Europa i uns anys més tard, el 1893, fou a Catalunya on s'organitzaren les primeres Colònies. D'això ja fa 100 anys.

L'Escola de l'Esplai-Fundació Pere Tarres, amb motiu d'aquesta celebració, organitza el *Simposi Europeu: Perspectives per a les colònies i activitats de vacances* per als dies 11-12-13 de novembre de 1994. Paral·lelament al Simposi volem

muntar una exposició amb imatges retrospectives dels 100 anys de Colònies de Vacances Infantils.

El motiu de la present és demanar a totes aquelles persones que disposin de material gràfic sobre les Colònies de Vacances Infantils que es posin en contacte amb l'Escola de l'Esplai, els dilluns, dimecres i divendres de 16 a 20 h. al telèfon (93) 410 16 02 (demanar per la Núria Lluell) per tal de reeixir en el muntatge de l'exposició a partir de tot el material recollit.

RAFAEL RUIZ DE GAUNA I TORRES
Barcelona

◆ Textos dignes de respecte

Sr. Director:

Un lector —J.V.R., de Barcelona— en el darrer número (C.C., núm. 755, 10 març 1994), confessa estar molt amoinat per uns escrits d'un col·laborador referents a la revolució del 1936. Es pregunta: «Quan ja no quedin vius els testimonis dels fets, ¿la història es podrà llegir —amb l'etiqueta de veritable—, en textos de Benet, Raguer, Escofet, Manent i companyia?».

A mi —testimoni dels fets— m'ha amoinat molt aquesta despreciativa citació que fa de persones i de textos (¿quins?) que, pels que conec, considero molt encomiables, alligonadors i dignes de respecte.

«Déu sobre totes les passions i odis polítics», hauria de ser, efectivament, el nostre lema.

J.A.S.
Barcelona

◆ Agraït per l'esforç editorial

Sr. Director:

En el nº 758 de *Catalunya Cristiana*, hi han aparegut dues informacions sobre la mort del prelat de l'Opus Dei, monsenyor Álvaro del Portillo. Una d'agència; la segona un original del Dr. Balcells Gorina.

Li agraeixo l'esforç editorial que han fet i que, en aquesta ocasió, honora un home d'Església tan significatiu en els nostres dies.

SANTIAGO SALORD
Barcelona

RETALLS

Business Week (14-III-94)

¿Necessitem tanta diversió?

Pensem un moment en les conseqüències socials que pot tenir una economia dominada per la diversió. Per tot arreu proliferen casinos, parcs d'atraccions, estadis esportius i flamants sistemes de televisió per cable. ¿Com afectarà aquesta plena expansió de l'entreteniment el nostre paisatge espiritual?

Alguns experts porten anys preocupats per l'efecte corrosiu de l'excés de diversió. La televisió, diuen, ens ha transformat ja en recipients buits, depenents de la TV per a l'aliment intel·lectual i anímic que abans proporcionava la família i la societat. Ara arriba una nova generació d'experiències televisades, per no parlar de les diversions no domèstiques que reelaboren la realitat de diverses maneres, cada vegada més estimulants. ¿Ens robarà l'entreteniment la poca imaginació que ens queda?

No, segons els heralds de la comunicació com Trip Hawkins. «La gent sembla creure que preferim estar asseguts passivament davant la televisió —diu Hawkins, la empresa d'informàtica, 3DO Co del qual, ha desenvolupat tecnologia per a la televisió interactiva—. En la meua opinió, simplement, no hem tingut alternativa». Donem als espectadors la possibilitat d'interacció amb l'aparell, i obrirem noves perspectives.

Tanmateix, altres observadors comproven amb preocupació que l'entreteniment està caient sota el domini d'unes poques empreses que, gràcies a la seva literal omnipresència, ofegaran les altres veus i convertiran la diversió en una experiència homogeneïtzada. «En la mesura en què el sistema estigui dominat per un grapat de grans companyies, la brossa prevaldrà sobre els productes de qualitat», diu Mark Crispin Miller, professor de comunicació a la Universitat John Hopkins. «Només cal veure la mateixa expressió "autopista de la informació" —diu Miler—.

Estar en una autopista és una experiència on no s'utilitza la ment: normalment, el que sol fer en aquesta situació es anar escopetejat de la feina a casa».

Altres maneres més insidioses d'entreteniment exploten emocions similars per atraure nous clients. Els grans casinos, per exemple, es converteixen en apassionants llocs d'esbarjo familiar. Visiti *Circus Circus*, i els seus fills podran pujar a la muntanya russa mentre vostè juga a la ruleta. L'inversor Richard E. Rainwater diu que el joc té tant d'èxit perquè «és una mena d'addicció». No és broma. Però la família que va a Las Vegas, tots junts, ¿aniran també, tots junts, a Jugadors Anònims?

Però si això no és suficient motiu de preocupació, podria ser que algun dia el joc s'unís amb la televisió interactiva en allò que seria vertaderament una aliança no santa. La TV per cable emetria resultats, estadístiques i trobades esportives a petició de l'espectador. I un podria apostar per telèfon o prement les tecles del comandament a distància. El joc a casa provoca escrúpols fins i tot als empresaris de l'entreteniment. Però reconeixen que podria ser un dels principals nous negocis creats per l'autopista de la informació. El 1993, els nord-americans van gastar uns 340.000 milions de dòlars en espectacles i diversions. Podem comparar-ho

amb els 270.000 milions de dòlars de despesa —pública i privada— en educació primària i secundària. El 1980 aquestes quantitats eren més o menys iguals.

No és necessàriament un crim que els Estats Units gastin més en diversió que a educar els seus fills. Després d'anys de bones intencions sense èxit, hem après que els dòlars no es tradueixen automàticament en títols. Però és un senyal cert que les nostres preferències han canviat.

Un senyal més: l'augment de la despesa d'entreteniment ha coincidit amb un marcat descens de l'estalvi personal. El 1980, els nord-americans van estalviar una mitjana del 7,9 per cent de la seva renda personal disponible. El 1993, van estalviar només el 4 per cent. L'expert Neil Postman es preguntava en el títol d'un llibre seu de 1985 si estàvem *Divertint-nos fins a morir* (*Amusing Ourselves to Death*: vegi's servei 158/91). Nou anys més tard, el sorgiment de l'economia de l'entreteniment prova que continuem vius, i ben vius. La pregunta que més importa és si, després de tant riure, no acabarem en un asil per a pobres: pobres materialment i espiritualment.

■ Mark Landler

Le Monde de l'Éducation (Març-94)

Les humanitats i la formació de les èlites

Just en un moment en què la crisi fa dubtar de les virtuts de l'economia i de l'omnipotència de la tècnica, el predomini de les matemàtiques en el nostre sistema educatiu comença a disminuir. El mal congènit de l'ense-

nyança francesa resideix en la tendència d'atribuir a una disciplina reina la funció de seleccionar, com més aviat millor, les èlites. Les matemàtiques no han fet res més que substituir el llatí en aquest paper de màquina d'eliminar.

La seva emergència ha simbolitzat la manera que França s'ha adaptat a la necessitat de modernitzar la seva economia i la seva indústria, en una òptica purament tecnocràtica: les matemàtiques constitueixen l'instrument ideal per detectar i formar els quadres d'administració i gestió que la societat francesa necessitava per al seu desenvolupament. Un instrument perfectament adaptat a la manera de formació que encarnen les *Grandes Écoles*. D'aquí la voracitat amb que les escoles de comerç s'han precipitat sobre les matemàtiques, en la seva lluita per compartir el poder amb les escoles d'enginyers: les matemàtiques concedien el marxamo de respectabilitat que permetia entrar al club reservat dels centres més prestigiosos.

Amb les grans dificultats que entranya la crisi econòmica, les escoles de gestió comprenen l'error que representa posar tots els ous al mateix cistell, per no obtenir res més que un sol «perfil» de dirigent. D'aquí els seus esforços actuals per diversificar el seu reclutament i obrir les seves portes a joves d'origens acadèmics diversos.

Una societat més mòbil, més imprevisible, més arriscada necessitarà responsables més inventius, més madurs, més oberts als altres. Gent que hagi estat iniciada en quelcom més que la pura racionalitat de les ciències exactes. Tornar a trobar el camí de les humanitats per formar els estudiants és una necessitat.

■ Frédéric Gaussen

Dia 8 de maig de 1994

Recés

A càrrec del P. Jozo Zovko, o.f.m. ex-rector de la parròquia de Medjugorje i actual superior del convent de franciscans a Siroki-Brijeg (Bòsnia-Herzegovina)

Hora: De les 10 h. a les 19.30 h.

Lloc: Col·legi PP. Salesians
Vall d'Hebron, 258 - Barcelona

Nota: Hi haurà menjador només amb servei de begudes
Organitza: Amics de Medjugorje

Residencia Geriátrica BON VIURE

Estem a Horta, en una torre amb jardí, alimentació adequada, calefacció, ascensor, sala repòs, control sanitari i teràpia humana. Estades per sempre, i per convalescències. Poques places.

Tel. 427 44 53.

VATICÀ

Joan Pau II suspèn la seva visita al Líban

ROMA.— Els motius de seguretat obligaren Joan Pau II a retardar «sine die» el seu esperat viatge al Líban, previst per a finals de maig.

La decisió s'ha adoptat després que al Líban es produïssin greus esdeveniments, que han provocat fortes tensions internes i enarrit el clima social, de manera que fan molt difícil al Papa poder realitzar un viatge pastoral en profunditat, i trobar-se lliurement amb totes les persones.

El Papa va prendre la decisió amb tristesa, i desitja que sigui entesa per tothom, ja que va ser adoptada amb els mateixos sentiments d'afecte vers els libanesos que abans li havien fet desitjar i programar el viatge. De moment, no existeix una data prevista, tot i que roman el fort desig del Papa de visitar el país.

La situació al Líban s'ha endurit des que el febrer una bomba va provocar 11 morts i 60 ferits en un temple catòlic. El Govern de Beirut, amb el suport de Síria, veia favorablement la visita del Papa, ja que donaria una imatge de normalitat a l'exterior, després de quinze anys de guerra civil. Alguns líders cristians, tanmateix, consideraven que no era oportuna, ja que representaria donar suport a un govern que discrimina els cristians.

■ E.P.

Per motius de seguretat física

Relacions Santa Seu-Sud-Àfrica

La Santa Seu ha establert relacions diplomàtiques amb la república de Sud-Àfrica, acollint la petició expressada pel govern de Pretòria. Ha estat un pas necessari per la visita de Joan Pau II a aquell país. En la fotografia, l'ex-president sud-africà, P. W. Botha en la seva visita al Papa, l'any 1984.

FILTRANT LA NOTÍCIA

Unes propostes avançades en el Sínode africà

Una inculturació del missatge evangèlic que no es limita a la litúrgia, sinó que inclou la teologia i el dret canònic, ha estat una de les propostes llançades pel cardenal Hyacinthe Thiandoum en l'obertura del Sínode africà.

Hyacinthe Thiandoum, arquebisbe-cardenal de Dakar, és el relator del Sínode i un personatge clau en la «relatio», el document que constitueix una espècie de canemàs entorn del qual es realitza el debat de la primera setmana. La part més sucosa ha estat la inculturació, en la qual el cardenal ha adoptat una postura molt oberta, manifestant que els ritus africans són «un dret i no una concessió», i elogiant obertament la litúrgia aprovada pel Zaire, que en medis romans havia estat criticada.

Segons Thiandoum la inculturació consisteix en «fer arrelar el missatge evangèlic en la cultura d'un poble» i és «un dels més grans desafiaments per l'Església de l'Àfrica, donada la relativa novetat del cristianisme en els nostres pobles». El cardenal afegeix: «Hi ha en algunes persones, un sentiment profund per no haver rebut, per part d'evangelitzadors estrangers, una fe arrelada en la cultura i la vida».

Per altra part, segons el cardenal, la inculturació «afecta a tots els aspectes de la vida», encara que en el continent negre són prioritaris els següents: una teologia pròpia, que cal desenvolupar amb dinamisme, respectant els principis de compatibilitat amb

l'evangeli i de comunió amb l'Església universal, incloent el seu ensenyament en llengües indígenes; el culte i la litúrgia; dominis especialment privilegiats de la inculturació; el matrimoni i la família i els ritus d'iniciació.

Pel que fa al culte, la «relatio» de Thiandoum recorda que a l'Àfrica existeixen ja ritus molt antics com els d'Egipte i Etiòpia. «Cal donar més atenció a aquestes formes rituals antigues, donat que ja se n'han aprovat en altres parts del mateix continent».

En relació al matrimoni i a la família, tot i que el cardenal no admet la cohabitació prematrimonial —una pràctica molt estesa a Àfrica— diu que és necessari prestar atenció als costums del continent, «esforçant-nos a harmonitzar aquests costums amb les lleis de l'Església». El paper de la dona africana i la defensa de la seva dignitat també són objecte de reflexió.

Finalment, Jacint Thiandoum aborda els problemes socials africans, afirmant que els reptes amb els quals s'enfronta l'Església «són nombrosos i greus: la pobresa i misèria, les malalties —en primer lloc la sida—, l'analfabetisme i la ignorància són mals molt estesos», juntament amb «la mala gestió política i econòmica i la corrupció», «les guerres fraticides i conflictes ètnics en nombrosos punts de tot el continent».

■ Francesc Gamissans

EDITORIAL CLARET

novetats

UN ESPERIT QUE HA VINGUT I QUE VE EN LA PENTECOSTA

P. Raymond E. Brown
Paràbola 5

Aquest títol transmet el desig de l'autor de fer justícia a dues grans fonts bíbliques, els Fets i Joan, com es fa patent en les lectures de les misses. Els seus comentaris sobre els textos bíblics i les seves apreciacions al temps actual ofereixen una oportunitat d'apreciar l'empenta del temps litúrgic immediatament després de Pasqua i per a preparar-nos per l'intens do de l'Esperit en la Pentecosta. L'autor és un dels grans biblistes de l'actualitat i membre de la Pontifícia Comissió Bíblica de Roma.

JO I TU
Martin Buber
Glossa 1, 144 pàg.

Heus aquí una de les peces filosòfiques i culturals més interessants del segle XX. Buber introdueix el tu com a necessitat inexorable per a la realització del jo, fins i tot del jo de Déu.

DE JERUSALEM A JERICÓ

Al·legat per a unes relacions fraternals
Lluís Duch
Glossa 2, 192 pàg.

Reflexions sobre la figura concreta de les actituds cristianes en el mil·lenni que estem a punt d'encetar, tenint present que una esperança sense pròisme és tan irreal com una esperança sense Déu.

PENSAMENTS DE SOLITUD

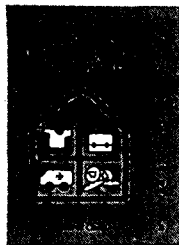
Thomas Merton
Gresol 3, 96 pàg.

Ser una persona suposa ser responsable i lliure, cosa que, al seu torn, suposa solitud interior, sentit d'integritat personal, sentit de la pròpia realitat, com també estar a punt de donar-se a la societat... o de negar-s'hi. Des de la seva vocació trapenca de treball i contemplació, l'autor s'acosta a la societat d'avui amb un missatge de transcendència i de pau fruit de la pregària interior.

AL NOSTRE BARRI... DONES I HOMES D'ESPERANÇA

M. Rosa Recasens
Daus 136, 160 pàg.

Parlen algunes persones que es mouen en diferents àmbits, com ara la ciutat, els suburbis, el camp, el mar i la muntanya. I tot això perquè és així com formem l'Església: cadascú amb les pròpies característiques i la pròpia riquesa..

PERÒ ELLA DIGUÉ

Pràctiques feministes d'interpretació bíblica
Elisabeth Schüssler Fiorenza
(en preparació)

LES DONES TRENQUEM EL SILENCI
Col·lectiu de Dones en l'Església
(en preparació)

ESPANYA

Donà el seu cos a la Càtedra d'Anatomia de la Universitat Complutense

Un sacerdot enterrat tres anys després de morir

Tres anys després de la seva mort, ocorreguda el 25 de març de 1991, José Rivera, sacerdot diocesà de Toledo durant 38 anys, fou traslladat des de Madrid a Toledo, el 24 de març passat, on se li donà

TOLEDO.— El cos del P. Rivera havia estat lliurat a la Càtedra d'Anatomia de la Universitat Complutense de Madrid fa tres anys, per expressa voluntat del difunt, i s'ha mantingut intacta des d'aleshores. Coneguda aquesta situació, l'arxidiòcesi de Toledo inicià els tràmits per al trasllat i enterrament del

sepultura en el Seminari Major de Santa Leocàdia, després de celebrar una missa «corpore insepulto», a l'església dels jesuïtes, presidida pel cardenal arquebisbe de Toledo, Marcelo González.

sacerdot, que s'ha fet ara.

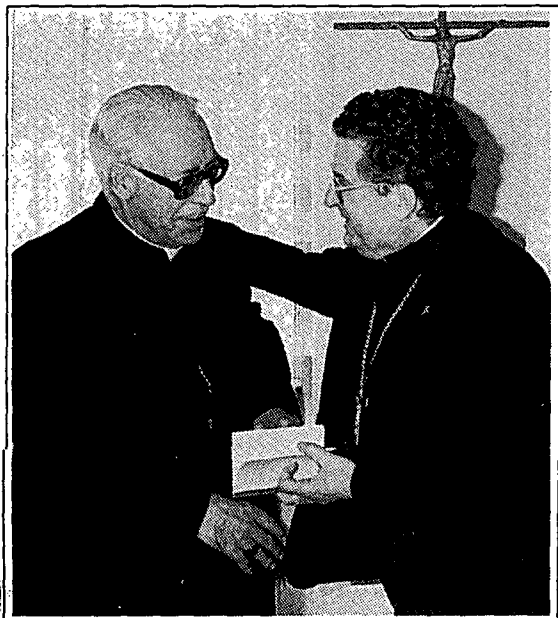
L'exemple de santedat de «don José» com era conegut, ha deixat un rastre en totes aquelles persones que el tractaren, i ha provocat que, en la Fundació que porta el seu nom, es rebin aquests dies una pluja de cartes i escrits d'elogi vers la seva figura. Un d'aquests ha estat el del mateix Marcelo González, qui en diverses ocasions l'ha proposat davant els sacerdots com a exemple a seguir.

Destaca també el del cardenal arquebisbe de Madrid, Ángel Suquía, el qual defineix José Rivera com «un sacerdot sant», del qual assenyala que «passava desapercebut, deixava poc o res d'ell per on passava, parlava o es dirigia. Tenia l'art d'impersonalitzar-se».

D'altra banda, Javier Osés, bisbe d'Osca, diu que don José que «la seva vida i missió han estat una gran benedicció per l'Església, per la qual cosa la seva memòria no es pot deixar caure en l'oblit». I Santiago Martínez, arquebisbe de Burgos, assenyala, referint-se al seu trasllat a Toledo, que «és un encert enorme. Així serà sempre espill proper on es podran emmirallar els seminaristes actuals».

En una altra de les cartes, Alberto Iniesta, el considera «entre els seus amics sants i entre els seus sants amics». I Antonio Dorado, bisbe de Màlaga, reconeix en ell «un sacerdot que, sens dubte, honora la diòcesi de Toledo».

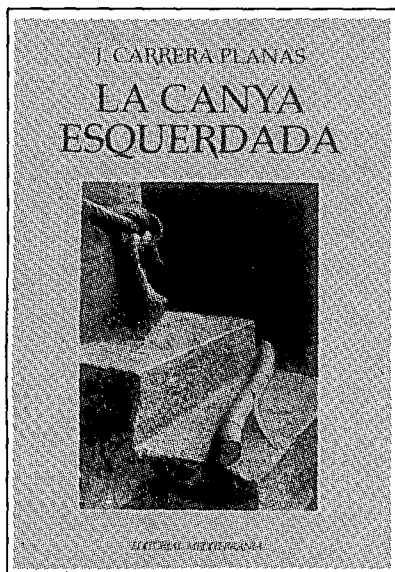
Finalment, Gabino Díaz Merchán, arquebisbe d'Oviedo. Com amic seu, manifesta que «tenia idees molt clares sobre la bondat i la grandesa de Déu i contemplava els problemes humans sempre des d'aquesta perspectiva. Radicalment pobre i «Pare dels Pobres», als quals dedicà moltes hores d'atenció, essent molt popular a Toledo, com ho prova la seva relació amb els gitanos, pels quals fou un veritable pare.

Molts bisbes espanyols, entre els quals destaquen Don Marcelo González i el titular d'Oviedo, Díaz Merchán (a la fotografia) subratllen les virtuts del pare José Rivera

La canya esquerdada

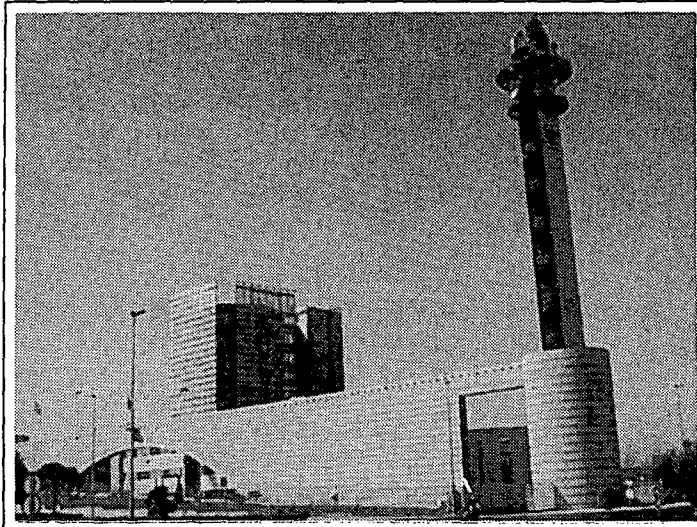
de Joan Carrera Planas

Amb il·lustracions de Josep M. Subirachs.
Una aproximació cordial a la confusa religiositat del poble.

Editorial Mediterrània. 255 pàgines.
1.400 pessetes.

Hi trobareu l'esperit de l'«ara mateix» al llarg de deu anys.
Demaneu-lo a la vostra llibreria.

Un possible espai religiós del canal 9 de TV valenciana

«Cristians en actiu»

«Cristians en actiu» és el nom de l'espai religiós que Canal 9 Televisió Valenciana podria posar en antena cada setmana si s'arribés a un acord satisfactori de la pròpia televisió i els bisbes de la Comunitat Valenciana.

VALÈNCIA.— Mentrestant, els passats dilluns i dimarts de la Setmana Santa es van enregistrar els dos primers programes, a títol experimental, dels quals el primer es va emetre el passat diumenge de Pasqua, i el segon es va emetre el diumenge següent.

Aquests dos programes, que s'han realitzat en tan sols quatre dies des que els directius de TVV anunciaren a la delegació de mitjans de comunicació de l'arquebisbat de València la seva decisió, han tractat respectivament sobre els temes: *Setmana Santa-Pasqua*, i *Sagraments entre Pasqua i Pentecosta: Sagraments d'iniciació cristiana*, amb una posada en escena provisional i molt simple. En ells, presentats pel professional de TVV Llorenç Abril, han participat al col·loqui: Jaime Sancho, José M. Gea i José M. Pérez Cañaveras, en el primer, i Juan Piris, Gerson Amat i Rosario Ten, en el segon, ambdós amb supervisió de textos, i guió per part de J. Verdeguer.

Per a la continuïtat de l'espai s'està treballant ja amb una bona col·laboració entre TVV i l'Església, mentre que s'espera tenir conclòs un contracte que garanteixi tal col·laboració per al futur.

Des del 1989 hi ha converses obertes entre Mons. Rafael Sanus, delegat dels bisbes de la Comunitat Valenciana, i de la província eclesiàstica, per una banda, i dirigents de C9TVV, per l'altra. El 1990 les gestions van quedar bloquejades unilateralment per la TVV.

● C.C.

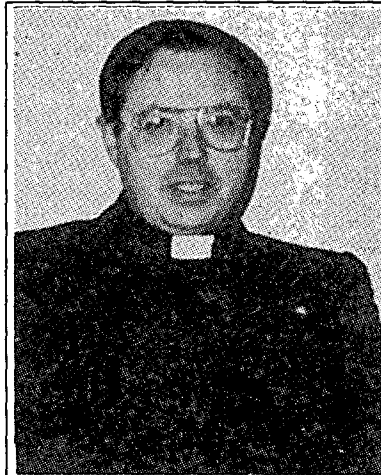
Es un carmelita valencià

Jesús Castellano, al capdavant del Teresianum de Roma

VALÈNCIA.— El P. Jesús Castellano Cervera, de l'orde dels Carmelites Descalços, ha estat nomenat president (degà) de la Pontificia Facultat de Teologia i Pontifici Institut d'Espiritualitat *Teresianum*, de Roma.

La Facultat de Teologia *Teresianum* fou erigida en virtut d'un decret de la Sagrada Congregació de Seminaris i Universitats del 16 de juliol de 1935. El 1963 un altre decret de la mateixa congregació va concedir a la facultat el títol de Pontificia. El 1964 fou creat el Pontifici Institut d'Espiritualitat, amb estatuts propis i capacitada per donar títols del Segon cicle de Sagrada Teologia en la especialitat d'espiritualitat. El 1982 la Facultat compta a més

a més amb una nova especialitat: Antropologia Teològica, i el 1987 la Congregació per a l'Educació Catòlica erigí el *Camilianum* (Institut de Teologia Pastoral Sanitària, organitzat per l'orde dels Camils), incorporat al *Teresianum*.

El P. Castellano va néixer a Villar del Arzobispo, el 1941. El 1957 va fer la seva professió religiosa com a carmelita descalç, al desert de les Palmes. Des del 1960 és a Roma. És consultor de les Congregacions Vaticanes per a la Doctrina de la Fe, i per als Religiosos i Instituts Seculars, i col·laborador assidu de la Congregació per al Culte Diví.

(SIC)

El Papa alaba la restauració del «santuari de la teologia del cos humà»

La Sixtina recobra tot el seu esplendor

El 8 d'abril, tot just iniciada la lluminosa Pasqua, el Papa va tornar a descobrir als ulls del món el *Judici final* de la capella Sixtina. Culmina així la restauració dels famosos frescos de Miquel Àngel.

Durant catorze anys, una firma japonesa ha filmat, minut a minut i centímetre a centímetre, el delicat procés de neteja d'una de les obres mestres de l'art universal. Gianluigi Colalucci, al davant d'un equip de restauradors del Vaticà, ha resistit l'embat dels factòtums de l'art i el prejudici dels conservacionistes a ultrança. Vells criteris com el de la patina del temps, que suposadament dona bellesa, s'han revelat com una fal·làcia o més cruament, com una defensa de la brutícia. De fet, l'equip de Colalucci s'ha limitat a netejar els impressionants frescos de Miquel Àngel, descobrint la meravella d'uns vermells, verds, ocres, taronges, sienes, grocs, violetes o blaus que semblen acabats de crear.

A l'homília de la missa

A l'homília de la Missa que va

celebrar Joan Pau a la Capella, i que fou transmesa per mundovisión, va defensar el treball dels restauradors del Vaticà, exaltà l'obra de Miquel Àngel, i va entrar en la polèmica sobre els nus afirmant que la Sixtina «és un santuari de la teologia del cos humà».

Sobre Miquel Àngel en especial es prodigà en elogis: «Amb gran audàcia transference la belle-

sa visible i corpòria al mateix Creador invisible», ha representat «un Crist insòlit, que posseeix l'antiga bellesa, és la glòria de la humanitat de Crist».

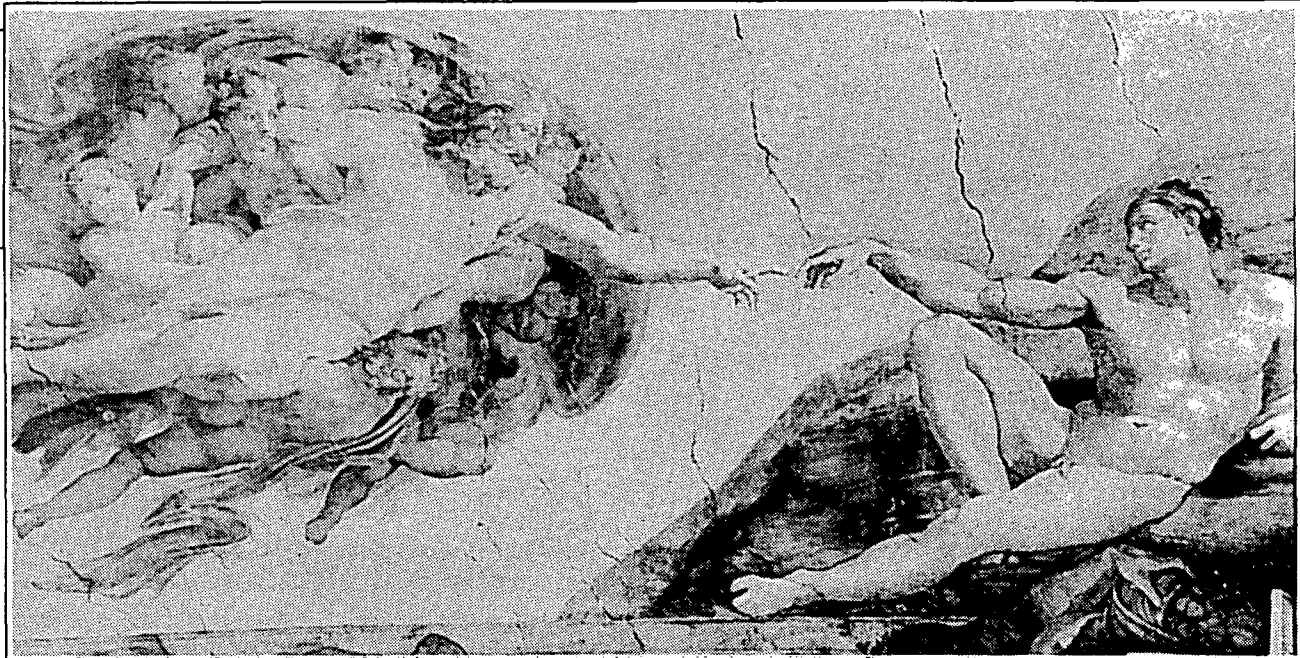
El Papa va entrar també en la vella polèmica dels nus, dient que ens hem d'escandalitzar per la representació artística del cos humà i que només davant de Déu l'home pot romandre nu sense perdre la seva bellesa.

Però la Sixtina no és solament un lloc d'art, és sobretot, la capella dels Papes i el lloc on s'escull el Romà Pontífex. Joan Pau II va reiterar que continuarà essent el lloc dels conclaves i va recordar que fou allí on l'Esperit Sant el cridà a la Seu de Pere.

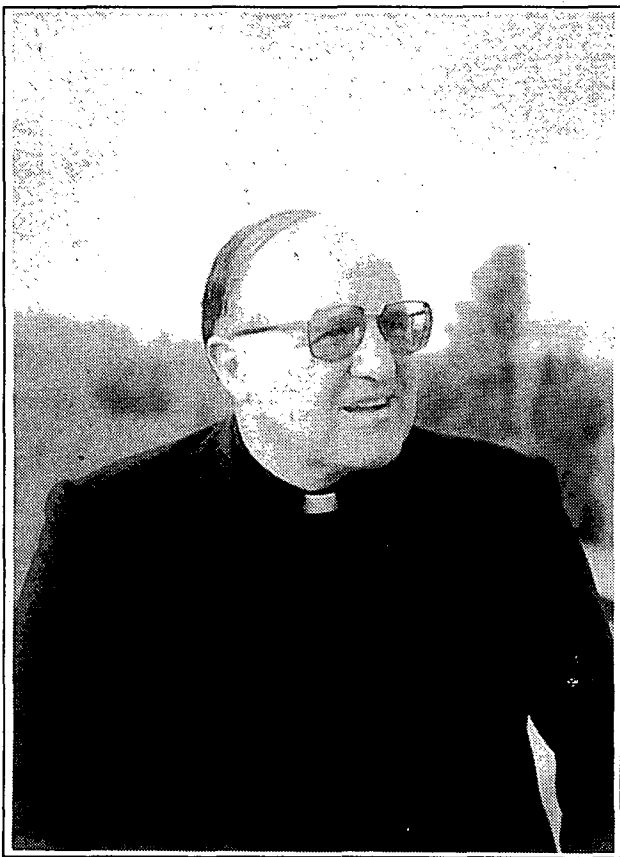
«Celebrant avui el sacrifici de la Santa Missa en la capella Sixtina, acabà el Sant Pare, en l'any setzè del meu servei a la Seu

Apostòlica, demano a l'Esperit Sant que no cessi d'estar present i actuant en l'Església. Li reso perquè la introdueixi feliçment en el tercer mil·lenni. Invoco Crist, Senyor de la història, perquè estigui amb tots nosaltres fins a la fi del temps, com Ell mateix va prometre», digue per acabar el Papa.

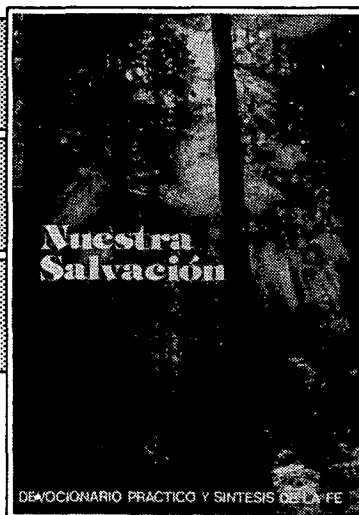
● C.C.

TRES LLIBRES PER A L'EVANGELITZACIÓ

pel Dr. Ignasi Segarra, pvre.

NUESTRA SALVACIÓN
Devocionari pràctic i síntesi
de la fe.
(Esgotada l'edició catalana)
Preu: 350 ptes.

**UN RETIRO ESPIRITUAL
EN CASA**
Repàs anual de les meves
reflexions amb Déu.
Preu: 200 ptes.

**GENTE QUE HIZO
MUCHO**
Vint semblances de gent del nostre
temps que ha deixat rastre.
Preu: 1.500 ptes.

Distribueixen:

Distribuidora Balmes
c/. Duran i Bas, 11
08002 Barcelona
☎ 317 94 43

Editorial Claret
c/. Roger de Llúria, 5
08010 Barcelona
☎ 301 08 87

Distribueix:

Llibreria Garbí
Via Augusta, 9
08006 Barcelona
☎ 217 54 08

**Entrevista amb el
cardenal Thiandoum
relator general del
Sinode Africà**

INTERNACIONAL

Silenci, parla Àfrica

—¿Quin és el problema més important per a l'Església d'Àfrica actualment?

—L'obra d'evangelització amb la seva encarnació en les cultures locals constitueix el problema número u per a l'Església a Àfrica. Serà la qüestió prioritària de tot aquest Sinode. Després, l'autosuficiència econòmica i material representa sens dubte un problema fonamental. Per això cal una gestió rigorosa dels béns juntament amb una planificació de les necessitats indispensables al mateix temps que l'adopció d'un estil de vida encara més proper al de la major part de la gent indígena. La pobresa i la misèria dins de la qual es debat tot el continent obliguen per altra banda a una elecció d'aquest gènere. Això comporta de manera encara més significativa aquella solidaritat que cap país, ric o pobre, pot permetre's refusar.

—¿El continent africà ha conegut recentment canvis polítics i la instauració de règims democràtics. ¿De quina manera l'Església pot contribuir a aquest procés?

—Les experiències democràtiques a Àfrica impliquen aquelles mateixes persones que l'Església té la tasca d'evangelitzar. Pot i ha d'ajudar-los a resoldre els seus problemes de vida amb les ensenyances i el testimoni dels seus fills.

—¿Què pensa dels bisbes africans que assumeixen càrrecs polítics? Segons vostès, ¿és això compatible amb la seva missió?

—L'acció política és una tasca exquisidament caritativa i en conseqüència indispensable en la vida de la societat. L'Església sempre l'ha comprès, des de l'Edat Mitjana als temps moderns. Això significa que els bisbes a Àfrica han volgut exercir una acció política, han volgut renovar un cert passat... La confiança, i l'estima que els han estat testimoniades ha recaigut sobre les seves persones i sobre l'Església. Cal dir naturalment que aquests compromisos no poden ser presos, segons la meua opinió, més que dins un context excepcional i amb caràcter provisional. En això la història de l'Església ens indica el camí recte.

—¿És optimista pel que fa a l'evolució de les relacions entre cristians i l'Islam a Àfrica, especialment a Algèria, Sudan i Egipte?

—Quan es tracten les relacions islàmico-cristianes, cal sempre prestar una particular atenció a no identificar amb les religions les formes d'integrisme o intolerància que no són altra cosa que deformacions o exasperacions. Pel que fa a les actuals tensions, fenòmens de crisi de creixement, resto moderadament optimista. L'enteniment i la col·laboració són possibles i necessaris.

—Fa alguns anys vostè ha expressat, juntament amb d'altres bisbes, algunes reticències pel que fa a la idea d'un «Concili negre» tement que «sota la pressió de grups vingués imposat un neocolonialisme emmascarat». ¿És una temença fundada?

—Sobre el projecte d'un «Concili africà» volguts per alguns a Àfrica, la meua posició roman ferma. Els bisbes que participaren en l'Assemblea General del Simposi africanomalgai a Lagos, el juliol del 1987, la gran majoria descartaren aquest projecte. Això cal saber-ho. En canvi, es demostraren tots favorables a una assemblea pastoral sobre els grans problemes de la vida de l'Església a Àfrica. Joan Pau II ha donat, doncs, una resposta a les seves expectatives. Pel que em correspon, la temença de pressions o manipulacions «neo-colonialistes» no ha

desplaçat la meua posició. Per altra banda el Vaticà II està lluny de ser assimilat en la vida de l'Església, tant a Àfrica com a fora. A més, en la situació dramàtica que viu el continent des d'algunes dècades, no em sembla que hi hagi les condicions per a la realització d'un «Concili negre». Una empresa així no pot ser realitzada amb precipitació. Cal respectar la voluntat de Déu i dedicar-se a celebrar bé aquest Sinode, que ens ofereix avantatges no indiferents. El meu paper de relator general del Sinode l'entenc com una responsabilitat rigorosa de referir el que ve comunicat, en el respecte de les persones i del seu pensament, amb la preocupació d'arribar a conclusions pràctiques preparades per intercanvis lliures, francs i plens d'amor a l'Església.

—¿No pensa que el tema d'aquest Sinode («L'Església a Àfrica i la seva missió evangelitzadora cap a l'any 2000: vosaltes sereu els meus testimonis») és una mica massa genèric i perill de fer oblidar les específiques qüestions de cada país? ¿Com pensa evitar aquest risc?

—És molt difícil per al primer Sinode africà dels temps moderns limitar-se a una o dues qüestions. Les sessions plenàries i els grups restringits de treball hauran de permetre l'expressió dels particularismes. Els inevitables riscos de dispersió en aquelles assemblees hauran de ser contingudes dins dels límits raonables gràcies a l'atenció dels moderadors.

—En l'*Instrumentum laboris* es dediquen 31 pàgines al diàleg i només 14 a la inculturació. ¿Significa això que el problema del diàleg en general, i en particular el diàleg amb les sectes i amb l'Islam, és la principal preocupació de l'Església africana?

—La inculturació i l'evangelització constitueixen una única qüestió. Els elements dels quals, diferents i per això, no obstant, inseparables, formen el nucli central del Sinode entorn al qual graviten els altres temes. Entre aquests el diàleg interreligiós, les qüestions de justícia, de pau i de promoció humana ocupen un lloc important.

—¿Què s'entén amb «cal proposar de nou, particularment a Àfrica, els dogmes i les experiències de fe catòlica en un llenguatge accessible als nostres interlocutors» (*Instrumentum laboris*, p. 92)?

—El Vaticà tenia—cal recordar-ho—tres pospostes principals, volgudes per Joan XXIII. La unitat dels cristians, una millor presentació de la doctrina cristiana i l'adaptació de la disciplina de l'Església. És en aquest sentit, em sembla, que cal analitzar aquest passatge de l'*Instrumentum*. No es tracta de buidar els «dogmes i les experiències de la fe catòlica» de la seva substància; això significaria sotstreure al Sinode les seves bases.

—¿Com pot l'Església fer front a la multiplicació de les sectes?

—La proliferació de les sectes és un

desafiament per a l'Església i per poder fer-hi front cal curullar amb l'acció pastoral aquelles deficiències que són refusades als catòlics. L'única resposta adequada es predicar l'Evangeli i viure a la manera de Crist, és a dir, fidels a l'amor de Déu i al proïsme.

—L'integrisme islàmic es difon cada vegada més a Àfrica. L'Església, i el Sinode en particular, ¿tenen els mitjans per contrarestar aquesta onada d'intransigència i violència?

—Cal absolutament evitar caure en la temptació, molt forta, de combatre el mal amb el mal. El mal es guareix amb el bé. Adoptar els mateixos mètodes de

ment introduïda a la terra africana». ¿De quina manera pot l'Església millorar la condició de la dona a Àfrica, particularment pel que fa a la poligàmia?

—A Àfrica els dies de la poligàmia són comptats en la mesura que es desenvoluparà una millor presa de consciència de la personalitat de la dona i del seu paper en el món africà. La instrucció i l'educació de la dona es presenten com a deures prioritaris per a l'Església, que ha de continuar tenint cura de manera especial de la preparació al matrimoni i estar propera als esposos també després del matrimoni.

—El greu problema de la sida a Àfrica és afrontat directament per l'*Instrumentum laboris*. ¿Per què? ¿El Sinode té intenció de proposar respostes a aquest flagell, respecte al qual l'Església no sembla estar en condicions de proposar actituds oportunes?

—Les malalties endèmiques són nombroses a Àfrica. Podria ser la raó per la qual l'*Instrumentum laboris* no ha redactat una llista i no ha tractat explícitament la qüestió de la sida, que és certament dramàtica. Segurament els pares sinodals discutiran per intensificar el compromís actiu de l'Església en aquest camp.

—El Sinode serà tractat per l'Església des d'un punt de vista europeu i segons una mentalitat europea. ¿No té por d'aquest perill?

—El servei d'informació del Sinode ha estat ja creat i totalment confiat a africans. Les mentalitats europees segurament no hi guanyaran res. L'Oficina de Premsa vaticana, que no preveu menys de 150 persones per difondre les relacions de les reunions, i la *Ràdio Vaticana* permetran a més a més arribar a les poblacions interessades, sense oblidar les conferències de premsa dels membres del Sinode durant el curs dels treballs.

—¿No hi ha per tant risc de «desinformació» o de mala interpretació per part de la premsa europea, llunyana d'un coneixement a fons de la cultura africana?

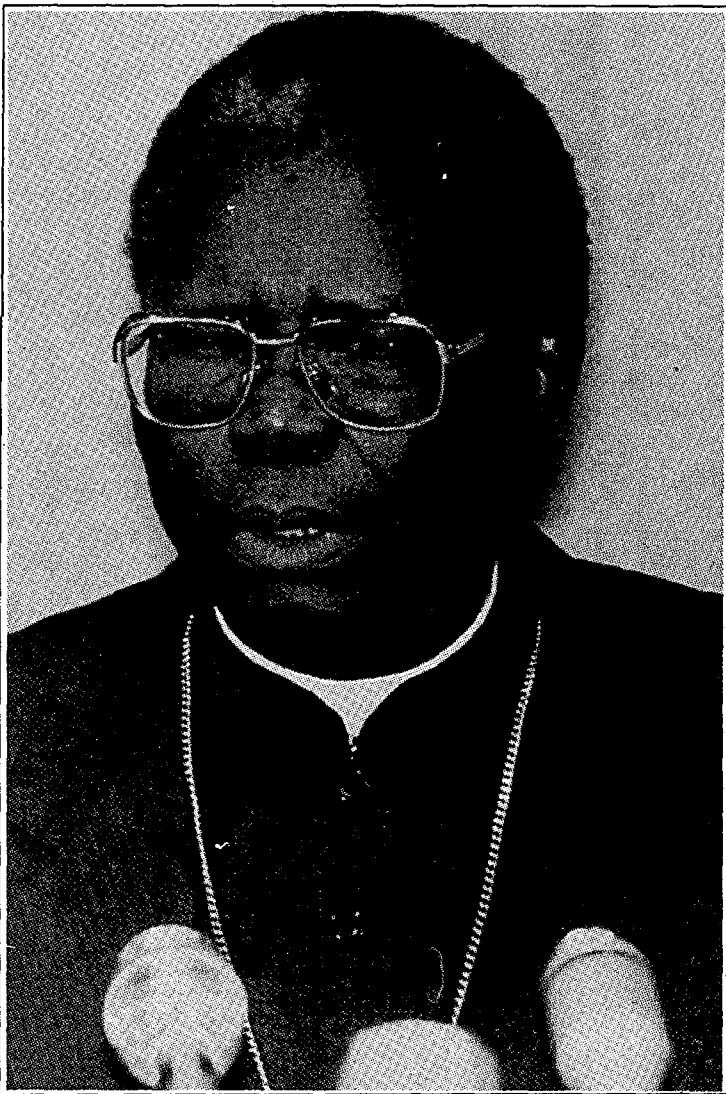
—Convé no elevar a principi absolut la qüestió de la «mentalitat africana» la qual cal certament tenir-la present pel fet que s'arribés a oblidar que els africans pertanyen, també ells, a la comuna naturalesa humana. Seria molt greu.

—Independència dels problemes de comunicació i de seguretat que hauria suposat la celebració del Sinode a Àfrica, ¿no cal d'altres del fet que no es desenvolupés al seu continent?

—Hauria sofert una desil·lusió si el Sinode africà, primer dels temps moderns i que constitueix per a nosaltres el més gran esdeveniment eclesial d'aquest segle, no s'hagués fet a Roma, al cor d'Europa, al centre de la catolicitat, a la casa del Pare, comuna a tots els fidels! Recordo una frase d'un ministre catòlic senegalès sobre aquest argument: —¡Però, Roma és casa nostra! Està clar. És oportú que els africans es facin escoltar parlant des del punt més elevat de tota la cristiandat: des de Roma i no fora. Joan Pau II ha estat inspirat en la seva decisió.

■ Isabelle Sadoux
(De «*Avvenire*»)

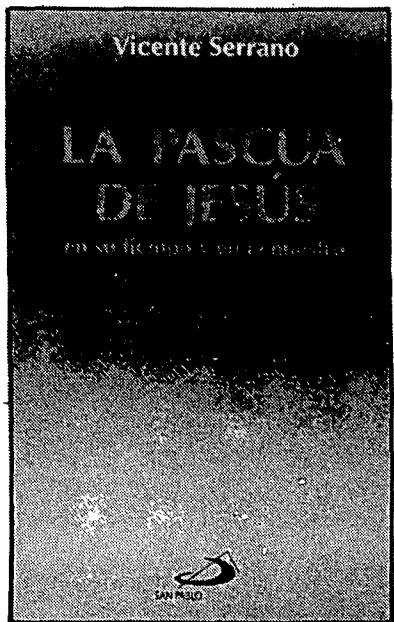
El cardenal Hyacinthe Thiandoum, arquebisbe de Dakar (Senegal) és el relator general del Sinode per a Àfrica que s'inaugurà el diumenge 10 d'abril al Vaticà.

l'integrisme islàmic per «neutralitzar l'onada d'intransigència i de violència» que se li reprotxa és una pràctica injusta prohibida per la moral cristiana. La renovació espiritual i interior de l'Islam és obra, sobretot, dels mateixos musulmans i, de tots els seus germans creients que l'estimen. L'abandonament d'aquell tipus de comportament passa necessàriament pel respecte a les persones, dels seus drets i dels credos a través d'un veritable diàleg, sincer i lleial. El Sinode estarà en condicions d'afavorir un desenvolupament com aquest.

—El problema de la dona a Àfrica es tractat solament en 12 línies en l'*Instrumentum laboris* amb aquestes paraules: «El matrimoni, diu un proverbi africà, és la pilastra principal de la cabanya. Si la cabanya, que representa l'Església de Crist a Àfrica, vacil·la, això podria ser a causa del fet que la seva pilastra principal no estigui suficient-

NOVEDADES

LA PASCUA DE JESÚS en su tiempo y en el nuestro

Vicente Serrano
Expone el origen, desarrollo y significado de la Pascua judía hasta el tiempo de Jesús, analiza los relatos de la última Cena y ofrece el texto del ritual de la Pascua judía con algunas anotaciones para celebrarla tal como la celebró Jesús. 184 págs. 1.000 ptas.

CELEBRACIONES EN EL TIEMPO PASCUAL

Joaquín Madurga
Con este libro Madurga completa el tríptico de los tiempos fuertes litúrgicos. Contiene introducciones a las diversas partes de la Eucaristía y reflexiones al evangelio de los días feriales, homilias para los días festivos, canciones, celebraciones para Primeras Comuniones y Confirmaciones. 336 págs. 1.600 ptas.

SAN PABLO

MARÍA, UNA HISTORIA DE AMOR

Justo López Melús
Una auténtica devoción a María pasa por conocer la figura humilde y sencilla de quien dijo sí al Señor con todas sus consecuencias. Amar como ella amó al Hijo de Dios, imitar su discipulado de Jesús e irradiar con la fuerza del Espíritu el amor más verdadero, es a lo que nos invita este libro. 264 págs. 1.350 ptas.

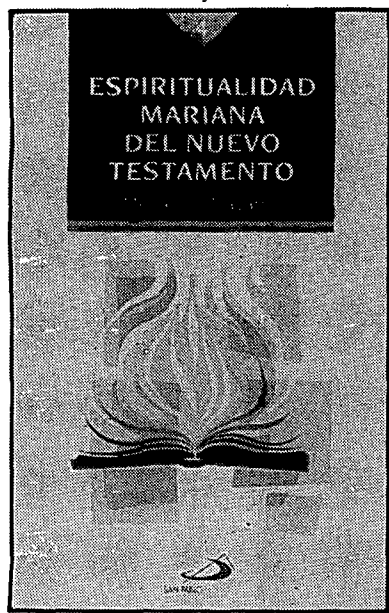
SALMOS PARA LA VIDA

Ignacio Larrañaga
Larrañaga nos ayuda a orar con los salmos, estimulando a los que los rezan a encontrar en ellos el espíritu y la vida de sus autores, quienes se encontraron tan llenos de Dios que nos dejaron su huella orante en estas composiciones poéticas. 200 págs. 1.000 ptas.

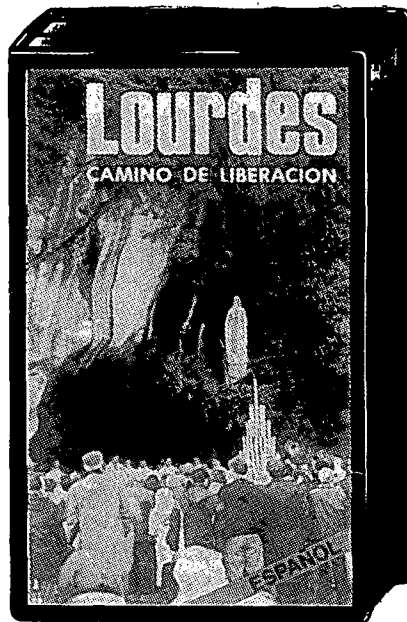
EL CAMINO DE MARÍA

Mariano Fuertes
Las diez canciones que componen esta obra inician con las esperanzadoras profecías del AT (Is. 7, 10-14) y terminan con el gran acontecimiento de la resurrección del Señor. Editado en: Casete: 1.250 ptas. Disco compacto: 2.035 ptas y folleto: 350 ptas.

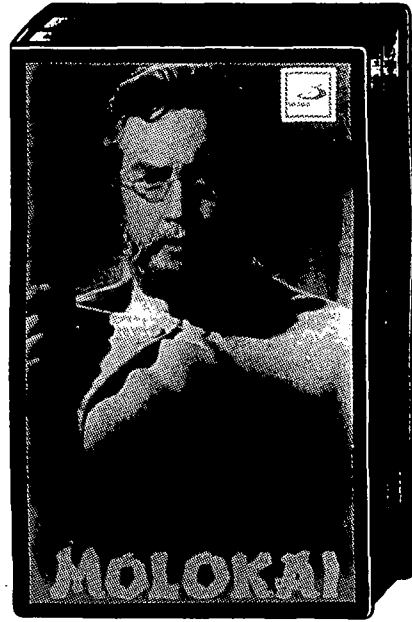
ESPIRITUALIDAD MARIANA DEL NUEVO TESTAMENTO

Mercedes Navarro
Con la ayuda de textos del P. Zegrí, estudia las referencias del NT sobre María, viéndola como novedad de Dios, mujer llena de gracia, oyente de la Palabra y discípula de Jesús. 232 págs. 1.250 ptas.

LOURDES, CAMINO DE LIBERACIÓN

Con la curación interior como tema de fondo, este vídeo ayuda a profundizar en el mensaje espiritual de Lourdes tanto a creyentes como a no creyentes. Duración: 40 minutos. 3.995 ptas., con guía didáctico-catequética.

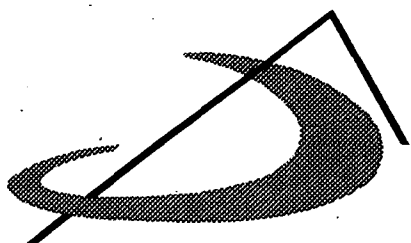
MOLOKAI

Beatificación del P. Damián (15 mayo 1994)
Este vídeo nos da a conocer la titánica labor del P. Damián que cambió la vida de aquella isla maldita de Molokai. El odio, la desesperación, el materialismo y el libertinaje fueron dejando paso al amor y a la verdad. Duración: 105 minutos. 4.995 ptas.

En la nueva **LIBRERÍA SAN PABLO** encontrará
todo lo que Vd. necesite de cualquier editorial en

LIBROS - MÚSICA - VÍDEOS

Vía Laietana, 38
08003 BARCELONA

SAN PABLO

Tel.: (93) 268 12 54
Fax: (93) 268 37 30

AL SERVICIO DE LA EVANGELIZACIÓN EN CATALUÑA

El Sínode dels bisbes d'Àfrica

Un fet transcendental per a l'Església del continent negre

L'assemblea especial del Sínode dels bisbes d'Àfrica, que es desenvolupa a Roma des del 10 d'abril al 8 de maig vinent és sense cap dubte un esdeveniment històric no solament per a l'Església d'Àfrica, sinó per tota l'Església. Es tracta de la primera concertació a aquest nivell de l'Església d'aquest continent, anunciada per Joan Pau II el 6 de gener del 1989.

El 27 de febrer proppassat el Papa subratllava: «Àfrica té necessitat urgent de solidaritat. Però ella també té molt per oferir, en un intercanvi fecund de dons, extraient de les seves grans riqueses humanes i espirituals que l'Església considera amb respecte i admiració, ja que l'anunci del Crist no humilia les diferents cultures, ans al contrari, en recull els autèntics valors, portant-los a la seva plenitud».

Una llarga espera

El procés en vista d'una assemblea africana remunta a una trentena d'anys, la requesta es referia segons el cas a una concertació, un concili o un sínode. Ja es plantejava en els passadissos del Vaticà II, segons recorda el cardenal Gantin. Les aspiracions a la «indigenització» de l'Església, de la pràctica pastoral i de la teologia, foren expressades abans de les independències nacionals. Pau VI l'any 1989 reconeixia la legitimitat d'aquestes aspiracions. Però calgué esperar l'any 1989 per veure Joan Pau II anunciar a Roma la convocatòria d'una «assemblea especial per a Àfrica del Sínode dels bisbes». Es tracta, precisava el Papa, d'una iniciativa desitjada per gran nombre de bisbes, preveres i laics africans, que gustosament ha fet seva amb l'objectiu d'afavorir «una solidaritat pastoral orgànica en tot el territori africà i les illes veïnes».

La decisió papal fou rebuda a Àfrica com una resposta en la qual l'espera, per la seva lentitud excepcional, corria el risc de descoratjar els pastors i els fidels. Molts la rebieren amb gratitud. Per Mons. Matondo, bisbe de Basankusu (Zaire), «la convocatòria d'aquest Sínode contineix (...) una satisfacció sens dubte parcial però important. Ningú no ignora que, a l'Àfrica mateixa, les conferències episcopals, els grups diversos eren de fet oposats a la idea d'un concili o d'un sínode. També cal saludar el coratge del Sant Pare i donar-li gràcies perquè ofereix als africans una ocasió per expressar-se. Quantes Esglésies d'Àfrica demanaven un Concili? La meitat? Un terç? No ho sé pas. Però que el Papa hagi respost a les veus d'una minoria demostra també que ha reconegut la legitimitat de la seva petició.»

Molts observadors atribueixen el retard a convocar el sínode a la cúria romana, que hauria posat en dubte les capacitats materials de les Esglésies africanes d'organitzar aquesta assemblea i, sobretot, el temor que es transformés en instrument de reivindicació d'una major autonomia.

Concili i sínode

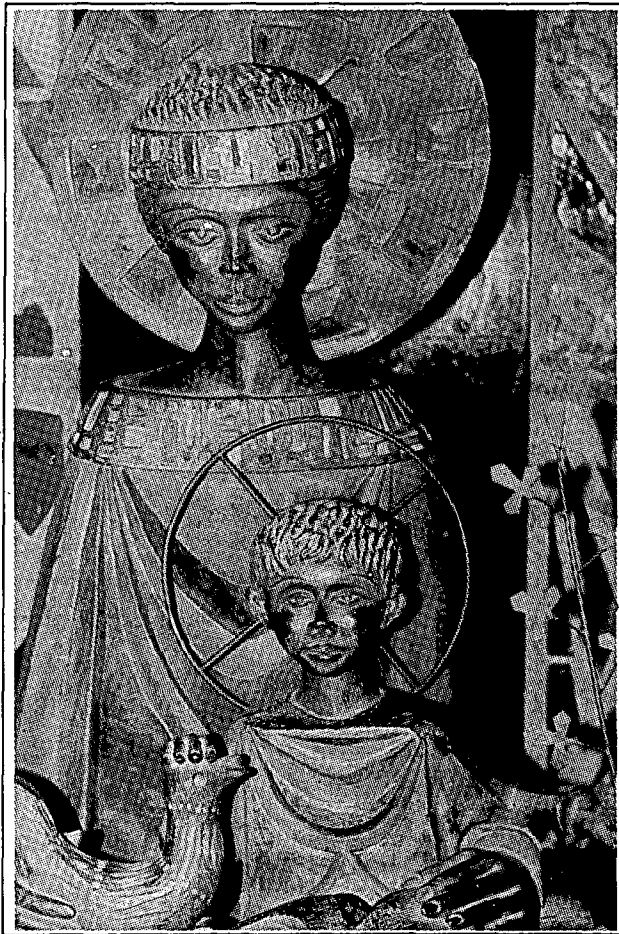
El sínode dels bisbes, creat per Pau VI, és una assemblea de bisbes encarregada d'ajudar el Papa a exercir el seu paper de primat per determinats problemes. El sínode és «directament sotmès a l'autoritat del pontífex romà» al qual correspon el dret de convocar, d'escollir el lloc de la reunió, de presidir-la (per ell mateix o a qui delegui) i de concloure'l.

Hi ha doncs, fa notar Maurice Cheza, teòleg belga, una diferència de naturalesa entre el que hauria estat un concili africà i el que serà el sínode especial dels bisbes d'Àfrica. En el primer cas, els bisbes haurien estat allí per raó del seu

càrrec pastoral i haurien deliberat amb ple dret tot expressant la seva comunió amb el successor de Pere. En el segon cas, l'assemblea no és normalment deliberativa, sinó que té per objectiu «ajudar el Pontífex romà amb els seus consells» (cànon 342) i tots els bisbes no hi són necessàriament convocats. En el primer cas, els bisbes africans haurien estat els actors principals del concili, i en el segon cas és la Santa Seu la que organitza l'assemblea.»

Una primera consulta

A inicis de l'any 1989 va reunir-se a Roma una «comissió avantpreparatòria» composta del president del Simpòsium de les conferències episcopals d'Àfrica i de Madagascar (SCEAM) i dels presidents de les nou conferències episcopals regionals. Després de la instal·lació d'un secretariat, el

tema general fou anunciat el més de juny següent: «L'Església a Àfrica i la seva missió evangelitzadora davant l'any 2000». «Vosaltres sereu els meus testimonis (Ac 1,8)». Cinc temes particulars es tractaran: l'evangelització, la inculturació, el diàleg ecumènic, la justícia i la pau, els mitjans de comunicació.

Pel juliol de 1990 es publicaren els «lineaments», document preparatori que havia de permetre als bisbes, als preveres i als laics aprofundir la reflexió. Aquests «lineaments» s'acompanyaven d'una consulta composta de 81 qüestions les respostes a les quals serviren per a la preparació del document de treball del sínode.

El document de treball del sínode

Aquest document o «instrumentum laboris» (IL) es publicà, en presència del Papa, el febrer del 1993 a Kampala, on s'anuncia el lloc (Roma) i la data d'obertura del sínode (10 d'abril 1994), així com la celebració a Àfrica, en presència del Papa, de diverses cerimònies de promulgació.

Seguint l'exemple dels «lineaments», l'IL recorda que l'única preocupació del sínode és l'evangelització: «Milions de persones en el continent africà no han estat encara evangelitzades», abans de distribuir concretament aquest tema únic en cinc tasques, sobre les quals aporta un aclariment teològic i pastoral alhora.

L'evangelització és anunciada, en la continuació de les primeres comunitats missioneres,

però posant en obra els ensenyaments del Vaticà II. Una lectura dels «signes dels temps» s'imposa, on el positiu (maduració de les Esglésies particulars, esperit comunitari, dinamisme dels moviments apostòlics, presa de consciència social, renovament bíblic i catequètic) al costat del negatiu (tendència al sincretisme, fragilitat de la fe, evolució de l'islam, proliferació de les sectes, relaxament moral). En aquest context, l'Església és presentada com la «família de Déu» (nominació que parla als africans, ja que subratlla els valors d'unitat i solidaritat). Tota aquesta «família» s'ha de posar en dinàmica d'evangelització: el clergat (d'ací la importància de la formació i de la selecció minuciosa dels futurs preveres), les religioses, els catequistes, les «comunitats eclesials vivents». Per la difusió del missatge, el text insisteix en el caràcter central de la Paraula de Déu.

La inculturació, a la qual el I.L. consagra quinze pàgines, és descrita com a una «urgència». El cristianisme que respon a una lògica d'encarnació, s'ha de fer carn en la vida i les creences dels pobles que acullen Crist. Sabent que molts africans experimenten una mena de duplicitar en la seva manera de viure la fe, una part de la seva vida i del seu ésser resten al marge de l'Evangeli, el I.L. afegeix que «el cristianisme s'enriqueix quan entra en diàleg amb els pobles i les seves cultures». El document precisa que la inculturació no és pas la propietat només dels experts, sinó que irumbeix a tota la comunitat creient i toca el conjunt de l'expressió de la fe. Recorda que «l'Església ha sobreviscut allí on ha respectat els principis d'inculturació (Egipte, Etiòpia). És important la menció dels problemes del matrimoni i de la salut, que els «lineaments» no abordaven. Finalment, aquesta expressió imaginada per definir la inculturació: «És Jesús guiant la comunitat en una dansa nova al ritme nou del seu tambor.» El resultat serà de «noves cares» de Crist.

El diàleg és una dimensió de l'evangelització

L'ecumenisme és d'una importància vital ja que, segons algunes projeccions, els catòlics només representarien, l'any 2000, el 30% dels 393 milions de cristians d'Àfrica. L'argument limitat a la difusió de la Bíblia, la col·laboració ha d'obrir-se a nous camps. Les relacions entre els nous moviments religiosos i les «Esglésies africanes independents» plantegen qüestions específiques. Referent al diàleg amb l'islam, l'expansió del qual inquieta, l'IL insisteix en el principi de reciprocitat com a condició «sine qua non de tot progrés en el diàleg». El diàleg amb la religió tradicional, finalment, retorna al problema de la inculturació. L'IL descriu sobretot els aspectes positius i negatius d'aquesta herència ancestral que roman present, encara que només sigui a nivell subconscient.

La justícia i la pau

La justícia i la pau son unes altres dimensions de l'evangelització. Això contempla la conversió dels cors, però també la transformació de les estructures socials, econòmiques, polítiques i culturals. L'IL assenyalava que la situació actual a Àfrica en fet de promoció humana és «preocupant», millor dit «desastrosa». Anota l'evolució vers la democratització i el paper que els bisbes són cridats a jugar en aquesta «transició». «El sínode, precisa, haurà de permetre de fer un balanç del compromís de l'Església en aquestes noves situacions i de precisar el paper propi de l'Església.» Els mitjans de comunicació africans hauran de comptar amb nombrosos obstacles, com n'ha donat testimoni la preparació i l'organització del mateix sínode: manca de mitjans, infraestructures deficientes, problemes de llengua. Ara bé, l'evangelització és comunicació. L'IL suggereix reavaluar els recursos africans que són els «mitjans populars» com el teatre, les històries, els contes, les llegendes, els proverbis, les danses, el tambor, l'expressió artística.

CC donarà una informació puntual d'aquest esdeveniment de capital importància per a l'Església del continent africà.

RESIDÈNCIA BARCINO

(GENT GRAN)

PER PERSONES GRANS

Cuina pròpia - Places limitades - Habitacions dobles -
Zona residencial - Assist. mèdica
Informació i reserves Tl. 660 19 50 - Vallirana
A 20 minuts de Barcelona

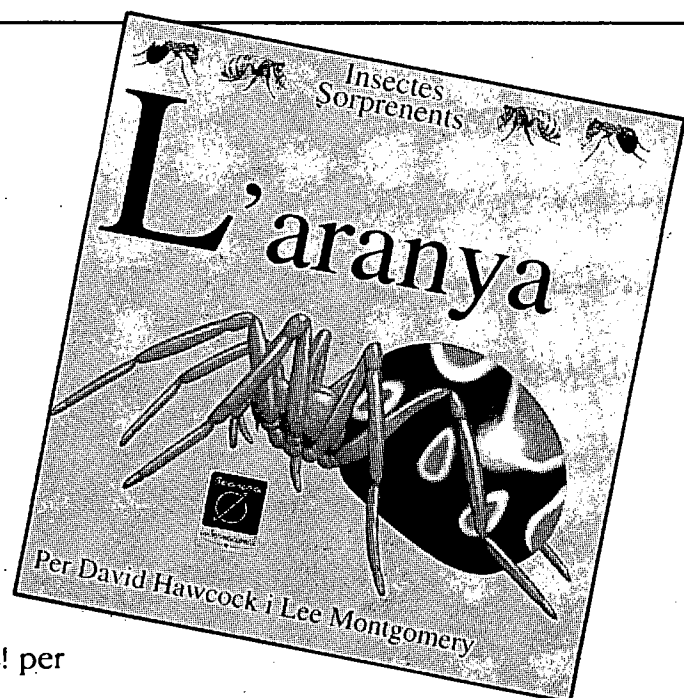
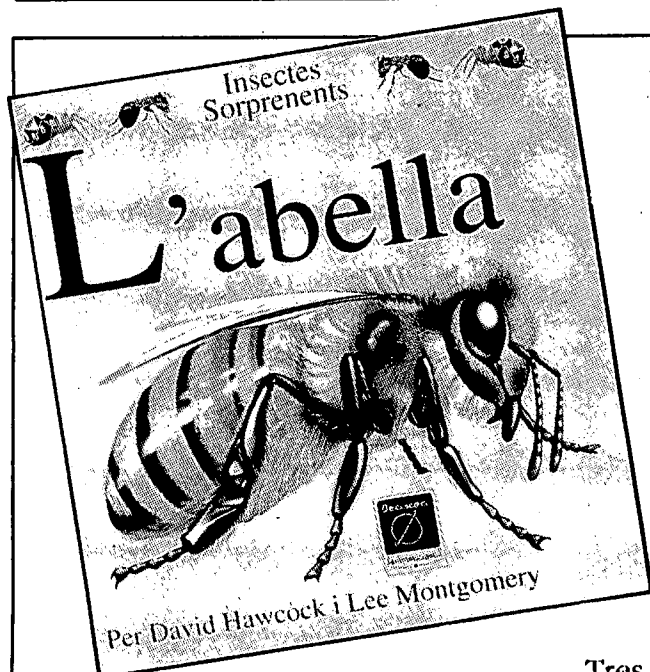
LA FORMIGA D'OR S.A.

Avgda. Portal de l'Àngel, 5
Tel. 302 24 31 - 302 39 42
08002 Barcelona

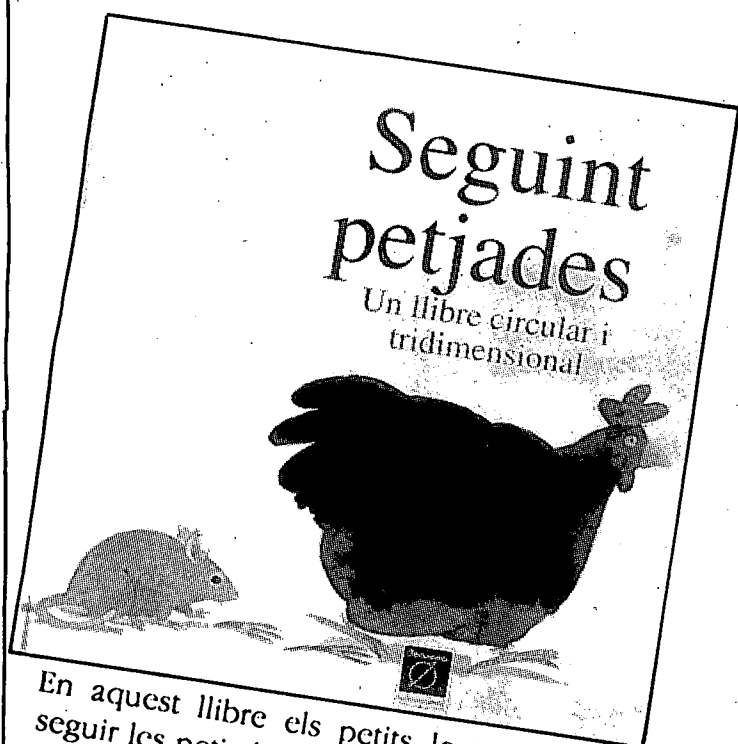
LLIBRERIA DEL CLAUSTRE
(Claustre de la Catedral)
Tel. 268 40 02

DIA DEL LLIBRE

MÉS DE CENT ANYS AL SERVEI DEL LLIBRE CRISTIÀ

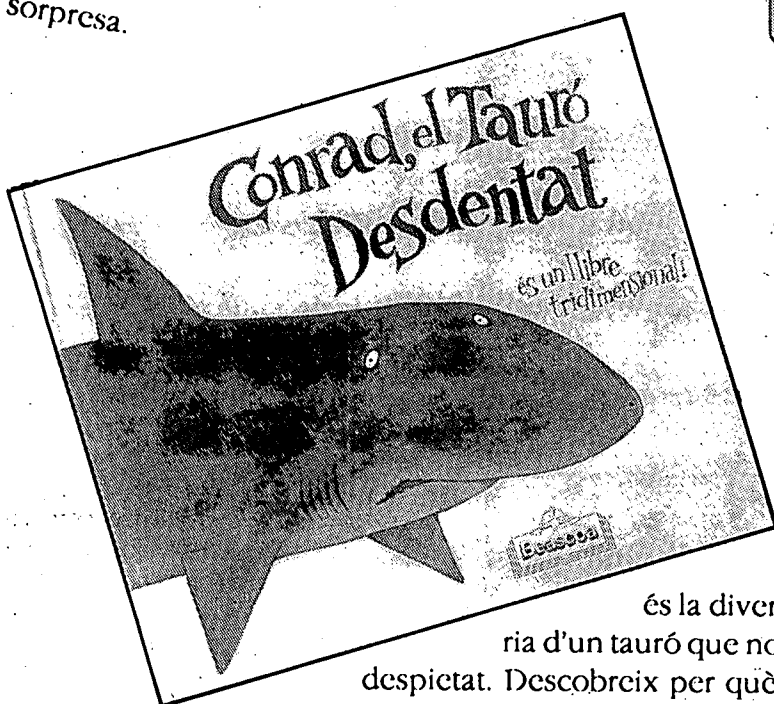
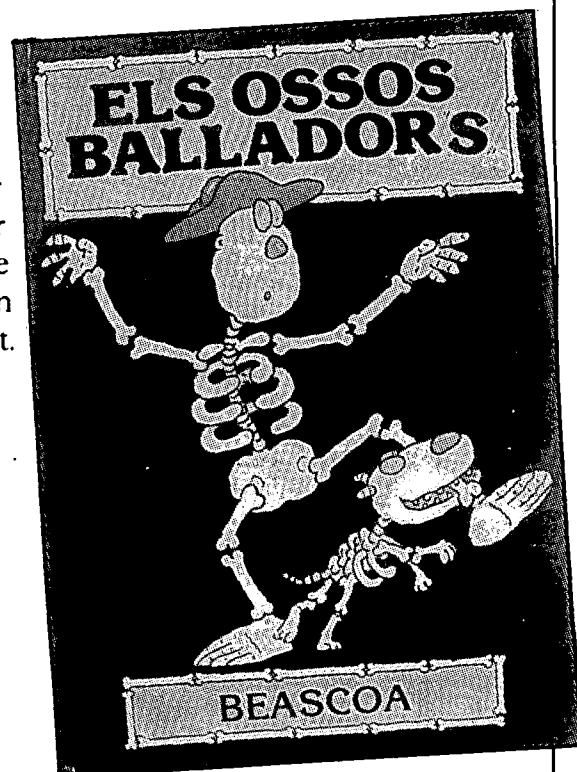

Tres petits llibres que es transformen en insectes! per penjar-los i fer-los saltar!

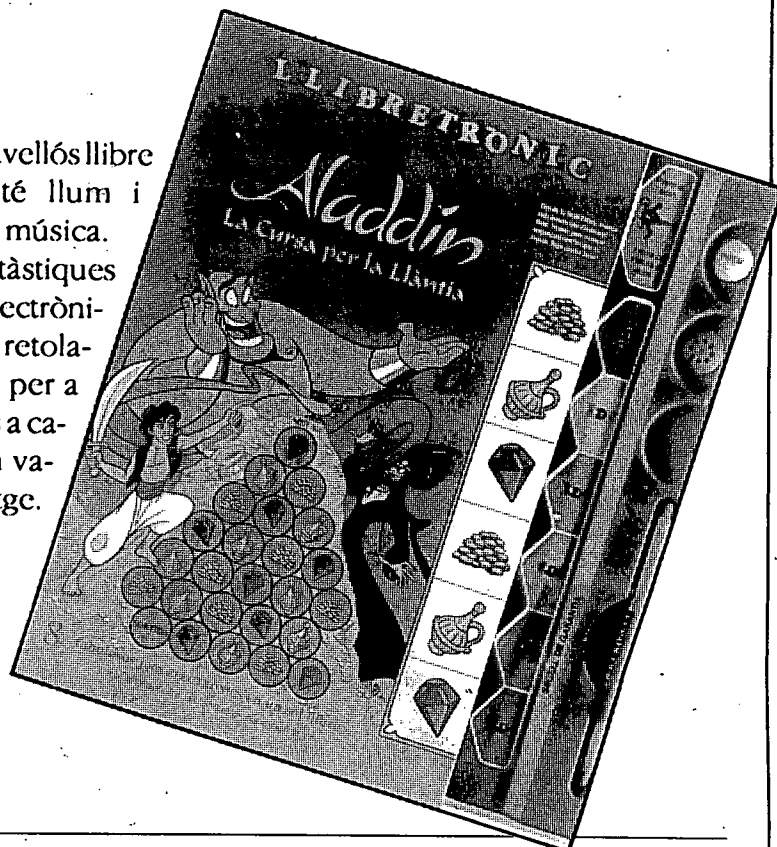
En aquest llibre els petits lectors podran seguir les petjades dels diferents animals que apareixen a cada pàgina. A qui seguiran? Les espectaculars il·lustracions, al final et donaran una divertida sorpresa.

Guaita! Què és això? És un llibre! Però no s'assembla gens als teus altres llibres. Comença a obrir pestanyes, a estirar llengüetes, a plegar i a desplegar i veuràs que sense esforç i de manera senzilla apareixerà un esquelet alt, molt alt i divertit.

Aquesta és la divertida història d'un tauró que no podia ser despietat. Descobreix per què no podia ser-ho participant de les seves aventures i fent que els personatges del llibre es moguin.

Aquest meravellós llibre electrònic té llum i sons i toca música. Conté 8 fantàstiques activitats electròniques i un retolador màgic per a que juguis a casa o quan vagis de viatge.

EDICIONES BEASCOA Comerç, 60 - 08003 BARCELONA - Tel. 319 65 17 - Fax. 310 76 94

TARRAGONA

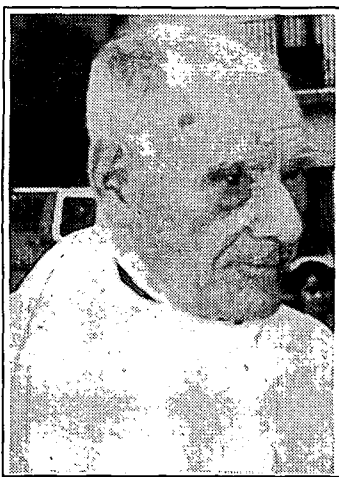
Pregària d'acció de gràcies pel VII Centenari

Instantània d'un dels moments de la celebració

Mossèn Enric Ferré, el sacerdot més ancià de la diòcesi

TORTOSA

Mossèn Enric Ferré va ser ordenat als 24 anys d'edat

AMPOSTA.— És fill d'Ulldecona i enguany complirà 93 anys. Durant els darrers 35 anys de la seva vida sacerdotal va treballar a la parròquia de l'Assumpció—ara església arxiprestal— d'Amposta. Als 24 anys va ordenar-se sacerdot i va complir el servei militar com ajudant del «pater». Més endavant, ocupà la plaça de vicari a la parròquia d'Horta de Sant Joan. Durant aquest període va escriure al *Correo Catalán*, va recórrer altres parròquies fins que arribà a la d'Amposta.

Considera que a la nostra societat la religiositat es manté, encara que el materialisme ha impedit el floriment de vocacions. I se sent satisfet d'haver aconseguit que l'església de l'Assumpció fos restaurada.

● C.C.

EL VILOSELL.— En aquest 1994 es compleixen 800 anys de la butlla del papa Celestí III, que el 29 de novembre de 1194 va adherir la parròquia del Vilosell (antigament denominat Velusel) a l'arquebisbat de Tarragona.

En un primer moment aquesta parròquia formava part del bisbat de Vic i la seva missió principal consistia a enviar estudiants a Còrdova per mantenir el cristianisme entre les famílies i el món mossàrab. Més endavant, ja cap al 1153, quan acabà la dominació sarraïna amb la rendició de Ciurana, durant 40 anys participà en la repoblació cristiana de la zona.

Per commemorar aquesta efemèride, la parròquia del Vilosell celebrà la «pregària del VIII Centenari» a l'ermita de Sant Sebastià. Els matrimonis Estradé-Rodoreda i Estradé-Rosinach foren encarregats de presentar-la.

■ Lluís Noguera Pastó

Als cinquanta anys de la restauració

VIMBODÍ.— Vimbodí ha commemorat, amb festes populars, el cinquantenari de la restauració de la imatge de la Mare de Déu dels Torrents amb una àmplia participació dels habitants del municipi i de fills del poble que viuen fora. Els balcons engalanats, la música transmesa per la megafonia, donaven a la vila un aire de festa tot el cap de setmana que ha durat la commemoració. S'ha fet la reposició de la imatge de la Mare de Déu a la fornícula de la muralla de Poblet, en presència dels monjos del monestir; no hi ha faltat la popular ofrena; s'ha inaugurat una exposició que recull l'edició dels goigs més antics que hi ha fins l'any 1944 i fotografies de la festa de fa cinquanta anys, i, sobretot, s'ha celebrat una solemne eucaristia d'acció de gràcies, presidida per l'abat de Poblet. Aquesta commemoració és ja l'anunci de les festes quinquennals que celebrarà la vila en honor de la Mare de Déu dels Torrents els dies 10, 11 i 12 del setembre vinent.

Es va reposar la imatge de la Mare de Déu a la fornícula de la muralla de Poblet

● C.C.

1.500 persones es reuneixen en l'Aplec de Pasqua

LA POBLA DE MONTORNÈS.— Amb nombrosos vilatans, gent dels pobles de la rodalia i estrangers instal·lats a càmpings, hotels i apartaments de la costa, tingué lloc a l'ermita de la Mare de Déu de Montornès l'Aplec de Pasqua. A les dotze del migdia, l'ermita estava plena de persones que volien assistir a l'ofici concelebrat per mossèn Josep Cabayol, actual rector de la parròquia, i el claretà Ignasi Olivé. El Club de Joves va interpretar els cants

de la missa, acompanyats de flauta i guitarra. Al final es van interpretar els Goigs de la Mare de Déu.

Després es féu una ballada de sardanes, a càrrec de la cobla Marabú, i el grup excursionista A Peu, de Piera, va cuinar una paella d'arròs per a 700 persones, que pel nombre de gent no resultà suficient.

● C.C.

FETS I CRITERIS

La família, vocacions sacerdotals i religioses

Aquest IV diumenge de Pasqua se celebra la Jornada Mundial de les Vocacions. El papa Joan Pau II ha publicat un missatge que és tota una reflexió sobre l'estret lligam que hi ha entre la família i la vocació sacerdotal i religiosa.

Malgrat les profundes transformacions històriques, la família continua essent l'escola d'humanitat més completa i més rica.

Són els pares cristians els qui, des dels primers anys, ensenyen els seus fills, amb l'exemple i amb la paraula, la relació viscuda amb Déu feta d'amor, de fidelitat, de pregària i de generositat.

És a la llum d'aquesta perspectiva de gràcia divina i de responsabilitat humana —afirma Joan Pau II— que la família pot ésser considerada com un «jardí» o com un «planter» on les llavors de vocació que Déu distribueix àmpliament es troben en condicions per germinar i per créixer fins a la plena maduresa (cf. *Optatam totius*, n. 2).

Dissortadament, l'aire de la societat de consum, de l'hedonisme i de la secularització ha entrat dins de la família. Així hi ha dificultats i traves per realitzar el pla de Déu.

Es fa necessari que a cada Església local i a cada parròquia la preocupació per les vocacions sacerdotals i religioses estimuli un nou impuls per a la promoció de la pastoral familiar.

Fa deu anys que vaig visitar Zàgreb, capital de Croàcia, amb motiu de celebrar-s'hi una reunió de representants de les Conferències Episcopals

d'Europa. Un capvespre vàrem tenir l'oportunitat de trobar-nos amb els bisbes catòlics de Iugoslàvia. Durant una pausa vaig parlar sobre la disminució de les vocacions sacerdotals amb un bisbe croat. Aquest, amb molta convicció, va dir-me que la societat actual no vol capellans i, com que Déu respecta la llibertat de les persones, per això no hi havia vocacions.

Aquest argument em va impressionar perquè crec que toca l'aspecte misteriós de la gràcia divina i de la col·laboració humana. En el fons ens hem de sentir més moguts a pregar per les vocacions, ja que Déu pot fer possible allò que és impossible als homes.

Tots els sacerdots, diocesans i religiosos, han d'ajudar els esposos cristians a fi que, motivats per la fe, sàpiguen educar els seus fills a donar-se a Déu sense reserves.

També la comunitat parroquial s'ha de sentir responsable de la missió de la família en la promoció de les vocacions sacerdotals i religioses. Cal afavorir l'acció pastoral i intensificar la pregària sense preocupar-nos massa d'aconseguir resultats immediats.

Que el Senyor faci néixer en els cors dels nois i de les noies els gèrmens de la vocació divina, i que els seus pares els ajudin amb el seu exemple d'amor, de servei i de generositat.

■ † Ramon Torrella i Cascante
Arquebisbe de Tarragona i Prímat

IMPORTANT NOVETAT EDITORIAL PER A UNA CELEBRACIÓ EXPRESSIVA I DIGNA DE LA SETMANA SANTA

CELEBRAR LA SEMANA SANTA EN LAS PEQUEÑAS COMUNIDADES

Preparat per Pere Farnés Scherer

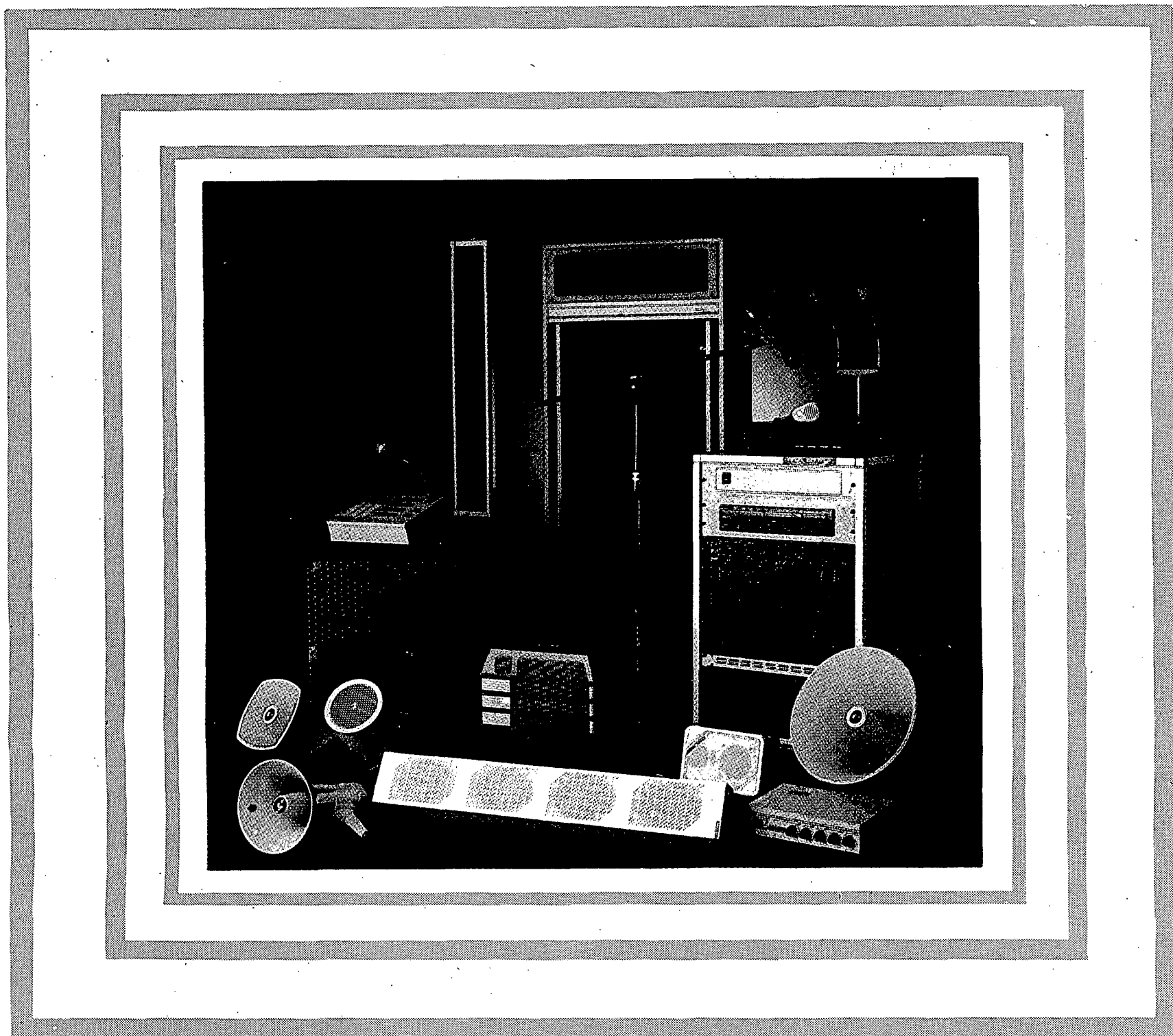
- Un valuós i eficaç ajut per als celebrants que han de presidir —a voltes binant— les celebracions a les comunitats parroquials, cases religioses o d'espiritualitat que no tenen gaires mitjans per a realitzar les festes més importants de l'any.
- Una guia fàcil per tal que qualsevol fidel pugui participar intel·ligentment en els ritus de Setmana Santa, fins quan no es disposa de ministres, cantors o lectors, o aquests són pocs.
- Un resum breu i clar per a explicar al poble, d'una manera planera i clara, el que és més important de cada un dels dies de Setmana Santa.
- Suggestiments per quan, a les comunitats ja amb més possibilitats, es disposa de diversos lectors o ministres, però aquests no coneixen prou el desenvolupament dels ritus extraordinaris dels dies sants ni els moments en què han d'intervenir.
- Un apèndix clar per a quan es disposa de monitor (editat en fulletó a part), on aquest trobarà tots els textos que ha de llegir amb la indicació dels diversos moments de les seves intervencions.

Format 17x24 cm. • 232 pàgines. (Apèndix: 24 pàgs.) • Impressió a dues tintes • Enquadernació tapa forta • P.V.P. 1.830 pts. (amb IVA)

EDITORIAL REGINA, S. A. Mallorca, 87-89 - 08029 Barcelona

Es disposa també d'alguns exemplars en VERSIÓ CATALANA i amb les mateixes característiques, però impresos a una sola tinta, que podeu sol·licitar a l'autor, tel.: (93) 334 02 48.

Una gamma perfectament adaptada.

INSTAL·LACIONS DE MEGAFONIA I SISTEMES DE COMUNICACIÓ

CENTRES EDUCATIUS • ESGLÉSIES • COMPLEXES POLIESPORTIUS
INDÚSTRIA • CENTRES SANITARIS • PROTECCIÓ CIUTADANA, ETC.

**30 ANYS
AL VOSTRE SERVEI
DIA A DIA**

BOUYER

ROCAFER

NOVES TECNOLOGIES DEL SO

Pg. Fabra i Puig, 39 · Àtic 2.^a · Tels. 311 72 01 · 311 94 49
Fax 311 75 61 · 08030 Barcelona

LA FORMIGA D'OR S.A.

Avgda. Portal de l'Àngel, 5
Tel. 302 24 31 - 302 39 42
08002 Barcelona

LLIBRERIA DEL CLAUSTRE
(Claustre de la Catedral)
Tel. 268 40 02

DIA DEL LLIBRE

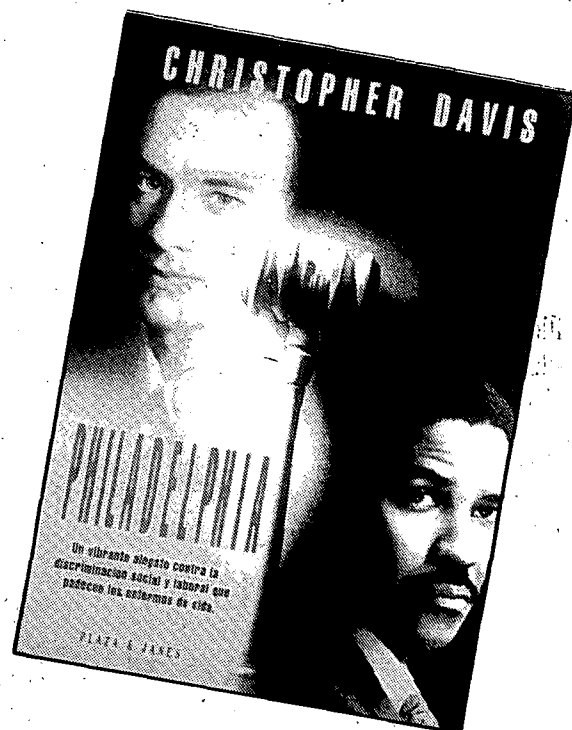
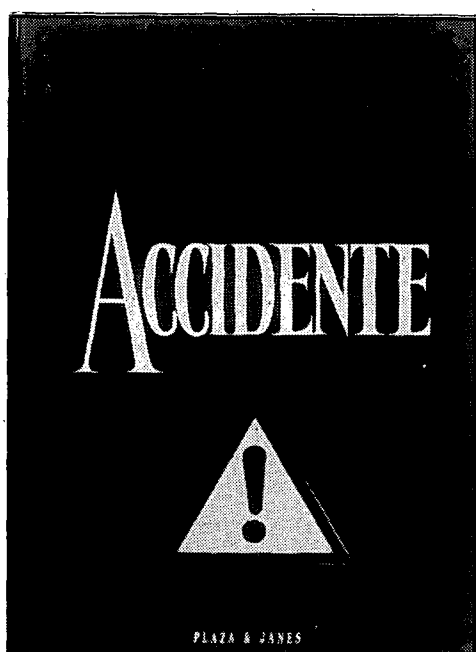
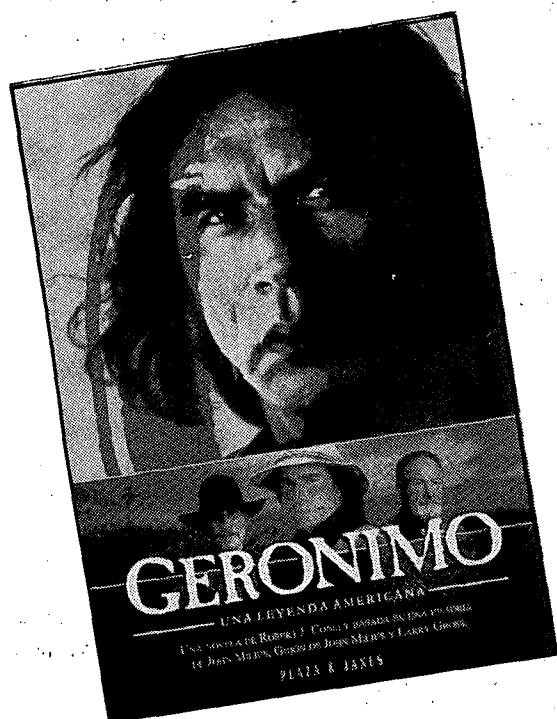
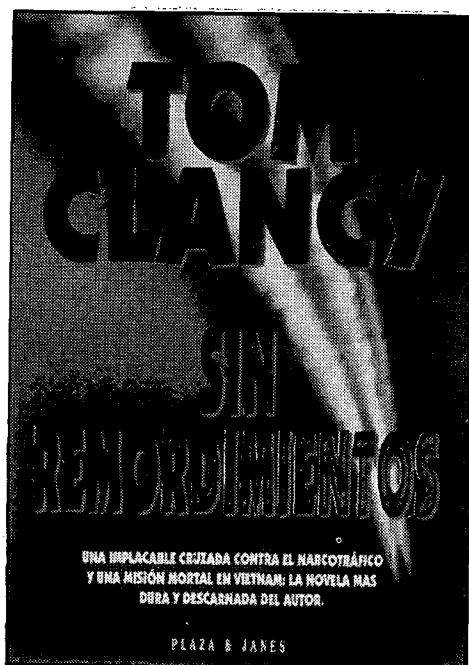
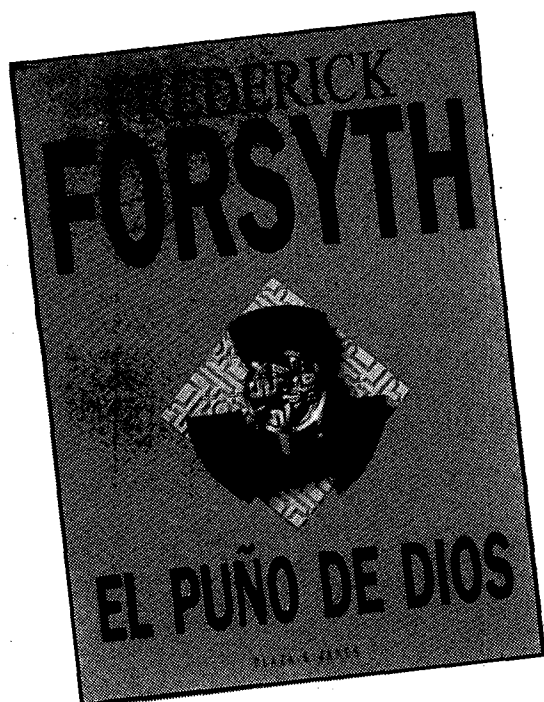
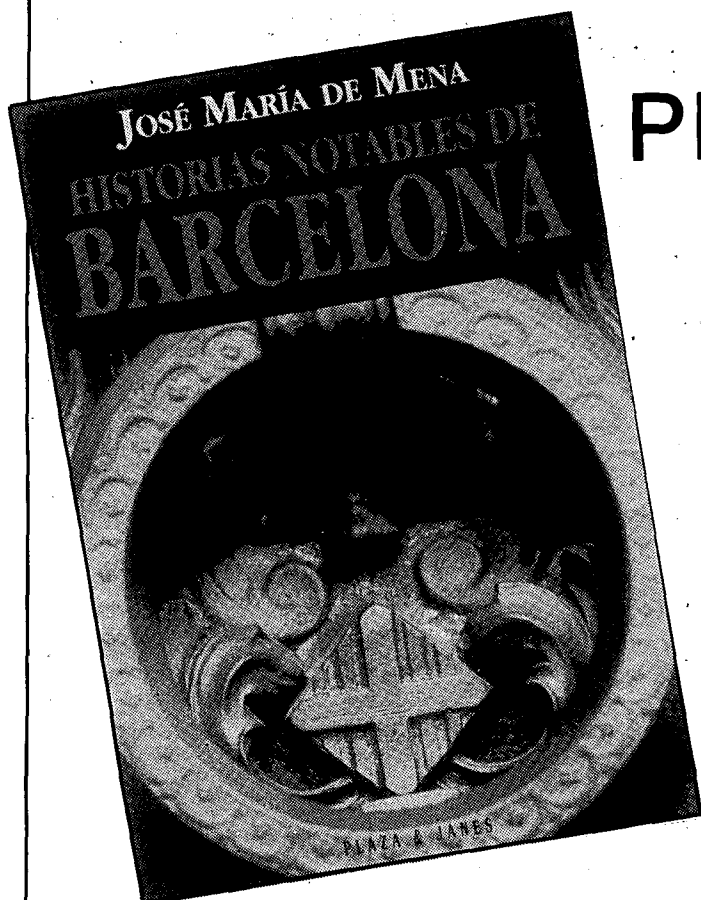
MÉS DE CENT ANYS AL SERVEI DEL LLIBRE CRISTIÀ

PLAZA & JANÉS

PLAZA & JANÉS

P & J

EDITORES

Trobada dels Delegats de la Pastoral Vocacional

«Avui continua essent vàlid l'ajut del Seminari Menor»

BARCELONA

SANTA MARIA DE MONTALEGRE.— Es va celebrar al Seminari Menor Diocesà una jornada de treball amb els delegats de Pastoral Vocacional, amb l'assistència del Sr. arquebisbe, Mons. Ricard M. Carles, de Mons. Joan-Enric Vives, bisbe auxiliar i rector del Seminari Major, de Mn. Josep A. Arenas, rector del Seminari Menor, i dels equips de formadors dels seminaris.

Després d'una pregària inicial, prengué la paraula el Sr. Arquebisbe tot remarquant la necessitat del Seminari Menor en una diòcesi tan complexa com la nostra.

A continuació, el rector del Seminari Menor va informar sobre la situació recent d'aquesta institució diocesana dedicada al foment i conreu de les vocacions infantils i juvenils. Mn. Arenas recordà el fet que els adolescents han estat sempre presents en els quatre-cents anys de la història del Seminari Conciliar de Barcelona. Ara per ara, s'està fent el possible per afrontar el repte de la nova llei d'educació (LOGSE). Es necessiten molts nous alumnes perquè el col·legi vagi endavant. Enguany hi ha 122 alumnes, dels quals

Un grup de seminaristes amb el bisbe auxiliar, Joan-Enric Vives

només 25 són seminaristes. L'escola és oberta a nois externs que respecten o accepten l'ideari de l'escola cristiana. En canvi, l'internat és solament per a seminaristes menors, no pas «mínims», car no sols comptem amb nois d'EGB, sinó també amb adolescents i joves de BUP i COU, alguns dels quals rondan ja els 18 i 19 anys.

Després d'un llarg torn de preguntes molt participat per part dels delegats, tots manifestaren el convenciment segons el qual, malgrat els reptes de caire acadèmic o econòmic, avui conti-

nua essent vàlid l'ajut del Seminari Menor per a tot jove de la nostra diòcesi que se senti inclinat al sacerdocí.

Abans d'acabar la reunió, Mn. Jordi M. Herrero i Mn. Sergi Gordo, comentaren alguns punts del «Pla de Formació dels Seminaris Menors» de la Conferència Episcopal Espanyola, en especial el capítol sobre la relació del Seminari Menor amb la pastoral vocacional. D'aquí sorgiren algunes propostes, entre elles la possibilitat de convocar una «trobada d'escolans» a la Conreria.

Aquesta jornada intensa de treball matinal es clogué amb una concelebració eucarística presidida pel Sr. Arquebisbe, amb l'assistència de tot el claustre de professors, religioses i alumnes. Per últim, un dinar de germanor va posar el punt final a aquesta trobada.

■ **Mn. Sergi Gordo**
Formador del Seminari Menor

Concessió de la Creu de Sant Jordi a diversos eclesiàstics

BARCELONA.— Entre els nous guardonats hi ha una bona representació d'eclesiàstics: Mn. Joan Alemany i Esteve, que ha estat vicari episcopal i és rector de la parròquia de Sant Ildefons, de Barcelona; Mn. Joan Batlles i Alerm, que ha estat darrerament, durant 25 anys, director del Centre d'Estudis Pastoral de les diòcesis catalanes; el P. Octavi Fullat, escolapi, pedagog i professor universitari, i Mn. Antoni Pladevall, escriptor i professor d'història de l'Església a la Facultat de Teologia de Catalunya. Hi ha també, entre les entitats guardonades, el Centre Moral i Instructiu de Gràcia. Desitgem a tots els guardonats, i especialment als esmentats, la nostra enhorabona.

● C.C.

CARTA DOMINICAL

Només un cop em van defraudar els pastors

Els pastors no m'han defraudat mai. Sempre els he trobat humans, cordials, disposats a orientar-me per la muntanya, amb tendència a la conversa sempre sàvia, encara que no sigui culta. Més ben dit, una vegada sí que em van fallar. Però això no vull dir mai on em va passar.

Intentàvem per primera vegada la travessa d'una serra, amb el pas per damunt dels 1.600 metres, però partint del nivell del mar. Vam fer l'ascensió en una sola tarda, i no hi havia manera de trobar el pas únic per anar a l'altra vessant. Ens arribà la boira i tot eren penyalars, arran d'unes parets completament verticals, que no es veia on podien acabar. Havíem sentit unes esvelles feia estona que s'apropaven. I vam cridar insistentment: «Pastor! Pastor!» Ningú no ens va respondre. Ens vam pensar que el ramat, que no aconseguíem veure, estava sol. Ja de nit, vam fer bivac en aquell immens penyal. L'endemà al matí, s'havia alçat la boira i vam poder veure, uns centenars de metres més avall d'on érem, una cabana de pastors que feia fum. I, al costat, hi havia una font. Hi van baixar dos dels nois amb cantimplors i van sentir, sorpresos, en apropar-se a la cabana, que un pastor comentava: «Devien de ser catalans els d'anit, tal com parlaven.» És a dir, ens havien sentit, sabien que érem perduts per les crestes, però no ens van dir res. Insisteixo que és una excepció, mai no repetida.

Hem celebrat al seminari una ordenació de diaques. Eren un empresari, un periodista, un historiador i un enginyer, que aviat seran sacerdots, pastors. Aquelles carreres són les xarxes i les barques que deixen els homes que s'enamoren de Jesucrist i es converteixen -ja fa segles que n'hi ha- en «seguidors del bon Pastor». Enmig de les boires de l'ambient, que dificulten a molts de trobar el camí, seran pastors que portaran els homes cap al seu Déu.

En una emissió de televisió, un dels joves seminaristes va dir que «no s'entén res de la nostra vida sense l'oració». Així va ser des del principi. Per als Dotze primers, el tracte amb Jesús -la intimitat de la seva amistat dia rera dia- és l'única cosa que explica que ho deixessin tot per ell. La nostra intimitat amb Crist, després de l'ascensió al Pare, és precisament la pregària. És bo de recordar-ho avui precisament; «Jornada de pregària per les vocacions». Per totes les de consagració especial.

Pels joves -elles i ells- que als monestirs es consagren radicalment al tracte amb el Senyor. Pels religiosos i les religioses, que són un signe llegible de vides consagrades a activitats molt diverses, conseqüència del descobriment que han fet de Jesucrist com l'amor primordial de la seva vida. Cada cop és més necessari que els consagrats siguin visibles com a tals per una societat que oblidava en molts àmbits el seu Senyor. Tots, sacerdots diocesans i religiosos, som signes -tan de bo que ben visibles!- d'una Vida que ens portà Jesús, i que sembla per molts una cosa oblidada. És una forma important de la presència de Déu en tota cultura. I la realitzem -perquè ho fem des de l'amor- sense complex de cap mena perquè se'ns reconegui com a persones consagrades a Déu.

■ **† Ricard M. Carles**
Arquebisbe de Barcelona

IMPROMPTU

La calma

Una de les coses que contrasten entre poble i ciutat és la pressa. A ciutat, des de primeres hores del matí tothom va adelerat, com mancat de temps, com si tota cosa fos qüestió de vida o mort. A ciutat, a les nou del matí tothom ja ha llegit el diari i ha tingut ocasió d'alegrar-se, d'entristir-se o d'indignar-se; a les deu ja voldríem haver acabat, i a les onze ja entrariem en fase d'avoriment. I és que a ciutat ens manca temps per viure.

Ben diferent del poble de terra endins on es té temps per tot i sempre en queda. On la feina no ofega perquè es pren el seu temps per donar fruit. On no importa saber què fa el veí, perquè tot ho fa a la vista de tothom, i només si vol ocultar alguna cosa se'n va a la ciutat, conscient que tothom sap el perquè se'n hi va...

Dues maneres de viure. Els de ciutat diem que anem al poble per reposar... La llàstima és que passats uns dies comencem a enyorar la ciutat que, vulguem o no, ens senyoreja i ens domina.

■ Oriol Camps

MATRIMONIS en grups o sols

La CASA D'ESPIRITUALITAT del Santuari d'El Miracle, durant l'any 1993, ha acollit més de 300 matrimonis, en grups i moltes vegades sols, en estades de cap de setmana o de més dies, participant en trobades, recessos, jornades de reflexió i pregària o exercicis espirituals.

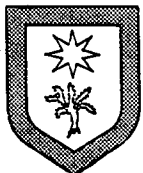
Els grups de matrimonis, joves o grans, poden portar el seu propi director. Inclús poden disposar de guarderia infantil si ho demanen prèviament.

Els monjos benedictins cuiden de les necessitats pastorals i l'atenció de les persones i matrimonis sols o en grup que ho sol·licitin.

La CASA D'ESPIRITUALITAT del Santuari d'El Miracle disposa d'unes instal·lacions adients en un ambient acollidor, enmig d'una natura plàcida i solitària. És un lloc ideal pel repós, la reflexió, la pregària i el retrobament amb si mateix, amb la parella i amb Déu.

Invitem els matrimonis que vinguin a la CASA D'ESPIRITUALITAT a celebrar i santificar les seves noces de plata o d'or.

PER A INFORMACIÓ I INSCRIPCIONS
CASA D'ESPIRITUALITAT
D'EL MIRACLE. Tel. (973) 48 00 45

V Trobada Quaresmal

«Tenim la responsabilitat d'evangelitzar»

GIRONA

SANT FELIU DE GUÍXOLS.—

Recentment tingué lloc la Trobada Quaresmal, que s'organitza cada any, on s'apleguen les parròquies que formen l'arxiprestat de la Vall d'Aro, el qual està integrat per: St. Feliu de Guíxols, Sta. Cristina d'Aro, Castell d'Aro, Platja d'Aro i Solius.

Aquesta, que és la cinquena trobada, ha estat portada per la parròquia Mare de Déu dels Àngels. S'inicià als locals del monestir amb una ponència a càrrec el Sr. Antoni Calvó i Espigulé. El títol de la qual era: ¿Per què un concili català?

El Sr. Calvó començà la conferència realitzant una anàlisi de la dinàmica de canvi accelerat que es dona en el món, tant pel que fa a canvis polítics, econòmics, demogràfics, del treball, en les famílies, tecnològics i en l'Església. Remarcà que aquests canvis ens fan sentir desorien-

tats. Però cal no oblidar segons el Sr. Calvó, que tenim la responsabilitat d'evangelitzar aquesta societat, tots nosaltres, perquè tots som Església. Però la pregunta vigent és ¿com evangelitzar avui la nostra societat?

A la llum del Concili Tarracense el Sr. Calvó analitzà els següents temes:

Primer, anunciar l'Evangeli, tenint en compte: la societat catalana amb la seva cultura, la vocació i la missió del laicat en l'evangelització i la família.

En segon lloc, la Paraula de Déu i els sacraments.

Seguidament, la sol·licitud de les nostres Esglésies pels pobres i marginats.

I per acabar, la comunió eclesial i la coordinació interdiocesana de les nostres comunitats cristianes, que tenen un paper destacat en la dinàmica eclesial.

El conferenciant evidencià la relació dels temes del Concili amb

les necessitats i allò que ha de ser una comunitat cristiana:

Una comunitat que evangelitza, (això es relaciona amb el primer tema).

Una comunitat que celebra i comparteix (es vincula amb el segon tema), que acull en comunió (tercer i quart tema respectivament).

Com a darrera qüestió de la ponència, el Sr. Calvó preguntà: ¿Ens calen més raons per a convocar un Concili?

Després d'aquesta conferència els assistents es repartiren en grups formats per unes deu persones a fi de conversar i intercanviar opinions sobre el que s'havia dit.

El grup de joves de la parròquia del monestir, el MIJAC, procurà que tots els grups disposessin d'un petit pisolabis a base de banyols i begudes de refresc.

Un cop efectuada aquesta reflexió en grup, tothom s'aplegà de nou i es donà pas a les pregàries que havia preparat cada parròquia de les participants a la Trobada. Després parlà el Sr. Àngel Jiménez, arxiver municipal, per tal d'explicar la història del monestir de St. Feliu i oferir-se per ensenyar-lo a qui ho desitgés.

D'aquesta manera es clougué la V Trobada Quaresmal celebrada a l'arxiprestat de la Vall d'Aro.

■ Carme Frigola

Jean Vanier, fundador de les Comunitats de l'Arca

«No són una secta ni un negoci»

GIRONA.— Jean Vanier, l'ex-oficial de la marina canadense i professor de la universitat de Toronto, que va fundar fa 35 anys les comunitats de l'Arca per acollir disminuïts psíquics va afirmar a Girona que «no eren ni una secta ni un negoci». Segons ell, l'Arca «té arrels en l'Església, està en comunió amb el bisbe de cada lloc on es troben i tenen sacerdots que els ajuden».

Pel que fa al finançament, Jean Vanier va dir que alguns governs els ajuden com, per exemple, el de la Generalitat que subvenciona en un 80 per cent els dos centres que hi ha a Catalunya: *El Rusc*, de Tordera, i *Els Avets*, de Moià. En canvi, en els països on no reben cap ajuda oficial han de recórrer a les comunitats que hi ha en els països rics i als organismes internacionals de solidaritat.

Segons Vanier, «els disminuïts psíquics tenen a dins la cosa més essencial, com és estimar i això toca el nostre ésser i el nostre cor endurit». Els que tenen cura dels disminuïts són persones solteres i casades que s'ofereixen per fer aquest servei.

A part de les ajudes que poden rebre de les institucions oficials o d'associacions benèfiques, les comunitats de l'Arca intenten trobar els seus propis recursos. Així a la comunitat de *El Rusc* de Tordera tenen una granja de conills, a la de Costa de Marfil en tenen una de gallines i a les de l'Índia fan espelmes de cera que venen als Estats Units.

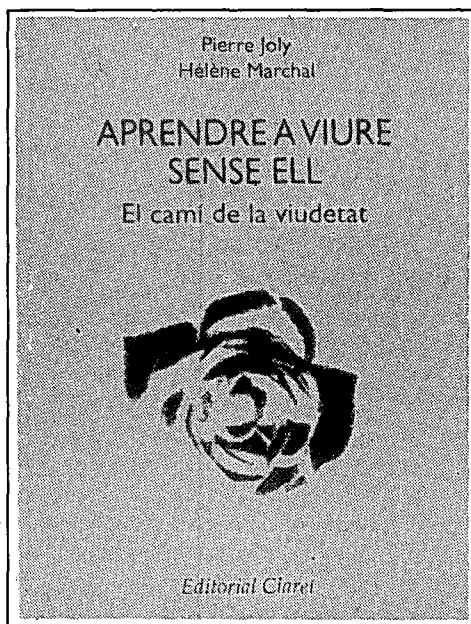
Actualment hi ha un centenar de comunitats de l'Arca escampades en un centenar de països i n'hi ha una vintena més en projecte. La primera es va fundar a París l'any 1977 per iniciativa d'una família que tenia un fill amb la síndrome de Down.

Jean Vanier va donar una conferència a la Casa de Cultura de Girona el 28 de març sobre «Ser diferent, ¿problema o font de vida?».

■ M. Caballé

Editorial Claret

Roger de Llúria, 5 - 08010 Barcelona - Tel.: (93) 301 08 87

APRENDRE A VIURE SENSE ELL

El camí de la viudetat

Pierre Joly
Hélène Marchal

Col·lecció ELS DAUS

Tant si ha estat pressentida, esperada durant mesos o si s'ha produït de sobte, la mort del marit sempre és una ruptura dramàtica. Esdevé un dia i ho canvia tot bruscament. El present es fa intolerable. No es vol pensar en el passat i encara menys en el futur.

Aquest esdeveniment dolorós es viu de maneres diverses segons la personalitat, el mode de vida i les circumstàncies. Però siguin quines siguin aquestes diversitats, es plantejaran una sèrie de problemes que caldrà resoldre. Aquests problemes als quals la viuda es troba brutalment enfrontada, els ha d'abordar; vet aquí la finalitat del llibre.

La primera part de les obres de sant Genís costen dotze milions de pessetes

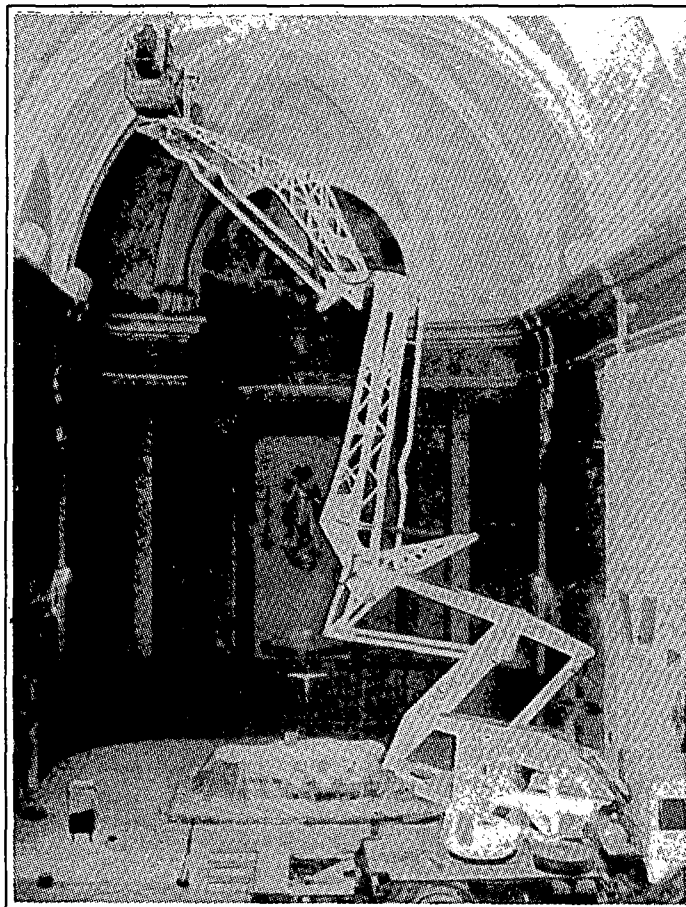
VIC

TARADELL.— Ja s'ha fet la primera part de les obres de remodelació de l'interior de l'església de Sant Genís de Taradell. Es tractà de pintar l'interior i instal·lar la nova megafonia, segons ha explicat mossèn Climent Rodergues.

Els interiors no s'havien arreglat des de l'any 1958, si bé fa un temps es va repassar la teulada i els accessos. Les obres actuals tenen un cost aproximat de dotze milions de pessetes, els quals seran finançats per la parròquia, tot i que no es descarta la participació econòmica del consistori taradellenc.

Es valora que aquest mateix any s'arreglin les escales que porten fins al campanar. També es farà l'entrada a la capella per l'arcada romànica.

Properament s'endegarà una campanya per recollir ajuts entre els veïns de Taradell. Segons mossèn Rodergues, «no es tracta de demanar diners, ja que els feligresos de Taradell estan molt conscienciats i saben que l'església s'ha d'anar millorant de mica en mica amb l'aportació de tothom». Aquestes obres ja compten amb una aportació de la parròquia de tres milions de pessetes i ajuts que encara s'han de determinar del bisbat de Vic.

S'ha pintat l'interior de l'església

● C.C.

Mons. Carles Soler parla del Concili al presbiteri

«Fem camí junts»

Mons. Carles Soler i Perdigo, bisbe auxiliar de Barcelona i secretari general del Concili Provincial Tarraconense, presentà, al presbiteri d'Urgell, l'assemblea de les esglésies de Catalunya com un fet que afermarà la consciència de comunió eclesial entre els bisbats de Catalunya.

URGELL

LA SEU D'URGELL.— «El Concili Provincial Tarraconense, font d'unitat eclesial» va ser el tema de la conferència que, el dilluns sant, el bisbe Carles Soler pronuncià al presbiteri d'Urgell aplegat amb motiu de la diada sacerdotal.

«Fem camí junts», manifestà el secretari general del Concili de la Tarraconense, i això és un fet del qual hem de

prendre consciència. Aquesta consciència d'estreta comunió eclesial constitueix «un anhel dels bisbats de Catalunya». No és una improvisació, sinó «una llarga tradició nostra». I recordà que l'església de Catalunya ha celebrat més de cent seixanta concilis provincials, conseqüentment «el nostre anhel ens ve de lluny».

El conferenciant enumerà i aprofundí en tots els fets i organismes interdiocesans que refermen la comunió entre les diòcesis catalanes. Ja fa vint-i-cinc anys que funciona la Conferència Episcopal Tarraconense, institució que coordina i dona força a la pastoral de les diòcesis de Catalunya. La coordinació pastoral troba també un exponent en els divuit organismes interdiocesans que, en diferents camps específics, promouen i coordinen el treball pastoral en els bisbats de Catalunya. El treball s'ha vist enriquit per la publicació conjunta de documents doctrinals sobre la temàtica que interessa les vuit diòcesis. El treball conjunt ha inspirat i ha fet possible la celebració del Concili Provincial, esdeveniment que confirmarà i consolidarà la unitat de les esglésies de Catalunya.

■ Antoni Mirabet

El bisbe Carles Soler i Perdigo (2on. E.) s'adreça al presbiteri d'Urgell

Un bisbe missioner torna malalt

Mons. Jaume Brufau i Macià ha passat 31 anys a Hondures

SOLSONA

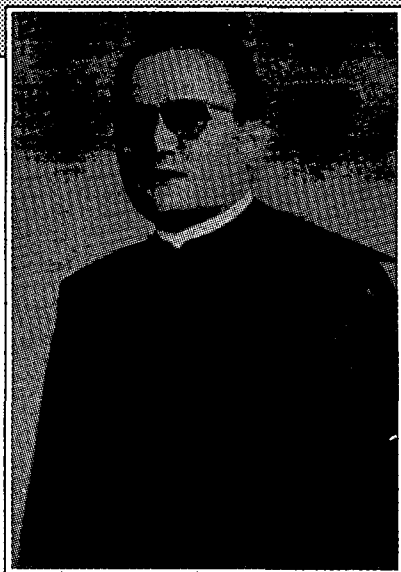
Una notable i permanent disminució de la seva salut, ha estat la causa de la renúncia (presentada al Sant Pare i acceptada molt temps després de la sol·licitud) com a bisbe de San Pedro Sula (Hondures) i del retorn a Catalunya d'aquest pastor missioner, fill de Vilanova de Bellpuig, diòcesi de Solsona. Aquí va néixer el 20 de gener de 1922 (fa poc doncs, ha complert els setanta-dos anys) i va entrar a la casa de formació que els religiosos de sant Vicenç de Paül tenien llavors a Bellpuig, l'any 1932.

Hagué d'interrompre els seus estudis a causa de la guerra civil, durant la qual, el seu pare, Senén Brufau, fou afusellat a Montjuïc per haver-lo atrapat ajudant a passar la frontera gent perseguida d'aquí. Passada la torbonada, continua els seus estudis religiosos i el 2 de febrer de 1942 promet els seus vots perpetus. Va ser ordenat prevere a Barcelona, l'any 1948. Després d'un temps de professor a l'Espluga de Francolí, passa a Roma (1954), on el 1957 es doctorava en Dret Canònic. Aquell mateix any és nomenat rector del Seminari Interdiocesà de Tegucigalpa (Hondures): durant el seu rectorat, el P. Brufau va donar a aquell centre la seva època d'or des dels punts de vista material, cultural i espiritual.

Obligats els païls a deixar la regència d'aquell seminari, el P. Brufau fou nomenat rector de la catedral de San Pedro de Sula, el març de 1962; el 25 de març de 1966, (a causa de la mort d'accident de l'anterior pastor d'aquella diòcesi) se'l va nomenar bisbe titular. A partir de llavors, visites pastorals per la immensa diòcesi (que fins el 1987 no fou dividida en dues); ajudes al clergat de les parròquies de la selva; moviments apostòlics de tota mena, etc. I, després del Concili Vaticà II, reformes amb molta valentia però amb molta caritat, i actuació molt notable dintre de la Conferència Episcopal Hondurenya.

Si les festes de les Bodes de Plata episcopals de Mons. Jaume Brufau (1991) foren una plena demostració de l'estima que li tenien sacerdots, religiosos/es i poble fidel, l'acomiadament, el 26 de setembre de l'any passat, «segons testimonis presencials, com Mn. Lluís Solsona (sacerdot diocesà fa poc traslladat allà per una temporada missionera) ens diuen que fou multitudinari, tan popular, tan autèntic, tan sentit i tan bonic, que no s'havia vist mai una cosa semblant a Hondures». (Ho escriu mossèn Vila, actual rector de Vilanova, en el Butlletí del bisbat de Solsona).

A l'arribada a Catalunya, Mons. Jaume Brufau ha estat molt fraternalment acollit a la Residència sacerdotal de Lleida (ciutat on té la seva germana Maria, religiosa de la Caritat); gentilesa que els diocesans de Solsona agraïm al Sr. bisbe Dr. Ramon Malla, mentre desitgem de tot cor, a l'intrèpid missioner, una bona recuperació i un ben merescut descans: tan ben guanyat amb fe i treball, per aquest com-

El bisbe de San Pedro Sula, Hondures, Jaume Brufau

patrici nostre, pastor absolutament dedicat als seus fidels hondurens, als quals va prometre, en acomiadar-se'n, que «en el amor al Señor y a la Iglesia nos encontraremos todos los días por la oración». Que pregui també, per aquesta seva Església de Solsona, per tal que sigui, evangelitzadora i missionera.

■ Lluís Badia i Torras

Heroiques virtuts d'Emília d'Oultrémont

LLEIDA

El Sant Pare Joan Pau II ha declarat heroiques les virtuts de la serventa de Déu Emília d'Oultrémont, en religió Maria de Jesús, fundadora, el 1857 de la Congregació de Maria Reparadora, instaurada en el nostre país l'any 1874.

El pla de la seva obra és que les seves filles, seguint les petjades de Maria, la Mare de Jesús, que passà la seva vida completament dedicada a la persona i a l'obra del seu Fill, visquin unides a Ell en la seva única i universal reparació dels mals que el pecat ocasiona en els homes.

Emília, nascuda a Bèlgica, el 1818, fundà la Congregació a França. Actualment s'estén a 15 països d'Europa, Àfrica i Amèrica.

Les GG. Reparadores són prou conegudes a casa nostra i elles coneixen el poble, no en va han passat més de 100 anys convivint-hi, i intentant, des de la seva petitesa, seguir els passos de Maria en el seu camí per les rutes de la reparació.

● C.C.

Catalunya Cristiana

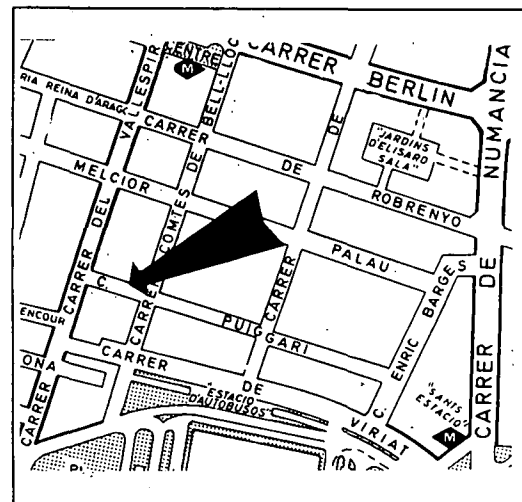
estrena nous locals

Trasllat al carrer Puiggari 5-7
08014 Barcelona

Tel. 490 59 88 Fax: 490 20 35

Des del dilluns 28 de març el nostre setmanari ha canviat de seu. Del petit pis del carrer de València 244, propietat de la Parròquia de la Mare de Déu dels Àngels, al qual estàvem acollits des de la seva fundació, ara fa 15 anys, ens hem traslladat al carrer Puiggari 5-7, on ocupem dues àmplies plantes de l'edifici d'una antiga escola propietat de la Congregació de les Carmelites Missioneres del P. Palau, situat molt a prop de l'Estació de Sants.

CC necessitava feia temps unes instal·lacions que li permetessin un més gran desplegament adequat a les exigències d'aquest moment. L'esperit de col·laboració de les germanes Carmelites amb una fundació diocesana com la nostra i les bones condicions econòmiques de l'acord signat, ens han fet possible de donar ara aquest nou pas endavant. Es tracta, doncs, d'una bona notícia.

¿Ens podeu ajudar?

El trasllat i l'adaptació dels nous locals a les nostres necessitats comporta, com és lògic i natural, una despesa econòmica extraordinària. Aquesta s'aproxima als 7.000.000 ptes, una suma que de moment en bona part ens han avançat alguns dels nostres amics, però que reclama una col·laboració més àmplia i urgent per part de tots els qui estimem CC. Per això esperem més aportacions i confiem a comptar amb més ajuts. Entre tots ho podem fàcilment aconseguir.

BANESTO— Agència Urbana n. 2018
Rambla Catalunya 79
08007 BARCELONA

Compte corrent: «Fundació Catalunya Cristiana»: 0030 2018 48 0100197 271

«Posem-nos en estat de Concili». És una frase que li agradava repetir al Papa Joan XXIII, a mesura que s'acostava la celebració del Concili Vaticà II. Ara em plau adreçar-la a tots els diocesans des de les pàgines del Full, el qual utilitzo com una plataforma de comunicació amb vosaltres.

Posem-nos en estat de Concili

Carta als seus diocesans de Mons. Camprodon, bisbe de Girona

Avui, a les vuit esglésies que tenen la seva seu a Catalunya: Tarragona, Barcelona, Lleida, Solsona, Tortosa, Urgell, Vic i Girona, s'inicia l'etapa diocesana preparatòria al Concili Provincial. Està previst que el Concili comenci les seves sessions a Tarragona, la Seu Metropolitana, el dia 21 de gener de l'any que ve, prèvia una Celebració de Pregària a Montserrat.

Des que l'Arquebisbe de Tarragona, amb l'acord dels altres bisbes, va fer públic el propòsit de celebrar un Concili, fa poc

més d'un any, he anat comentant el fet a través de les meves cartes setmanals. Avui comencem una etapa important per a la vida de l'Església diocesana. No és encara el Concili, ben cert, però ha de ser l'hora de posar-nos dempeus, començant a posar-nos es proclama l'Evangeli en la missa, per obrir-nos sense reticències a la veu de l'Esperit. No és perquè sí que demanarem i pregarem: «què diu l'Esperit a les esglésies de Catalunya» en la present descoberta d'un món nou, ¿com és el que se'n obre al davant?

M'imagino aquesta etapa preconciliar com l'avançada dels exploradors d'un terreny, els quals surten a recórrer camins per aturar-se a observar, fer fotos, recollir pedres, herbes i animals que els criden l'atenció, i tornen a presentar les troballes a la comunitat i aquesta les posa en mans dels qui tenen la missió de discernir-ne la identitat i decidir l'oportunitat del moment.

Som tots els cristians els qui, embarcats en la mateixa Església, vivim la mateixa sort, que ha de repercutir en bé de la nostra identitat, de la transparència amb què testifiquem el misteri que ens anima i de la missió que tenim confiada: «anunciar l'Evangeli de la pau»; cadascú des del lloc que ocupa en l'Església i en la societat.

Per això, tant si participem com no en la reflexió metòdica dels temes que tractarà el Concili, tots hem d'afinar l'esperit, treure la rutina i la pols que portem a sobre per posar-nos a l'aguait i fer cas de l'Esperit que parlarà. Sentiu-vos convidats tots a viure

aquest temps de gràcia.

En aquesta avinentesa em plau transcriure unes paraules de Pau VI, pronunciades en l'última sessió del Concili Vaticà II, que he recordat en altres ocasions: «L'Església s'ha recollit en la intimitat de la seva consciència espiritual, no per complaure's en erudites anàlisis de psicologia religiosa o d'història de les seves experiències, ni tampoc per dedicar-se a reafirmar els seus drets i a descriure les seves lleis. No. L'Església s'ha recollit per retrobar en ella mateixa la paraula de Crist, paraula vivent i, en l'Esperit Sant, operant, per escrutar més a fons el misteri, és a dir, el disseny de la presència de Déu per damunt de si mateixa i a dintre de si mateixa, i per avivar aquella fe que és el secret de la seva seguretat i de la seva saviesa».

Amb aquestes paraules, em prenem el camí sense por!

Jaume Camprodon

Bisbe de Girona

(«Full Parroquial», 6-II-94)

Memento del cristià de Catalunya que prega i treballa pel Concili Provincial

1. Estar atent a la Paraula de Déu i a la presència de Jesucrist i de l'Esperit Sant en les nostres vuit diòcesis de Catalunya: Tarragona, Tortosa, Girona, Vic, Urgell, Solsona, Barcelona i Lleida.

2. Ser esperançat. Déu Pare no ens ha deixat mai. Ell ens ha proveït de sants i santes al llarg de tota la nostra història. Som agraïts a tants testimonis de la fe: des de sant Pau fins a sta. Joaquina Vedral i al Dr. Tarrés.

3. Estimar Catalunya. I tots els que ens sentim catalans. Tal com som i pensem. Estimar l'Església de Catalunya, tal com és, per ajudar a fer-la tal com Jesucrist, el seu Cap, la vol. Conèixer i estimar les característiques dels diferents pobles que formen el nostre país i la seva Església, des del Pirineu fins més enllà de l'Ebre, des del Cinca fins al Mediterrani.

4. Desitjar l'evangelització, conversió i santificació de tots els que som: els 6 milions, els que aquí hem nascut i els que han vingut de fora, amb totes les nostres connotacions.

5. Col·laborar a fer realitat el Concili amb el què és cada u: la seva persona, la seva família, les nostres parròquies, les nostres associacions.

6. Reflexionar els documents de treball, i discernir i valorar les seves propostes. Ser valent i creatiu per fer correccions i noves propostes.

7. Ser realista. Utòpic però no somiador. Som el que som, i els que som. Tenim el que tenim. Podem el que podem, amb l'ajuda de Déu.

8. Oberts a tot el que l'Esperit Sant ens inspiri. Els miracles no els exclouem però tampoc no els exigim.

9. No voler guanyar jo ni que guanyin els meus. Voler que sigui el Regne de Déu el que guanyi, i en definitiva Jesucrist i el seu Evangeli.

10. Per tot això, posar en primer lloc la pregària de cada dia, en comunió amb tots els que treballen pel bé del nostre poble.

● C.C.

A la memòria de la meua esposa
Teresa Canals de Petit (a.c.s.) en
el 4t. aniversari del seu traspàs i
anada a la casa del Pare

CONCILI AL DIA

Més de 40.000 persones reflexionen sobre els temes del Concili

Un total de 41.698 persones participen actualment en l'etapa de reflexió diocesana del Concili Provincial Tarraconense, segons van revelar recentment els presidents de les Comissions Diocesanes de Concili. Aquestes persones han format 4.006 grups de treball que fins al mes de juliol reflexionaran sobre els quatre temes del Concili escollits pels bisbes catalans per al debat conciliar.

Cada grup pot escollir, com a mínim, un tema i tractar-ho a base dels documents de treballs preparats per la Secretaria del Concili. Al final de cada un dels quatre documents hi ha propostes orientatives que els membres del grup podran votar perquè siguin tractades durant les sessions conciliars i també podran afegir els seus suggeriments i esmenes referides a cada tema.

Aquest nivell de participació va ser valorat molt positivament pel Secretari del Concili Provincial, Mons. Carles Soler i Perdigó. En unes breus declaracions concedides al G.I.E.C., el bisbe va afirmar que «40.000 persones inscrites demostra un gran interès. No es tracta de comprometre's a preparar uns temes, reflexionar-hi en grup en quatre o més sessions. El sol fet que tants cristians de les nostres vuit Esglésies reflexionin simultàniament uns mateixos temes amb vista a les mateixes finalitats, és fruit molt positiu i esperançador del nostre Concili».

Segons Mons. Soler, «tothom qui se senti Església, a Catalunya, no pot restar indiferent a la convocatòria del Concili. La pregària dels infants i dels malalts i impedits és la millor adaptació al Concili».

En opinió del Secretari, el Concili Provincial Tarraconense

és una magnífica oportunitat per a revifar l'Església catalana. Preguntat sobre les opinions segons les quals el Concili podria no respondre a les expectatives que hi ha a l'Església a Catalunya i fins i tot ser un fracàs, Mons. Soler va contestar que «l'obra de l'esperit no pot ser un fracàs». I va afegir que «El Concili, si deixem que sigui obra de Déu, no solucionarà tots els nostres problemes. El Concili no ens estalviarà la responsabilitat i l'esforç de cercar i lluitar per aconseguir més coneixements de la veritat, més justícia, més llibertat, més amor. El Concili —l'esdeveniment i les conclusions— ens oferirà més llum i més força en el sempre difícil i esforçat, però esperançador, camí de pelegrins en el seguici del Mestre i Senyor».

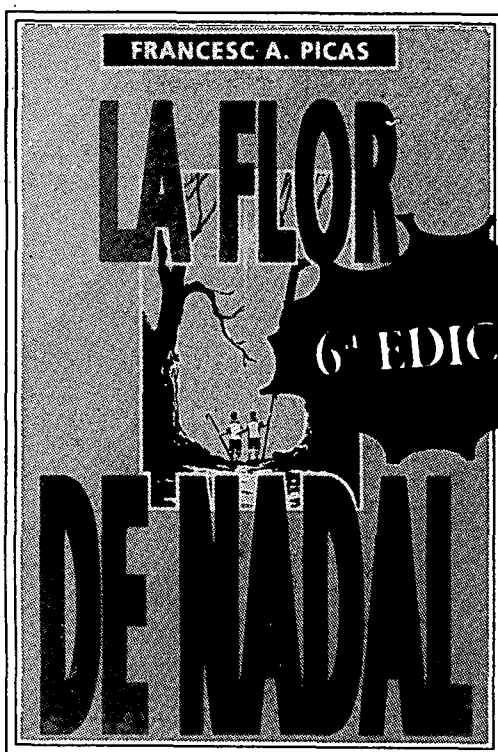
● G.I.E.C.

TRES LLIBRES DE FRANCESC A. PICAS

Un assaig dels anys 1936-1939 que originarà controvèrsies i diversitat d'opinions

Obra teatral pastorívola de gran tradició i èxit a Catalunya.

Recull de fets històrics de tan il·lustre personalitat catalana.

(2ª edició ampliada)

DISTRIBUEIX, LA FORMIGA D'OR

• **JOCS FLORALS DE SANTA CLARA.** - Convocats per la Família Franciscana de Catalunya, **diumenge 24**, a les 17.30h, al Casal de Joventut Seràfica, d'Arenys de Mar (c/ Baralt s/n, Sant Ramon): acte de proclamació dels guardonats i lliurament dels premis, amb la participació del grup musical Kairoi.

BARCELONA

• **PREGÀRIA JOVE.** - Seguint el camí iniciat en Quaresma, celebració pasqual a la capella Marcús (c/ Carders, cantonada c/ Montcada), **cada dissabte**, a les 20h. Informació: P. Josep M. Segarra, ofmCap (tel. 319-00-87) o Filles de l'Església (tel. 319-63-09).

• **FESTES PATRONALS DE LA PARRÒQUIA DE SANT JORDI DE VALLCARCA.** - Diada del sant, **dissabte 23**, misses: a les 8, i a les 12h, presidida pel bisbe auxiliar Dr. Pere Tena, amb benedicció de les roses; a les 13h, concert de la Coral Lavinia i, tot seguit, inauguració de l'exposició-concurs de fotografia (oberta fins al dia 29); a les 21h, festival de cançó jove.

UN TELÈFON AL SERVEI DE
LA SALUT MENTAL
FUNDACIÓ NOU CAMÍ

Psicotelèfon
(93) 427 44 22

• **MISSA MAJOR DE SANT JORDI A SANT FELIP NERI.** - Convocada com cada any per Antics i Amics de l'Escotisme Catòlic, **dissabte 23**, a les 20h, a l'església de l'Oratori, de Ciutat Vella (Pl. Sant Felip Neri 5, 08002 Barcelona), i presidida enguany per Mn. Joan Batlles, amb cant dels goigs i edició commemorativa.

• **«10 ANYS FENT AMICS!»** - Els celebra, a Mataró, el Centre d'acolliment per a africans Sant Pau (c/ Siete Partidas 40; tel. 790-13-29): **diumenge 24**, a les 11h, partit de futbol, i a les 18h, festival intercultural, i els dies feiners (de 18 a 21h) fins a l'1 de maig, s'hi pot visitar l'exposició «Àfrica, la gran esperança».

• **CELEBREM EL DIA DEL MALALT.** - Celebració diocesana preparatòria amb l'eucaristia presidida pel Sr. Arquebisbe, **diumenge 24**, a les 19h, a la catedral, i amb la trobada de pregària i germanor, **dissabte 30**, a la Parròquia de Sant Abraham. Més informació: Delegació de Pastoral de la Salut, tel. 317-15-97.

• **«FAMILYFEST.»** - Iniciativa de les «Famílies Noves» del Moviment dels Focolars, **diumenge 24**, de les 10.30 a les 19h, al Col·legi Regina Carmeli, d'Horta (c/ Eduard Toda 37, 08031 Barcelona), amb missatge de Chiara Lubich, intercanvi d'experiències, iniciatives i propostes. Més informació: tel. 408-02-59, 589-41-88, 447-26-73 i 357-87-40.

• **RELIGIÓ I SOCIETAT EN EL TOMBANT DE SEGLE.** - Curs a càrrec de Josep M. Rovira Bello-

so, els dies **25 d'abril i 2, 9 i 16 de maig**, a les 19.30h, a la seu de la Fundació Joan Maragall (c/ Rivadeneyra 3 bxs, 08002 Barcelona; tel. 412-33-31).

• **L'ACTUAL MOMENT ECUMÈNIC I LA V CONFERÈNCIA DE FE I CONSTITUCIÓ.** - Conferència de Mn. Antoni Matibosch, **dimarts 26**, a les 19.30h, a la seu del Centre Ecumènic de Catalunya (Riera St. Miquel 1 bis, 08006 Barcelona).

• **L'ESPIRITUALITAT DELS LAICS.** - Curs a càrrec de Mn. Joan E. Jarque, en **dimarts, a partir del 26**, a l'Institut de Teologia Espiritual de Barcelona (c/ Diputació 231, 08007 Barcelona; tel. 451-49-42), de 19 a 21h.

• **FESTA DE LA MARE DE DÉU DE MONTSERRAT.** - A la parròquia titular de Barcelona (Av. Mare de Déu de Montserrat 144, 08026 Barcelona); **dimecres 27**, misses: 9.30, 11.30 i 20h. A les 21h, concert de les corals Cucut i Nou Món.

• **ELS JUEUS A MALLORCA.** - Conferència de l'Entesa Judeo-cristiana de Catalunya, a càrrec de Pere Bonín, **dijous 28**, a les 19.30h, a la sala Claret (c/ Roger de Llúria 5, 08010 Barcelona).

• **SERVEI SOLIDARI MISSIONER.** - Dels Caputxins de Catalunya i Balears; conferència, **dijous 28**, sobre «L'actitud del cristià enfront de la sida», a les 20h, a Pompeia Grups (Riera St. Miquel 1, 08006 Barcelona). Més informació: tel. 416-09-86.

• **O.A.R. DIOCESANA DE BARCELONA (1940-1992).** - Invitació als antics dirigents i participants esportistes i als seus familiars, **dijous 28**, a les 20h, a la capella de l'esportista de la Parròquia de Santa Anna.

• **RECÉS PER A RELIGIOSES, DIRIGIT PEL SR. ARQUEBISBE.** - A la Casa d'Exercicis Sant Igna-

si, de Sarrià (c/ Carrasco i Formiguera 32, 08017 Barcelona), **diumenge 1 de maig**, de les 10 a les 17.30h, Predicació bilingüe; cal avisar per al dinar (tel. 203-88-62).

• **RECÉS VOCACIONAL PER A NOIES, PREDICAT PEL BISBE JOAN-ENRIC VIVES.** - Per a noies de més de 16 anys que es plantejgen la crida de Déu a una vivència radical de l'Evangeli, **diumenge 1**, de les 10 a les 17h, al Seminari Conciliar de Barcelona (c/ Diputació 231, 08007 Barcelona). Més informació: Mn. Salvador Bacardit (tel. 439-35-20) o Mercè Lajara (tel. 379-15-20, vespre).

• **RECÉS FEMENÍ.** - Dirigit pel P. Pere Suñer, s.i., **diumenge 1**, de 10 a 18h, a la Casa de Betània, de Cornellà de Llobregat (c/ Bonavista 37, metro L5: Gavarra; tel. 375-11-02).

• **CONCERT DE CARILLÓ A LA GENERALITAT.** - Diumenge vinent, **1 de maig**, a les 12, a càrrec de la carillonista Anna-Maria Reverté, amb obres de Forqueray, Rottiers, Badings, Albéniz, Serra i Mestres.

• **UNIÓ COMARCAL DE LLIGUES DE PERSEVERANÇA.** - Hora santa de la del Baix Llobregat, **diumenge 1**, primer de mes, a les 17.45h, a la cripta de Gaudí (parròquia del Sagrat Cor de Jesús) de la Colònia Güell, assistida per Mn. Jordi Carrera i Savall, prev.

• **PELEGRINATGES AL SANTUARI DE TORRECIUDAD.** - Els diumenges **1 i 8**, i els dissabtes **14, 21 i 28** de maig. Informació i reserves: tel. 301-43-47 (Montalegre: J. Valls), 417-38-74 (Rojo) i 209-21-64 (Barceló).

TARRAGONA

• **APLEC DE NOIS I NOIES DE CONFIRMACIÓ.** - Del 2n curs de

catequesi, **dissabte 30**, tot el dia, a Tarragona.

• **SALOMÓ: «BALL DEL SANT-CRIST.»** - Espectacle de paraula, dansa i llum, els dies **1, 8, 15 i 22 de maig**, de 12 a 14h, a l'interior del temple parroquial. Més informació: tel. (977) 62-90-58.

LLEIDA

• **HORA SANTA A LA CATEDRAL.** - Tothom hi és convidat, **diumenge 24**, a les 19h.

• **«ECONOMIA I PENSAMENT.»** - Conferència del cicle sobre «Modernitat i religió», promogut per l'IREL i la Fundació Joan Maragall, **dijous 28**, a les 19.30h, a l'aula magna de la Universitat de Lleida, a càrrec de Joaquim Muns. Més informació: tel. (973) 28-15-38 (de 18 a 20h).

• **CAMPANYA «CAP NEN SENSE COLÒNIES.»** - Iniciativa dels 16 centres d'esplai federats al SCV de Lleida, **dissabte 30 i diumenge 1**, venda de plantes a diversos punts de la ciutat, així com a Butsènit i Juneda, per a la recaptació conjunta de fons.

SOLSONA

• **BERGA: HOMENATGE POPULAR A MN. JOSEP ARMENGOU.** - Coincidint amb la diada de sant Jordi, **dissabte 23**, a les 17.30h, a la sala d'actes de l'Ajuntament; tot seguit, a les 19h, missa commemorativa a l'església de Sant Joan, inauguració del monument/medalló i sardanes.

VIC

• **EXERCICIS PER A RELIGIOSES.** - Dirigits pel P. Josep-Lluís Corrons, s.i., del **dimecres 3** (a les 20h) al **divendres 12** (a les 10h), a la casa d'exercicis Cova de Sant Ignasi, de Manresa (tel. 872-04-22).

GERMANOR AMB ELS NOSTRES MISSIONERS

Ja són més de 500 les missioneres i missioners que reben Catalunya Cristiana gràcies a les persones que "apadrinen" la seva subscripció.

"Catalunya Cristiana arriba cada setmana i és una finestra que deixa veure una mica l'Església de Catalunya que és una part de l'Església del món." **Albert Jou. ÍNDIA**

MISSIONERS QUE ESPEREN PADRI;

FRANCISCO ANDREU GARCIA P.O. BOX 49.547 NAIROBI KENYA.....	24.804 Ptes.
P. RAMON VICANS PB 280 DAR ES SALAAM TANZANIA.....	24.804 Ptes.
P. TRINITAT VIGUER ST XAVIER'S COLLEGE BOMBAY 400 001 ÍNDIA.....	35.724 Ptes.
MARIA BRANCHADELL APARTADO 173 2100 GUADALUPE COSTA RICA.....	24.804 Ptes.

BUTLLETA DE SUBSCRIPCIÓ

Nom i cognoms..... Tel.....
Direcció.....
Població..... D.P..... Província.....
subscriu a "CATALUNYA CRISTIANA" el missioner..... (nom i cognoms)
L'import el faré efectiu mitjançant:
☐ taló que adjunto ☐ gir postal
☐ domiciliació segons l'adjunta autorització:
Domiciliació: Banc / Caixa.....
Sucursal n°.....
N° compte corrent.....
Població..... Província.....
Prego al Banc / Caixa que consideri aquesta butlleta com la meua autorització per aquest pagament.
Població..... Data.....
Signatura.....

"CATALUNYA CRISTIANA" c/. Puiggarí, 5-7 - 08014 Barcelona - Tel.: 490 59 88

TEAS

Taller Escola d'Arts
Sumptuàries
Centre d'educació especial
Dedicat a disminuïts
psíquics
A partir dels 16 anys
Taller especialitzat
Esmalt sobre metall-ceràmica
Tapis i catifa
Cultura General
Recuperació Física-Logopedia
"CLUB-ESPLAI"
Assessorament psiquiàtric i
psicològic
Informació: 215 69 77
de 12 a 14 hores

LA FORMIGA D'OR S.A.

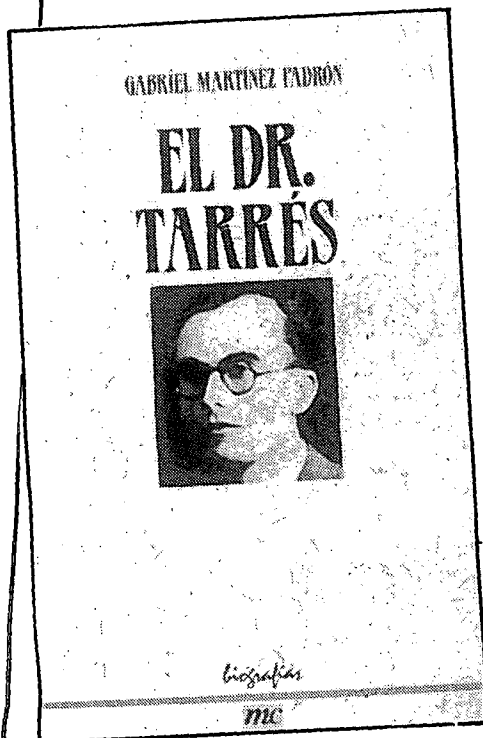
Avgda. Portal de l'Àngel, 5
Tel. 302 24 31 - 302 39 42
08002 Barcelona

LLIBRERIA DEL CLAUSTRE
(Claustre de la Catedral)
Tel. 268 40 02

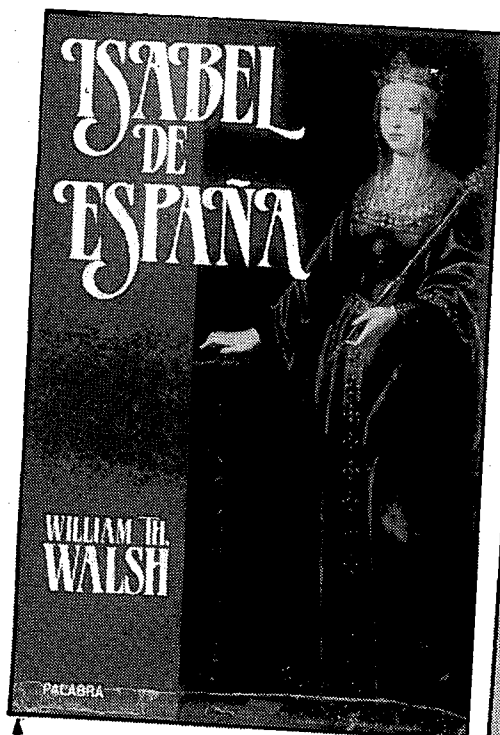
DIA DEL LLIBRE

MÉS DE CENT ANYS AL SERVEI DEL LLIBRE CRISTIÀ

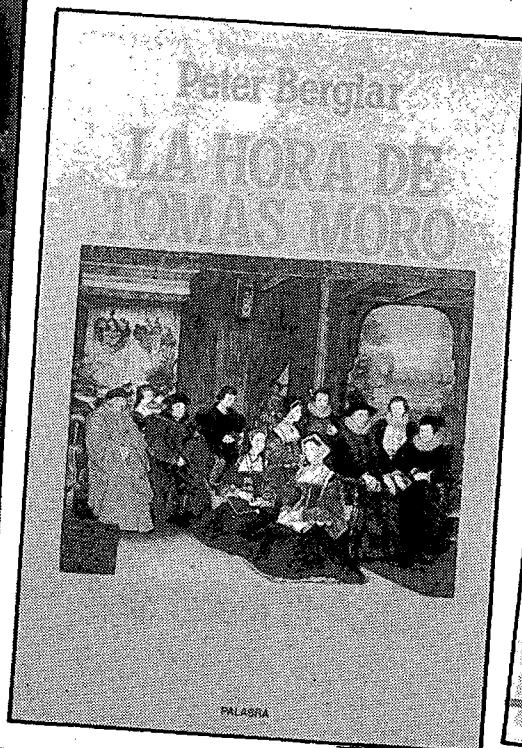
EL MEJOR REGALO

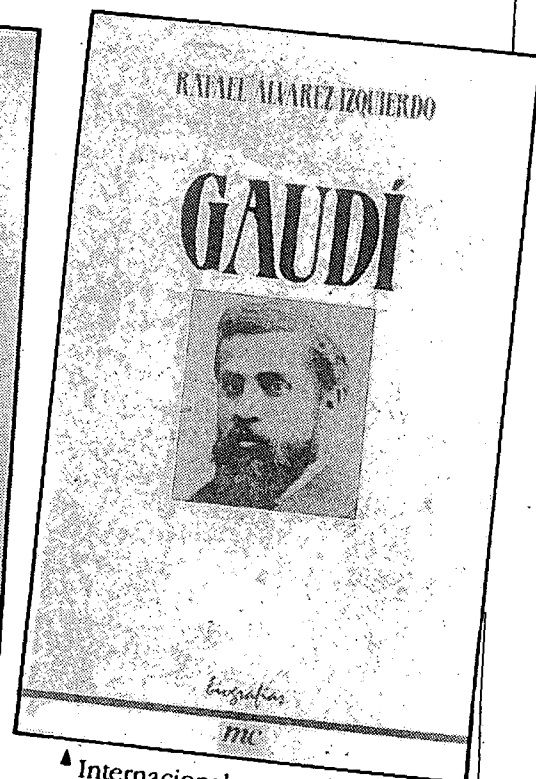
▲ Vivió con una intensidad humana y espiritual admirables, en una ciudad europea del siglo XX. Leyéndolo, comprenderás por qué tantos cristianos deseamos que la Iglesia concluya cuanto antes su proceso de beatificación.

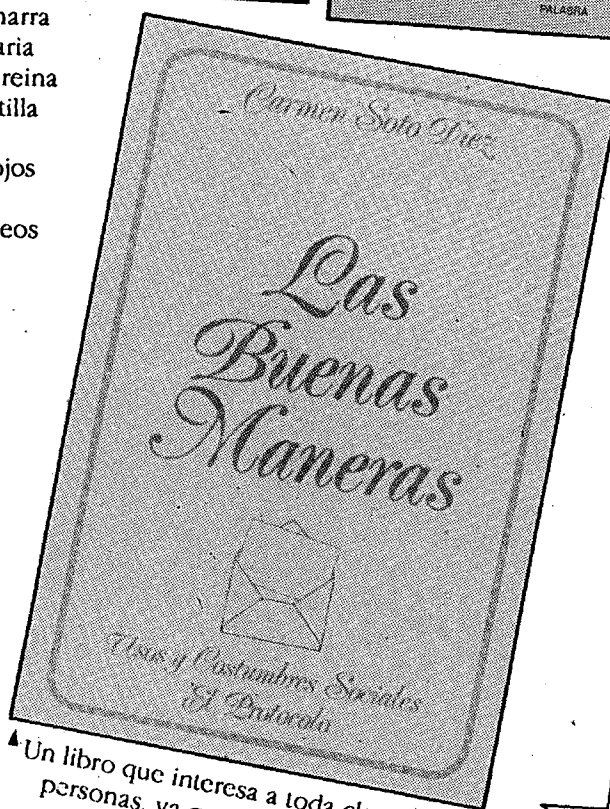
▲ El autor nos narra la extraordinaria historia de la reina Isabel de Castilla tal y como se desarrolló a ojos de sus contemporáneos y en el sangriento marco de su época.

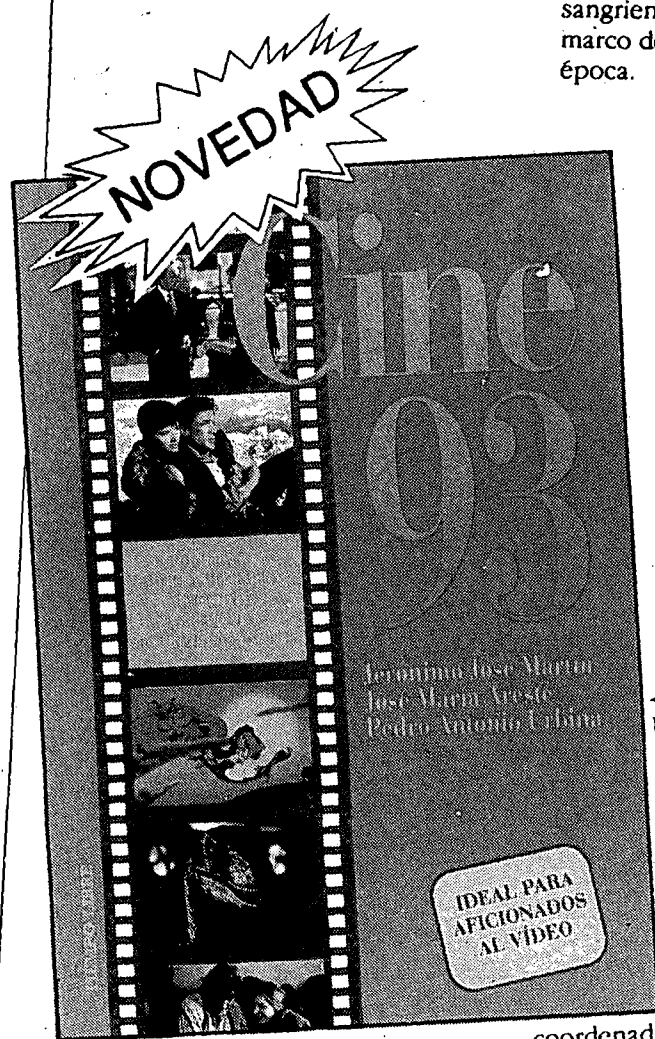
▲ Fascinante e interesante biografía, inédita en lengua castellana, cuyo autor goza de un gran prestigio entre los historiadores.

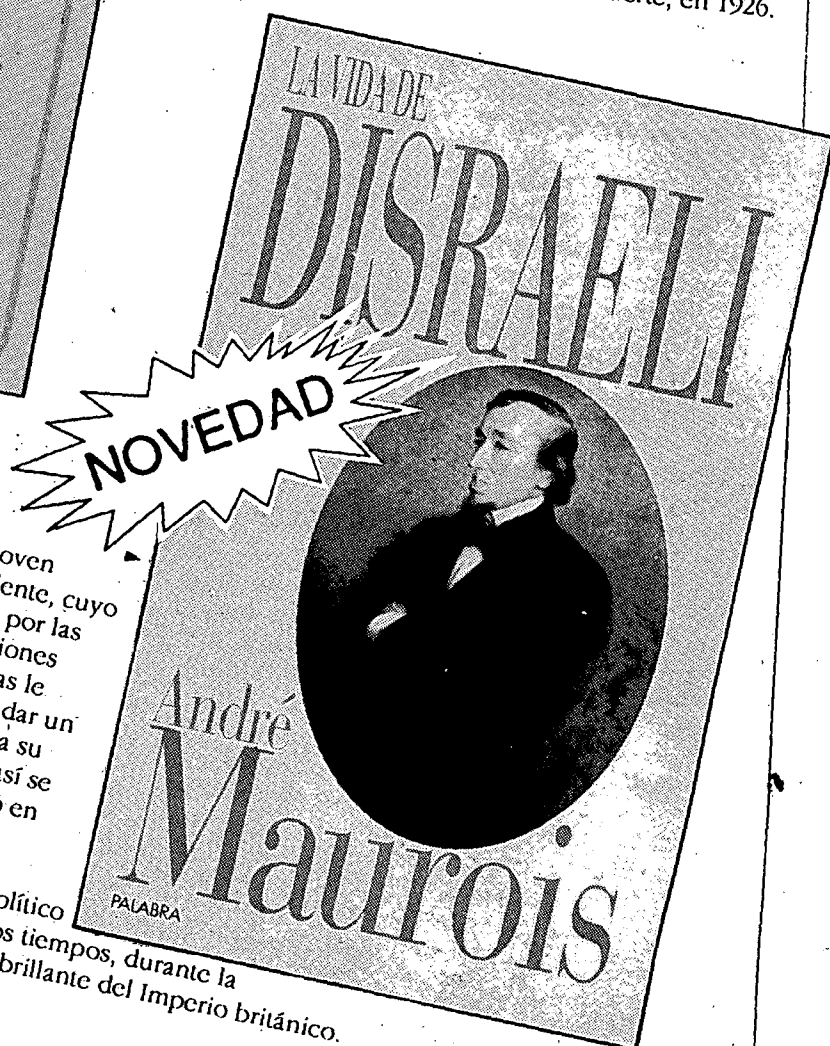
▲ Internacionalmente Gaudí es uno de los artistas españoles más importantes, junto con Goya y Picasso. Este libro es una crónica apasionada de su obra —la construcción de la Sagrada Familia, en Barcelona— que mantuvo ocupado al «arquitecto de Dios» hasta el día de su muerte, en 1926.

▲ Un libro que interesa a toda clase de personas, ya que, en múltiples y variadísimas circunstancias de la vida, es imprescindible saber cómo comportarse en las relaciones sociales.

IDEAL PARA AFICIONADOS AL VIDEO
Un libro útil, divertido, profundo, provocador que pretende enmarcar el cine en sus auténticas coordenadas y despertar el espíritu crítico en todos los buenos aficionados al séptimo arte.

NOVEDAD
Un joven insolente, cuyo amor por las tradiciones inglesas le lleva a dar un vuelco a su vida, y así se convirtió en el más grande hombre político de todos los tiempos, durante la época más brillante del Imperio británico.

Som gairebé a totes les llars

És del tot segur que la seva llar, com a la de milers i milers de famílies, hi ha instal·lat algun producte Roca.

Al llarg de més de 75 anys, el nostre objectiu constant ha estat augmentar la qualitat de vida proporcionant confort i benestar màxim, a tots els gustos i necessitats.

Això ens obliga a millorar allò que moltes vegades sembla immillorable.

Conegui les novetats de Roca. Hem aconseguit aplegar els últims avenços tecnològics amb el disseny més actual.

CAMBRES DE BANY
AIRE CONDICIONAT
CALEFACCIÓ
CERÀMICA

Roca

Vida Creixent

MOVIMENT CRISTIÀ

«Més tenaçment que mai, m'esforço a CREIXER, sabent que tu CREIXES amb mi; així, projectes, il·lusions, disigs, prenen volada...»

Miquel Martí i Pol a «Llibre d'absències»

Trobada-recés al temple-parròquia de la Sagrada Família

La família, primera escola de valors humans i cristians

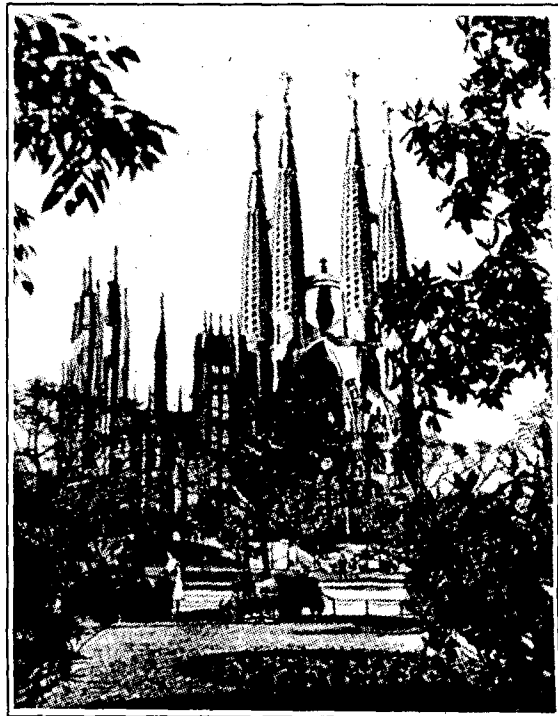
Com ja és sabut, encara que potser poc divulgat, aquest 1994 ha estat proclamat, per les Nacions Unides i l'Església, «Any Internacional de la Família». Sense gosar massa considerar-ho providencial, el fet és que el tema d'estudi que els nostres grups tenen proposat per aquest curs 1993-94 és dedicat precisament a la família.

I, com esdeveniment puntual dins el mateix context, ens referim avui a la *Trobada-recés* que el passat dia 8 de març celebràrem al temple-parròquia de la Sagrada Família, de Barcelona. Valorem i agraïm, per cert, el detall que, prèviament, el seu Full Parroquial se n'hagués fet ressò i que en el seu pòrtic, el rector, Mn. Lluís Bonet i Armengol ens

donés la benvinguda en nom seu i de tots els membres dels tres grups que hi ha radicats a la parròquia.

L'acte va iniciar-se amb uns breus comentaris que el mateix Mn. Bonet va fer-nos sobre els trets principals i més característics d'aquesta meravellosa obra del nostre genial arquitecte Antoni Gaudí. En acabat, el nostre consiliari, el P. Lluís Antoni Sobrero, s.j., va introduir-nos al tema proposat per al recés, sota el títol de «*La família és més que una democràcia*».

Amb el seu verb, brillant i alhora alligador, va anar glossant aspectes fonamentals d'aquesta petita, però imprescindible, cèl·lula primera de la societat. Entre altres conceptes essencials, va destacar que la condició indefugible de tota família és que sigui *una comunitat de vida i amor, una font de relació i benestar social*, amb drets i deures que enrobusteixen la naturalesa humana; la *primera escola de valors humans i cristians*, ja que en la mesura que es mostra més humana, esdevé més cristiana. Va acabar animant-nos a vetllar perquè la

família sobrevisqui, ja que en depèn la supervivència de tota la societat.

Com a culminació de la *Trobada-recés*, va celebrar-se l'Eucaristia, presidida pel senyor rector i concelebrada amb el nostre consiliari. És ben lícit creure que tot plegat produirà el seu fruit entre tots els que hi érem presents—la cripta plena de gom a gom—també en els absents i en el conjunt del nostre moviment. I també desitgem que sigui un bon auguri per a les esperances que hom hagi dipositat en aquest «Any Internacional de la Família».

■ J. Nadal

La família és més que una democràcia

Les Nacions unides i, alhora, l'Església, han proclamat l'any 1994 com l'«Any Internacional de la Família». És una bona ocasió per reflexionar sobre aquesta societat anterior a qualsevol altra i sobretot amb els recursos amb què compta per desenvolupar la seva tasca responsablement en un món que va canviant.

«*La família és una societat natural i universal tan antiga com la creació*»

«*És la cèl·lula vital de la societat. Una família solitària amb prou feines és una família humana.*»

«*La família és la democràcia més petita dins el cos global de la societat. Per això l'autoritarisme no crea caliu de família.*»

«*La família és escola d'amor generós, és font d'enriquiment mutu.*»

De la reflexió del P. Lluís Antoni Sobrero als assistents a la trobada al temple de la Sagrada Família, del 8 de març de 1994

¿Què ofereix Vida Creixent a la societat d'avui?

Vivim en una societat de consum centrada en el Jo... Es valora el **tenir** més que el **ser**... A Vida Creixent valorem l'amistat i els seus béns morals i espirituals, més que no pas els materials...

Malgrat les dificultats econòmiques, tot evidencia que encara el **passar-ho bé** és un dels objectius predominants... i per passar-ho bé la societat ens invita a la despesa per a fugacitats... Vida Creixent ens ofereix la possibilitat d'enriquir-nos mútuament tant en humanitat com en espiritualitat... Saber conviure, sentir-se estimat i ampliant no sols uns coneixements, sinó també gaudint-ne, fa possible assolir un **passar-ho bé** distint del que es viu en l'entorn social...

Una característica indiscutible del món actual és el dinamisme, l'activitat forçada per sobreviure guanyant el que es necessita per fer front a unes despeses cada dia majors no sols per l'augment del cost de la vida... A vegades l'activitat s'uneix a la superficialitat i a l'egocentrisme... Vida Creixent invita a posar a disposició dels altres totes les forces que encara resten en un cos, a vegades més envellit que no pas el propi cor... Una lentitud inherent a l'edat no és incompatible amb ser àgils en l'eficàcia i el servei...

La societat actual, malgrat les altes xifres d'accidents durant els caps de setmana, no vol pensar en la mort. La mort és expulsada de les famílies i enviada a l'hospital perquè no s'accepta com el que és en la realitat: la coronació d'una vida amb l'esperança d'una altra vida millor i per sempre... A Vida Creixent es parla poc de la mort perquè ens preocupa de sembrar llavors de Vida que facin més joiosa la vida d'avui i esperançada la Vida del demà...

■ Lluís Antoni

ESPAI DE L'ANIMADOR

¿I si també parléssim de pràctiques d'animació?

Tan natural i necessari com pugui ser anar glossant conceptes teòrics i essencials assenyalats en la nostra «Guia de l'animador», ho és també, i en bona mesura, que aquells que els han d'aplicar puguin contrastar entre ells, de tant en tant, la forma com els duen a la pràctica en els seus grups respectius.

Diuen que el millor sermó és aquell que es predica amb l'exemple, i lligant-ho una mica amb el que es deia en l'«Espai» anterior, bo serà recordar que la nostra missió animadora, més que la de ser simples teoritzants o sermonaires, ha de ser la de concretar amb fets puntuals que es viu i s'actua coherentment amb el que es diu.

Així, en una de les darreres reunions que els nostres animadors i animadores celebren cada mes al nostre secretariat, s'hi van exposar i contrastar les diverses formes com es miren de fer reals i tangibles els valors de l'amistat, l'espiritualitat i l'evangelització, que són el puntal bàsic del nostre moviment.

»Vet ací, doncs, que, sense cap plantejament

previ, tots els reunits donaven resposta positiva a la pregunta que no fa gaire es formulava un acreditat sociòleg de casa nostra, en un article periodístic en el qual es mostrava que no són pas valors morals allò que li manca a la nostra societat sinó la seva praxi. La seva pregunta era aquesta: «*¿I si parléssim de pràctiques i no tan sols de valors?*»

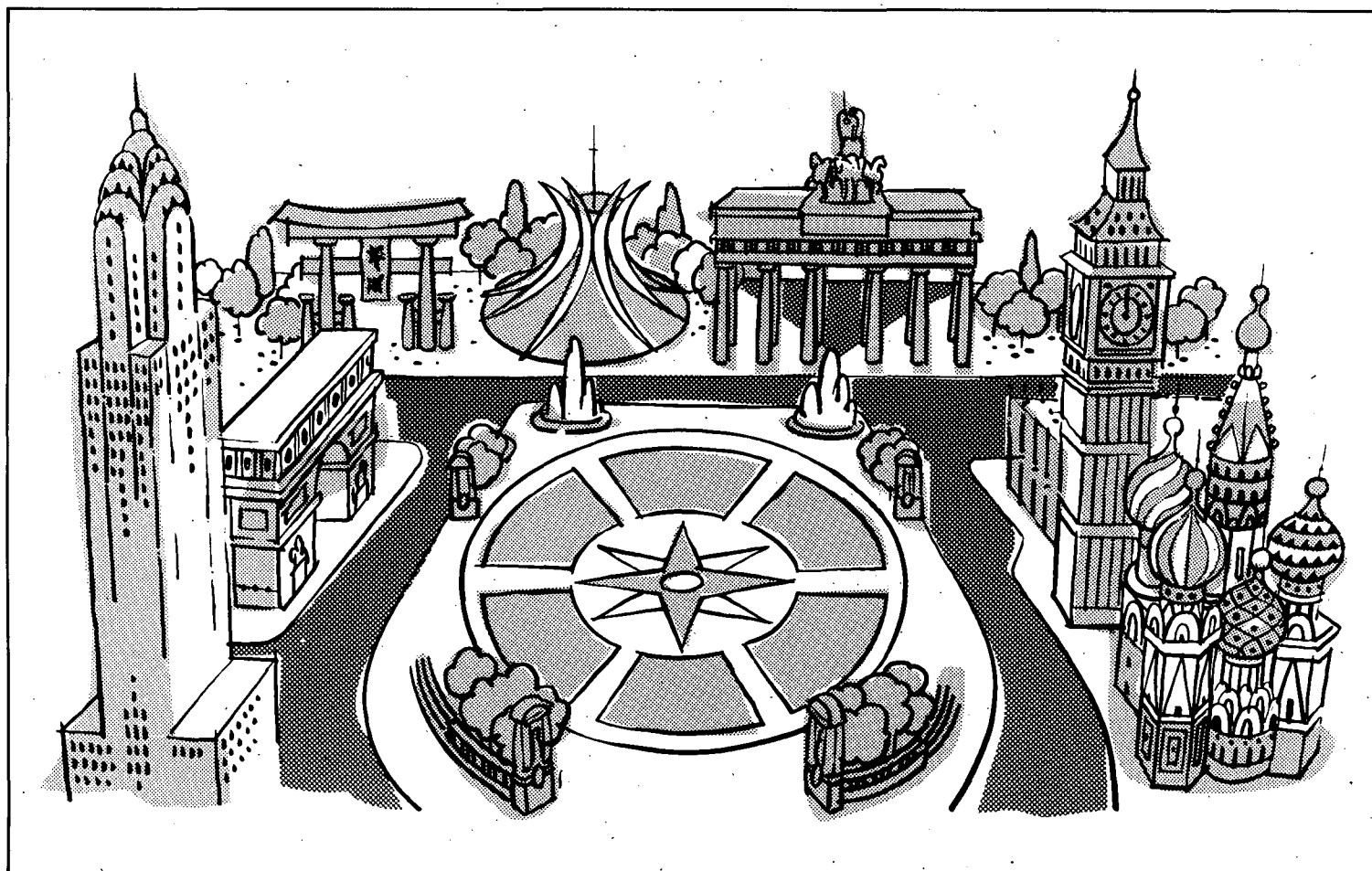
En tant que sigui considerat oportú de fer-ho, seguirem insistint a destacar els valors propugnats en la nostra «Guia». Ho farem, fins i tot, pensant si tal vegada podria aportar un sentit positiu i dinamitzador a tot el que pensa i fa la nostra gent gran. Ací, i a tot arreu on, d'una forma o altra, fos possible d'arribar i, a ser possible, influir-hi.

Amb tot i paral·lelament amb això, desitgem que es puguin repetir ocasions com la viscuda recentment, perquè els nostres animadors i animadores tinguin oportunitat per comunicar-se mútuament les seves pràctiques d'animació.

■ J.N.C.

Generalitat de Catalunya

AL MÓN S'HAN OBERT MOLTES PLACES DE CATALUNYA

És indubtable que Catalunya té una tradició i una vocació europees molt importants. També és cert que de la unificació europea en treurem tots plegats un benefici: el d'estar d'acord amb una manera de ser, amb una manera de concebre les coses que és la nostra, que és la més típicament i més pròpiament europea.

Per això, i davant la necessitat d'explicar, des de diversos punts de vista –polítics, econòmics, culturals– què és Europa, la Comunitat, Maastricht i la Unió Europea, la Generalitat, juntament amb les Caixes d'Estalvis, les Cambres de Comerç, les Universitats i els municipis, van crear el Patronat Català Pro Europa.

Al servei de la construcció europea

El Patronat té per objecte assessorar a la societat catalana, en el seu conjunt, sobre tot allò que està relacionat amb la integració europea, i més especialment amb la Unió Europea, i informar-ne i promoure'n el coneixement. En aquest sentit, s'adreça al món empresarial i professional, a les administracions, a qualsevol entitat pública o privada i al conjunt dels ciutadans de Catalunya.

El Patronat disposa de diversos serveis especialitzats d'informació; organitza cursos, seminaris i jornades

sobre la Unió Europea, edita diverses publicacions i convoca beques i premis sobre la integració europea.

Patronat Català Pro Europa

Bruc, 50 - 08010 Barcelona
Tel. 93 318 26 26 - Fax 93 318 73 56

Un instrument eficaç per a la necessària internacionalització de l'economia catalana.

**ANIREM
ENDAVANT**

Concepció Ferrer, membre de l'Intergrup de la Família del Parlament Europeu

«Cal defensar la família perquè garanteix la supervivència de les generacions»

L'eurodiputada de CiU, Concepció Ferrer, declarà que el Grup demòcrata-cristià del Parlament Europeu redacta un document sobre la família en el qual es destaca que cal defensar-la «perquè en depèn la supervivència de les generacions». Segons el seu judici, només s'ha d'entendre com a família la formada per una parella heterosexual i amb un contracte firmat, sigui civil o religiós.

Davant l'Any Internacional de la Família, organitzat per l'ONU, considera que s'ha de protegir la família en el seu sentit tradicional, així com definir les seves funcions, sense descartar que també hi hagi ajudes per a les famílies monoparentals.

Concepció Ferrer, que pertany a Unió Democràtica de Catalunya (UDC), mostrà la seva confiança manifestant que abans que s'acabi aquesta legislatura del Parlament Europeu, s'adopti una proposta de resolució comuna sobre el tema.

Iniciatives

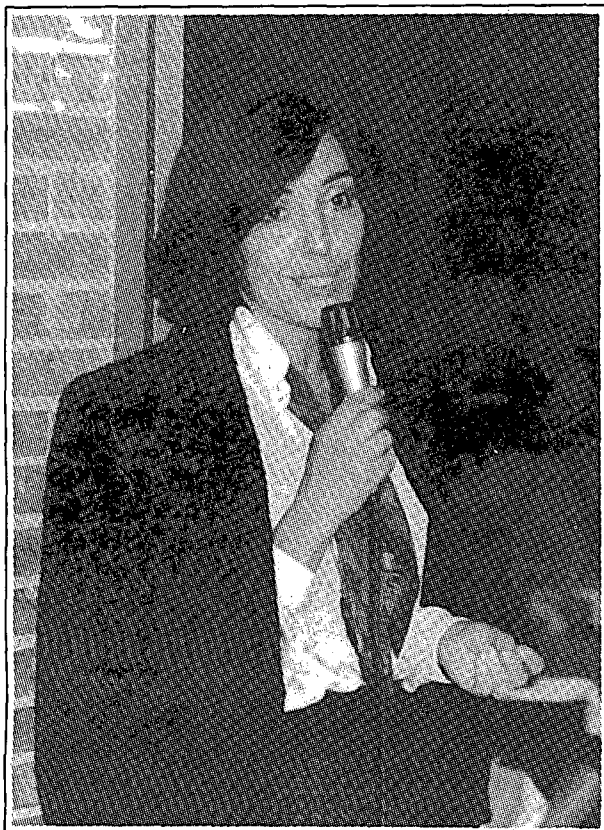
Concepció Ferrer digué: «El Parlament Europeu no té competències en el tema de la família, però pren iniciatives perquè és fonamental que es faci un pronunciament en l'Eurocambra».

En el si del Grup demòcrata-cristià s'ha creat un grup de treball que s'ha reunit ja per a preparar una proposta de resolució, que es presentarà en el ple el proper mes de maig per tancar un debat amb una pregunta oral sobre el tema de la família. En el text es definirà què s'entén per família, quines funcions té i la protecció que la societat deu a la família precisament en raó d'aquestes funcions.

Defensar la família

Concepció Ferrer digué que cal defensar la família «perquè garanteix la supervivència de les generacions, i la formació dels individus que formen la societat». Segons el seu judici, aquestes dues funcions van «indissolublement lligades amb l'establiment d'una família entesa en el sentit tradicional —heterosexual— i a partir d'un contracte —civil o religiós— pel qual es comprometen a realitzar una vida en família.

Pel que fa a les parelles homosexuals, digué que cal distingir el que pertany a l'àmbit dels drets

L'eurodiputada demana que s'impulsi una política de suport a les famílies per veure si com a conseqüència augmenta la natalitat

✓ **Afirma que és una eèl·lula bàsica per a la formació dels individus**

Ajudes públiques

Concepció Ferrer manifestà que cal ser «molt acurats» en el moment de demanar ajudes estatals, «perquè l'obligació que tenen els poders públics és establir el marc que permetrà la família a desenvolupar-se plenament en qualitat de família i per tant a cada un dels membres. Això pot ser passarà per ajudes de tipus econòmic, però ha de passar sobretot per afavorir aquest entorn. La família ha de poder assumir i realitzar les seves responsabilitats familiars».

L'eurodiputada ressaltà que cal ajudar la infraestructura en la mesura que es pot facilitar a cada un dels membres de la família la inserció en el món laboral, com crear guarderies i reconèixer drets com el de la Seguretat Social. «És tot un conjunt d'accions, i permet crear el marc perquè la família pugui assumir les seves pròpies responsabilitats lliurement i elegir el camí que vulgui».

Natalitat

Sobre el tema de la natalitat, recordà que CiU ha proposat moltes iniciatives sobre la fiscalitat, allotjaments, reconeixement de la família nombrosa a partir del tercer fill, i sobretot el canvi

de les ajudes que es donen per fill, «que és quelcom ridícul».

Relatà l'anècdota que quan els eurodiputats d'altres països preguntaven les ajudes a Espanya, els deien que amb el que es donava, «només es podia comprar quatre bolquers al mes».

Concepció Ferrer ha presentat al Parlament Europeu diverses resolucions demanant que en funció de la no discriminació dels treballadors dins dels països de la Unió Europea (UE) hi hagi una certa equiparació o homologació en les pensions i ajudes que es donen per família en els diferents països de la UE, però la resposta ha estat que això és responsabilitat de cada país membre.

Segons el seu judici, no s'ha d'utilitzar la família en funció dels interessos de l'Estat «perquè és perillós, quan la família és una realitat per si mateixa, amb uns drets».

Concepció Ferrer considera que les conseqüències del problema demogràfic «sí que afecten a tota la UE, perquè arribarà un moment que la lliure circulació de persones i treballadors farà que uns països hagin de pagar per altres pel que fa a les càrreges socials».

«Cal que s'impulsi una política d'ajuda a les famílies per veure si com a conseqüència s'augmenta la natalitat».

Intergrup de Família

La proposta de resolució es vol presentar en l'últim ple. En el PE hi ha un Intergrup de la Família que agrupa els representants de diferents partits, que treballen en el tema, i faran una pregunta oral, a més de presentar una proposta de resolució. «Esperem que no surti una proposta desgavellada, perquè això és perillós, provoca un notable risc a causa de les majories que s'estableixen en determinats temes».

Va criticar l'aprovació de l'informe sobre l'homosexualitat «perquè és un tema que s'enfoca malament. A una parella d'homosexuals els pots donar altres drets, però no compleix les funcions d'una família. Hem perdut el sentit d'on anem, dels valors i del que pot ser realment un fet real, basat en la pròpia natura. Una gran aportació en l'any de la família, i és lògic que el papa Joan Pau II respongués a aquesta resolució».

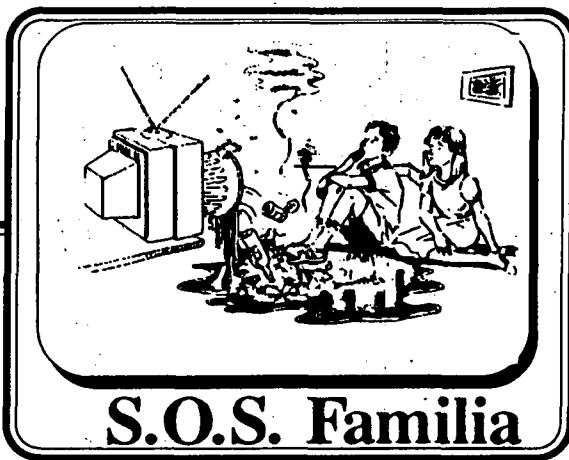
Denúncia del Síndic de Greuges

«No s'ha d'utilitzar els menors com a reclam de programes o informacions»

El Síndic de Greuges, Anton Canellas, denuncià en el seu informe de 1993 l'aparició «relativament freqüent» en els mitjans de comunicació d'informacions sobre menors «amb la vulneració al dret a l'honor, a la intimitat i a la pròpia imatge». Canellas afirma que «no s'ha d'utilitzar els menors com a reclam de programes o informacions».

El defensor del poble català demana que «s'adeqüi la llibertat d'informació i d'expressió a la necessitat de protegir la infància, des de l'enfocament de l'interès superior del menor, ja que d'una altra manera els danys podrien ser irreversibles». Canellas reclama que «s'extremi les garanties» perquè les informacions sobre menors no vulnerin el dret a la intimitat i que el Ministeri Fiscal exerceixi les facultats que en defensa del menor té confiades.

El Síndic afegeix que «també cal protegir els menors i adolescents pel que fa a les imatges i missatges que s'emeten a través dels mitjans àudio-visuals, particularment la televisió, perquè no perjudiquin el seu desenvolupament integral com a persones». «En definitiva —afegeix Canellas— es tracta que hi hagi més consciència ètica tant de guionistes com de programadors, productors, realitzadors, periodistes i presentadors, que haurien d'adonar-se que podrien ser els millors educadors per a una formació integral dels infants i uns bons defensors dels seus drets».

S.O.S. Família

Prou «Teleporqueria»

¿Com lluitar contra la violència i la immoralitat a la TV?

Si **voleu** acabar amb la immoralitat i la violència a la TV...

Si **voleu** defensar la vostra família contra la invasió de porqueries que la TV ens llença diàriament a les nostres llars...

Si **voleu** defensar el dret a educar els vostres fills dins d'una atmosfera plena de respecte als bons costums...

Si **voleu** que els responsables de la programació a la TV respectin el principi de protecció de la joventut i de la infància...

Si **voleu** que els programes de TV respectin la moral, la religió i l'Església catòlica...

SUMEU-VOS a la campanya que **S.O.S. Família** està fent, en defensa de la joventut i de la infància i contra la degradació moral a la televisió, omplint avui mateix aquesta butlleta que publiquem a continuació.

Butlleta resposta

Benvolguts Srs: Concorde plenament a denunciar la degradació moral de la televisió.

☐ **SÍ, vull** sumar-me a la campanya que S.O.S. Família està fent contra la violència i la immoralitat a la TV.

☐ Desitjo rebre gratuïtament el butlletí-informatiu de S.O.S. Família.

Nom:

Adreça:

C.P.: Població:

La vostra participació en aquesta campanya ens és imprescindible per assegurar l'èxit d'aquesta iniciativa. Si us plau, envieu-nos urgentment el vostre cupó-resposta a la direcció indicada a sota:

C.C.

S.O.S. Família — Enric Granados, 40 - 08008 Barcelona

Tel. 451 44 62

Fax. 426 48 50

La família és el més important per als espanyols, però cada cop tenen menys fills

Preocupant descens de la natalitat a Europa

Els espanyols consideren que el nombre ideal de fills en la família ha de ser de dos (1,9 com a dada estadística), encara que en realitat la taxa de natalitat espanyola es troba força per sota (1,3, una de les més baixes del món). La paradoxa rau en el fet que els espanyols valoren la família molt per sota de qualsevol cosa, però anem mantenint uns índexs de natalitat molt baixos.

Mentre que en la dècada dels 80 la població espanyola enregistra el creixement demogràfic més baix de tot el segle, a causa del descens de la fecunditat, la tendència sembla haver frenat. Els resultats dels cens de 1991 donen una població de 38.872.268. habitants, cosa que significava un augment d'un milió i mig d'espanyols més en relació al cens de 1981.

L'any 2001 Espanya tindrà gairebé 31 milions d'adults i només set milions i mig de menors de 15 anys. No obstant, Espanya no és l'única en aquesta situació. Segons el servei estadístic de la CE, Eurostat, l'any 2.000, la Comunitat Europea tindrà 100 milions de persones més gran de 60 anys. D'aquests, 22 milions tindran com a mínim 80 anys.

Dades de l'Institut Nacional d'Estadística (INE) assenyalen que en una de cada quatre llars espanyoles no hi ha fills, els col·legis reben cada any menys infants en preescolar (en el curs 1993-94 hi ha hagut 170.000 alumnes menys a primària i EGB que en el curs anterior) i els llits de les maternitats es buiden (aproximadament un 30 per 100 en els hospitals públics i un 50 per cent en els privats).

Un estudi recollit en l'Eurobaròmetre de

Els ajuts que reben les famílies a Espanya per cada fill són inferiors a la mitjana dels països de la Unió Europea

la Comissió de les Comunitats Europees assenyalen que les causes que determinen aquesta caiguda de la natalitat, a nivell europeu, són la incorporació de la dona al món professional, augment del cost de manteniment dels fills i el procés de democràtizació de les famílies, que ha portat l'home a quedar més exposat a les necessitats dels fills, no solament econòmiques, sinó en temps de dedicació i estil de vida.

Ajuts familiars

Els ajuts que reben les famílies espanyoles per cada fill són inferiors a la mitjana de la UE. Cada fill desgrava a Hisenda 20.000 pessetes per cada infant, sempre que els ingressos no superin el milió de pessetes.

A més, des de l'any passat també hi ha una desgravació pels pares que hagin d'enviar els fills a la guarderia. Per cobrar aquest ajut, la declaració de la renda conjunta no ha de sobrepassar els tres milions de pessetes i dos per a la separada.

Els països de la Unió Europea més avançats quant a ajuts familiars són França, Bèlgica i Luxemburg. En el primer, les famílies perceben quantitats mensuals que oscil·len entre les 23.000 pessetes pel primer fill fins a les 51.500 pel quart i següents.

A Bèlgica es perceben 9.000 pessetes pel primer fill, 17.000 pel segon, 25.000 pel tercer i 25.500 pel quart i següents, mentre que a Luxemburg la quantitat va de les 7.500 pel primer fill a les 51.000 per tercer i 23.000 pel quart i següents. En els tres casos els ajuts es perceben independentment del nivell d'ingressos.

En la part oposada hi ha Portugal (2.000 pessetes mensuals per fill), Espanya i Irlanda (3.500 pessetes per cada fill fins al tercer i 5.000 pel quart i següents). Aquests ajuts depenen del nivell d'ingressos, llevat d'Irlanda.

El Papa i la família

Davant d'aquesta situació de descens de la natalitat, el papa Joan Pau II ha fet una crida a la protecció de la família i en una recent carta, adreçada als caps d'Estat i de Govern amb motiu de l'any Internacional

de la Família, indica que «la família és la principal font d'humanitat. Tot Estat ha de tutelar-la com un tresor preciós».

El Pontífex es troba preocupat per la Conferència Mundial sobre Població i Desenvolupament que l'ONU celebrarà el setembre, i ha assenyalat que l'any Internacional de la Família pot convertir-se en el «any contra la família» si es duen endavant els postulats antinatalistes previstos en aquesta conferència.

Justament amb tot això, alguns experts en demografia han començat a qüestionar-se l'alarmisme demogràfic que relaciona la superpoblació mundial amb la pobresa en el Tercer Món. El demògraf Karl Zinsmeister, de l'American Enterprise Institute assenyalen que investigacions realitzades demostren que els suposats mals atribuïts al creixement demogràfic no existeixen i que «la població ha servit, a voltes, de boc expiatori per problemes que en realitat tenen uns altres orígens».

Aquests revisionistes defensen que no és la disminució del creixement demogràfic el que proporciona la prosperitat, sinó més aviat que la prosperitat social comporta un augment més lent de la població. A més, indiquen que les persones no sols consumeixen, sinó que també produeixen aliments, capital i recursos.

En aquest sentit, aquest demògraf recorda que hi ha dotzenes de països poc poblats que es caracteritzen per la seva pobresa i la fam de la seva població, mentre que hi ha multitud de nacions amb població densa que són pròspers. (E.E.)

PUBLICACIONS DEL SECRETARIAT INTERDIOCESÀ DE CATEQUESI DE CATALUNYA I LES ILLES (S.I.C.)

Altres publicacions

EL DO DE DÉU

Quadern de l'infant
Guia per als pares
Guia per als catequistes
Edició castellana

DÉU ENS SALVA PER JESÚS

Catecisme per a pares i nens
Edició castellana

JESÚS EL NOSTRE AMIC

Llibre de lectura
Quadern d'activitat
Guia per als pares i catequistes
Edició castellana

CAMINEM AMB JESÚS

Quadern de l'infant
Guia per als pares i catequistes
Edició castellana

FER RESSONAR LA FE COMPANY DE CAMÍ

ITINERARI PER A LA FORMACIÓ DE CATEQUISTES
Edició castellana

DIRECTORI GENERAL DE LA CATEQUESI

LA CATEQUESI DE LA COMUNITAT

EDUCACIÓ DE LA FE I CATEQUESI

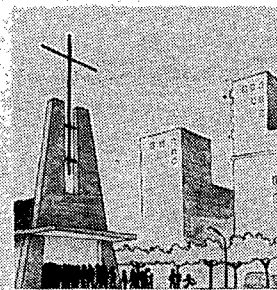
ÉS AMB VOSALTRES

LLIBRE DE PREGÀRIES

DICCIONARI DE CATEQUÈTICA
Editorial CCS

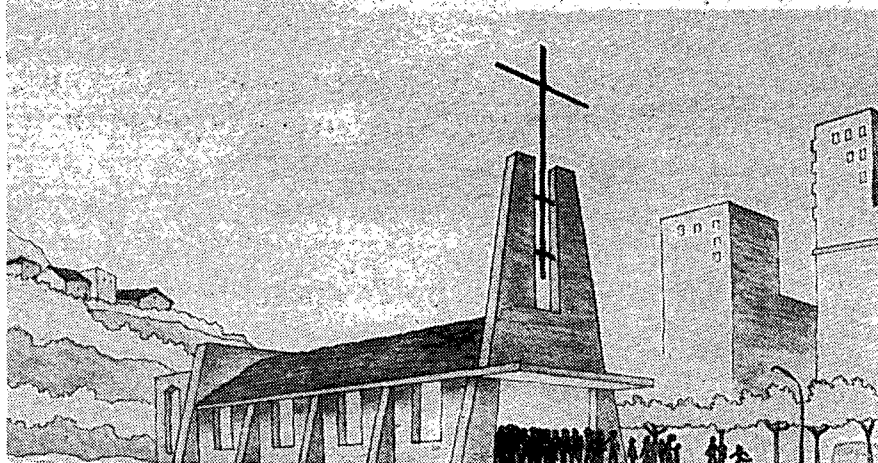
Celebrem l'Eucaristia

NOVA EDICIÓ totalment renovada

Celebrem l'Eucaristia

Demaneu-lo al vostre proveïdor habitual

Catalunya envia 250 tones d'aliments i medicines a Bòsnia

BARCELONA.— Deu camions portaran escalonadament durant aquest mes 250 tones d'aliments i medicaments a la Bòsnia central gràcies a la col·lecta popular que el Centre Internacional Escarré per a les Minories Ètniques i les Nacions (CIEMEN) i Justícia i Pau han organitzat a Catalunya i Andorra, dins de la campanya «Ajudem el poble de Bòsnia».

Amb el comboi han marxat dos membres del CIEMEN que supervisaran el repartiment, cosa que representa una seguretat a l'hora d'aconseguir fer arribar l'ajuda a la població. Segons Josep Maria Creus, voluntari veterà que ara torna als Balcans, «fiar-se d'una organització a nivell general és arriscat, perquè és fàcil perdre l'ajuda; t'has de fiar de la gent de base, dels petits equips».

A Bòsnia hi ha quatre organitzacions humanitàries que treballen puntualment coordinades: Càritas —catòlica—, Merhamet —musulmana—, La Benevolenzia —jueva—, i Dobrotvor —ortodoxa—. És gràcies als contactes amb aquestes ONGs que ja s'està distribuint el comboi català, seguint el cens de les poblacions de la Bòsnia central —incloses, si es pot, Sarajevo i Tuzla.

En el comiat dels tres primers camions —el nou d'abril— el cantant Lluís Llach, que hi va ser present com a mostra de solidaritat, va declarar que «Bòsnia demostra la fragilitat de la convivència, ja que aquesta s'ha basat molt en l'explotació, i això ha creat ferides que s'han de curar amb tolerància i educació».

La campanya «Ajudem el Poble de Bòsnia», que en els dos anys que ja dura la guerra ha enviat 25 camions d'ajuda humanitària, va organitzar el concert «Ajudem Bòsnia» al Palau Sant Jordi el juny passat, i ha acollit 102 refugiats des de l'agost del 93 a 24

Representants de la Generalitat, el CIEMEN i de Justícia i Pau acudiren al comiat dels tres primers camions que sortiren cap a Bòsnia. En la foto veiem Pep Creus, Jaume Giné, Llorenç Olivé, Aureli Argemí i Joan Carles López

pobles del Principat. Josep Maria Creus explicava, abans de marxar amb el comboi, que el nivell d'integració dels infants ha estat tan dramàticament positiu que, quan parlen amb els seus pares per telèfon, els diuen en català que no saben qui són.

■ Guillem Farré

Principal tasca de l'Associació de Joventut IDENTÉ

Ajudar els nens dels barris marginals en les tasques escolars

IDENTÉ és una associació internacional de joves on els seus integrants fan entre moltes d'altres activitats, feines de voluntariat. El seu nom significa caminar, progressar identificant-se amb els grans valors dels éssers humans.

Les seves activitats se centren, al voltant del voluntariat, en el reforç escolar a nens de barris marginals. També organitzen campaments, camps de treball i cooperació internacional.

El seu origen ve d'un grup de missioners centrats en la religió catòlica. D'aquest grup es derivà una associació dirigida a joves sense tenir en compte les seves creences religioses.

En ella s'intenta desenvolupar en els seus integrants valors com la companyonia, l'ajut solidari als altres i l'adaptació al treball en grup.

Dins de l'àrea de Voluntariat Social i Cooperació Internacional, existeixen els següents programes:

Atenció Social Urbana

S'hi fan activitats educatives i de lleure per a nens i adolescents amb deficiències en la seva

integració social (projecte JOVINS). Integració social per a immigrants i assistència humana i d'oci per la Tercera Edat.

Cooperació Internacional

Juntament amb institucions de d'altres països es porten a terme programes d'educació, sanitaris i de tallers a Perú, Bolívia, Camerun i, per a immigrants africans, a Roma.

Difusió

Es fan campanyes de difusió i sensibilització sobre la tasca voluntària.

Aquesta associació té seus a Barcelona, Bilbao, Constantina, Granada, La Laguna, Las Palmas de Gran Canària, Madrid, Màlaga, Múrcia, Palma de Mallorca, Salamanca, Santander, Sevilla, València, Valladolid, Saragozza i en moltes altres ciutats a nivell internacional.

La seva adreça a Barcelona és: ASSOCIACIÓ INTERNACIONAL JOVENTUT IDENTÉ

Àrea de Voluntariat Social i Cooperació Internacional

C/ Còrsega, 292, 2on.

08008 Barcelona

Tel. (93) 218 84 33

LA FORMIGA D'OR S.A.

Avgda. Portal de l'Àngel, 5
Tel. 302 24 31 - 302 39 42
08002 Barcelona

LLIBRERIA DEL CLAUSTRE
(Claustre de la Catedral)
Tel. 268 40 02

DIA DEL LLIBRE

MÉS DE CENT ANYS AL SERVEI DEL LLIBRE CRISTIÀ

Esta es la primera Vida de Santa Catalina, fundamental para todo aquél que haya querido conocerla y darla a conocer.

BEATO RAIMUNDO DE CAPUA
S. Catalina de Siena

Qui era, què creia, què va escriure un jove cristià de dinou anys del MASNOU

Joan Roig i Diggle
(1917-1936)

Qui era, què creia, què va escriure un jove cristià de dinou anys del Masnou.

Versió i notes de **Francesc Gamissans, o.f.m.**

Editorial La Hormiga de Oro

Sant Bonaventura
BIOGRAFIA DE SANT FRANCESC D'ASSIS

CATECISME DE L'ESGLÉSIA CATÒLICA

Els astres i l'astrofísica

*El cel parla de la glòria de Déu,
l'estelada anuncia el que han fet
les seves mans.*

(Salm 18)

■ Francesc Nicolau

No ha estat Fred Hoyle el primer a exposar la idea de microorganismes distribuïts pels espais interestel·lars. Ja a l'antigor Anaxàgores havia dit una cosa semblant: que a la terra s'originen éssers vius gràcies a les llavors («spermata») que hi ha «a l'aire» (fins a quina altura?) i que la pluja porta cap a terra. I al segle XIX l'alemany H.H. Richter afirmà el 1865 que ens han arribat gèrmens a l'interior de meteorits, idea que repeteix el 1884 H. von Helmholtz, fent notar que la temperatura de la part interna de molts meteorits no arriba a ser tan alta que mati necessàriament els

Fred Hoyle que diu que el gran respecte que té per S. Arrhenius li fa recollir el guant en el seu nom i en el propi; o sigui que accepta la idea de la «panspèrmia» (que vol dir: llavors —o gèrmens— pertot arreu) d'aquell químic i hi afegeix noves raons:

Hi ha microbis resistents a condicions extremes

Ens diu F. Hoyle que n'hi ha prou amb una pell protectora de 0,0001 cm de gruix per preservar els microorganismes de les radiacions ultravioletes. A més n'hi ha, com *Micrococcus radiophilus* i el *Pseudomonas* que aguanten sense morir uns raigs X d'intensitat capaç de matar un ésser humà. No hi ha raó per dir que les radiacions còsmiques els haurien matat abans d'arribar a la Terra. També s'ha pogut comprovar que les espores bacterianes i fins i tot les llavors d'algunes plantes poden suportar temperatures tan baixes com les del medi interestel·lar (-250°C) durant molt de temps.

A més, l'atmosfera terrestre provoca un aterratge suau de les partícules de dimensions microscòpiques que arribin de

examinat també per aquells dos científics amb resultats semblants, s'ha d'afegir el meteorit de Murchison (Victòria, Austràlia) del 28 de setembre de 1969, estudiat deu anys més tard per Hans D. Pflug, que hi veié unes estructures filamentoses semblants, per no dir iguals, a certs fòssils trobats dins de pedernal de calcedònia del N. de Minnesota.

Ara bé, tot això demostra, ens diu el nostre autor, que de l'espai poden venir bacteris, virus i altres gèrmens. Concretament que ens arriben virus es demostra, diu, amb les epidèmies de grip i altres malalties que apareixen sovint sense causa terrestre coneguda. I aquests gèrmens no tan sols haurien originat els primers éssers vius sinó que, com fan els virus de vegades dins de la cèl·lula que hi incorporen el seu ADN, podien haver-se incorporat a cèl·lules generatives d'animals superiors provocant-hi mutacions de gran importància. És així com s'explicaria millor l'evolució «per saltum» que mostraren que de vegades es produeix Elredge i Gould.

Podem acceptar la teoria de Fred Hoyle?

No podem negar que el que diu de les dificultats que presenta l'origen per atzar de la vida sobre la Terra i dels inconvenients que té la teoria darwiniana de l'evolució, està fonamentat en arguments sòlids que fan pensar. Efectivament la ciència objectiva ha de confessar que «ens ha tocat la rifa de Montecarlo», com diu J. Monod, si és que volem mantenir que el pur atzar ha fet que es formessin espontàniament els compostos orgànics essencials per a la vida i el seu acoplament. Més encara, hauríem de dir que no un dia sinó molts, moltíssims, dies seguits ens ha tocat aquesta rifa. Tants que, sincerament, ens hem de sentir protegits per Allú que ha fet que fos així. És a dir, com exposaven en el nostre llibre «L'Evo-

lucionisme avui», només una orientació dels fenòmens evolutius —orientació semblant a la que hi ha en un ou per al seu desenvolupament, com deia P.P. Grassé— pot explicar el fet de l'evolució biològica. Ara bé, si hi ha una orientació, o sigui una programació, hi ha d'haver un Programador. No és pas anticientífic dir això!

Tanmateix Hoyle no vol treure aquesta conclusió i recorre a una idea força discutible i no pas ben demostrada, com hem vist. Però ni que un dia s'arribés a demostrar la panspèrmia, això no solucionaria pas el problema de l'origen de la vida al cosmos; només hauríem traspassat aquest problema de la Terra a l'univers. I les mateixes raons que ell esgrimeix en demanarien també un Autor. Hoyle veu que la lògica porta cap aquí i per això ho vol arreglar dient que l'univers és intel·ligent, i fins i tot en fa el títol del llibre que comentem. Ara bé, la intel·ligència de l'univers que ell postula, com si tota la matèria fos impregnada d'esperit, és una hipòtesi que amb bona filosofia és millor substituir per la idea d'un Déu Creador. Qui millor que un Déu Provident realitzarà el que diu el nostre astrofísic: «L'efecte impulsor (de l'evolució) pot comprovar-se repassant la història de l'evolució biològica sobre la terra, un efecte impulsor que es manifesta en els salts evolutius repentins que apareixen quan la situació local té el grau de llibertat adequat per a assimilar-los»!

Resumint: creiem més probable que la vida s'hagi originat sobre la Terra (amb una providència especial del Creador, això sí) que no pas que hagi vingut dels astres com ens diu Fred Hoyle. Resta però una altra qüestió: si al nostre planeta hi ha vida, no podria ser que també se n'hagués originat en algun altre sistema planetari dels molts que hi deuen haver a l'univers? En parlarem al capítol següent.

*Francesc Nicolau és Professor de la Facultat
Eclesiàstica de Filosofia de Catalunya*

110. La panspèrmia de Fred Hoyle

microbis que hi pugui haver. També lord Kelvin (William Thomson) va considerar la possibilitat d'aquesta hipòtesi. I el químic suec Svante Arrhenius —el qui primer va interpretar correctament l'electròlisi— publicà el 1908 «Worlds in the making» (Mons en formació), defensant que la vida a la Terra s'originà per gèrmens vinguts del cosmos empesos per la pressió de la radiació lluminosa. Deixant a part Francis Crick, que el 1973 havia dit que la radiació còsmica feia impossible la idea del suec, i que per tant els microorganismes havien d'haver vingut protegits en un vehicle enviat per una civilització extraterrestre, arribem a

l'espai. Amb globus-sonda que han arribat a l'altitud de 40 km, a prop del límit superior de l'estratosfera, s'hi han detectat bacteries vives. Provenien de terra o dels astres? Més encara: el 1979 els soviets també descobriren en mostres d'atmosfera portades per globus que havien arribat fins als 75 km una trentena d'espècies de bacteris diferents. Tan amunt encara poden ser terrestres?

Al cas del meteorit d'Orgueil, en el qual G. Claus i B. Nagy trobaren compostos orgànics que presentaven estructures que semblaven provinents d'organismes, i del meteorit Ivuna caigut a Tanzània el 1938 i

**Catalunya
Cristiana**

Puiggarí 5-7
08014 Barcelona

CATALUNYA CRISTIANA nasqué ara fa 15 anys i, malgrat les dificultats, ha esdevingut un fet i una realitat amb què molts ja comptem. I no en podem prescindir.

CATALUNYA CRISTIANA actualment Fundació de l'Arquebisbat de Barcelona, no es vol limitar a aquesta diòcesi, sinó que vol aprofundir la seva vocació de servei a totes les diòcesis catalanes.

CATALUNYA CRISTIANA se sent cridada a esdevenir vincle d'unió de tots els catòlics de Catalunya, i mitjà informatiu indispensable del proper Concili Català, obrint-se a tots els sectors de la nostra Església.

CATALUNYA CRISTIANA per tant, no es vol quedar on és. Vol renovar-se amb el vostre ajut. Us demanem la vostra subscripció.

SUBSCRIVIU-VOS A CATALUNYA CRISTIANA!

Nom Adreça
Població D.P. Província Tel

☐ Se subscriu a "CATALUNYA CRISTIANA" català/castellà per l'import semestral (26 números) de 4.550 ptes.

El pagament de l'esmentada subscripció el faré mitjançant

☐ domiciliació bancària
(en aquest cas empleneu l'ordre de domiciliació)

☐ xec nominatiu que adjunto

Data

Signatura del subscriptor

ORDRE DE DOMICILIACIÓ

Banc / Caixa Agència

Adreça
Senyors,
Els prego que, a partir d'ara i fins a nou avis, paguin els rebuts que els presentarà FUNDACIÓ CATALUNYA CRISTIANA per la meua subscripció a "CATALUNYA CRISTIANA" amb càrrec al meu compte corrent/llibreta

Entitat Oficina Compte

Data

Signatura del titular del compte/llibreta

Es presenta fins al 15 de maig, al Museu Diocesà

Selecta V, un recorregut per la pintura catalana contemporània

L'excel·lent acollida que ha rebut l'exposició *Selecta V*, col·lecció de pintura catalana contemporània que es presenta al Museu Diocesà de Barcelona, ha motivat que romanguí oberta al públic fins al 15 de maig.

La majoria dels qui han tingut ocasió de visitar aquesta exposició a l'edifici de la Pia Almoina coincideixen a destacar el valor d'una col·lecció inèdita tant per al gran públic com per als experts. És un recorregut molt interessant per fer un seguiment d'un període tan ric de la pintura catalana com el que va dels segles XIX a principis del XX. Hi trobareu artistes de vàlua reconeguda com Martí Alsina, Joaquim Vayreda, Modest Urgell, Galwey, Romà Ribera, Roig Soler, Mir, Nonell o Raurich i també alguns dels seus mestres o deixebles que a poc a poc van essent reconeguts per un públic més ampli.

Una col·lecció del sacerdot Francesc d'Assís Ros

Les 52 pintures que formen part d'aquesta col·lecció de pintura pertanyien al sacerdot i pedagog Francesc d'Assís Ros (1907-1991), que va fundar el col·legi del Reial Monestir de Santa Isabel de Barcelona. L'any en què va morir va fer la cessió al Museu Diocesà de totes les obres que li varen arribar per mitjà de donacions particulars durant la seva vida.

Aquesta exposició és una mostra clara del nou tipus de col·leccionisme d'art que es va fer a Catalunya en el segle XIX, un període molt dens en artistes. En aquest període, vàrem passar de les grans obres que encarregaven l'Església o les institucions a d'altres destinades a classes mitjanes. L'augment de la demanda va provocar l'aparició d'una xarxa important de pintors arreu del país.

En el recorregut que podeu fer per la Pia Almoina trobareu obres remarcables del paisatgisme romàntic de Joaquim Cabanyes i Enric Ferri i també de romàntics com Josep Mirau.

L'escola realista catalana presenta obres tan importants

com el *Frare pregant* de Ramon Martí Alsina. S'hi exposen obres dels pintors de l'Escola d'Olot, amb Joaquim Vayreda al capdavant. El triomf del realisme com a estil de gran èxit comercial entre la burgesia catalana és representat així mateix per pintors com Serra Porson, Francesc Masriera, Romà Ribera o Enric Serra, entre altres.

La pintura catalana va evolucionar cap a un estil més atent al color amb el lluminisme de l'Escola de Sitges, representada en l'exposició per Joan Roig i Soler.

L'època del Modernisme tanca el recorregut de *Selecta V* amb obres d'artistes potser més marginals d'aquest moviment, però de la categoria de Francesc Gimeno, Granau i Barrau o el valencià Josep Navarro. També cal destacar la presència d'excel·lents mostres de l'ala jove del Modernisme.

La temàtica religiosa de l'exposició, que és majoritàriament paisatgística i profana, està representada per la *Sagrada Família* de Francesc Gimeno i el *Frare pregant* de Ramon Martí Alsina, que il·lustra la portada del catàleg de *Selecta V*.

La inauguració d'aquesta exposició va coincidir amb l'obertura d'un altre espai recentment restaurat de la Pia Almoina: el pis superior, on trobem una esplèndida galeria columnada renaixentista i l'esbelta torre romana. Des d'aquest indret, s'albirava una visió molt interessant dels voltants de la catedral.

Frare pregant, de Ramon Martí Alsina

■ Tomàs Puntí

A Arenys de Mar, el diumenge, 24 d'abril

Jocs Florals Clarians

En l'escaiença del VIII Centenari del naixement de santa Clara d'Assís (1193-1993), el proper diumenge, 24 d'abril, se celebrarà la diada festiva dels Jocs Florals a Arenys de Mar, convocats per la Família franciscana de Catalunya.

L'acte s'iniciarà amb l'anunci, per part del secretari del Jurat, fra Francesc Gamissans, dels noms dels poetes guardonats. Tot seguit el mantenidor i president del jurat, Josep Faulí, farà una dissertació lírica sobre els jocs. En acabat, els poetes guanyadors recitaran les pròpies obres literàries, amb el lliurament del guardó per part dels representants de les entitats patrocinadores del certamen.

Amenitzarà l'acte el grup musical Kairoi. Finalment, sor Mercè Ruiz, religiosa clarissa i coordinadora dels Jocs Florals, dirà unes paraules d'agraïment a tots els concursants i assistents.

El jurat qualificador ha fet públic el seu veredict:

La Flor Natural a *Escorça solta* de Maria Emília Auqué i Ribas. L'Englantina d'Or a *El Sant Francesc de Montserrat* de Benigne Rafart i Canals. La Viola de plata a *M'ho ha dit un àngel a cau d'orella* de Salvador Sunyer i Aimeric. Els goigs a santa Clara a *L'enamorada de Crist i de madona pobresa* de Lluís Badia i Torras. La sardana a santa Clara a *Llum del cel* del mateix poeta, i un accésit de La Flor Natural per *Espurnes* de Montserrat Altarriba i Vilarasau. L'article en prosa sobre santa Clara, patrona de la televisió, no ha estat adjudicat.

La Comissió dels Jocs Florals estudia la possibilitat de publicar en un llibre els treballs guardonats, més una selecció d'altres, que, segons el mateix jurat, mereixen una qualificació literària.

● C.C.

Clàssics del Cristianisme

UNA COL·LECCIÓ DE PRESTIGI
QUE S'HA GUANYAT
EL RECONeixEMENT DEL MÓN
DE LA CULTURA EN GENERAL

9. AGUSTÍ D'HIPONA, *Confessions*.
25. *Actes de màrtirs*.

27. *Escrits de bisbes catalans del primer mil·lenni*.
33. JOAN LLUÍS VIVES, *Introducció a la saviesa*.

• Darreres novetats:

- 36. JERONI, *Homilies. Vides d'ermitans. Cartes*.
- 37. JAN-VAN RUUSBROEC, *L'ornament de les noces espirituals*.
- 38. CATERINA DE SIENA, *Diàleg de la divina providència*.
- 39. JACQUES BÉNIGNE BOSSUET, *Sermons i discursos*.
- 40. PH. JAKOB SPENER, *Pia desideria* - N. LUDWIG VON ZINZENDORF, *Discursos sobre religió*.
- 41. *Apologetes del segle II*. (Justí, Aristides, Tacià, Atenàgore, Diognet, Minuci Fèlix).

- 42. NICOLAU CABASILAS, *La vida en Crist*.
- 43. ANTÓNIO VIEIRA, *Sermons*.
- 44. BONAVENTURA, *Soliloqui i altres escrits*.
- 45. ROBERT BELLARMINO, *L'església militant*. PÉTER PÁZMÁNY, *Cinc belles lletres*.

• De propera publicació:

- A. KHOMIAKOV, *L'església és una* - V. SOLOVIOV, *Els fonaments espirituals de la vida*.
- JUAN DE VALDÉS, *Diàleg de la doctrina cristiana* - JUAN PÉREZ DE PINEDA, *Epistola consolatòria*. Filocalia.
- CEBRIÀ DE CARTAGO, *La unitat de l'Església catòlica*.

Assessors

JOAN BADA - JAUME FÀBREGAS
EVANGELISTA VILANOVA - JOSEP VIVES

Director

SEBASTIÀ JANERAS

Amb el suport de la Conferència Episcopal Catalana
i del Departament de Cultura de la Generalitat de Catalunya
FACULTAT DE TEOLOGIA DE CATALUNYA
FUNDACIÓ ENCICLOPÈDIA CATALANA

DIGEC, S.A. Diputació 250 - 08007 Barcelona

Desitjo informació sobre les condicions especials de subscripció a la col·lecció "Clàssics del Cristianisme".

Nom i cognoms _____

Domicili _____

Població _____

Telèfon _____

Comarca _____

Ramon Calduch acaba de treure el disc «Modernisme Català»

«Les cançons clàssiques no moren mai»

En Ramon Calduch, popular artista d'una rellevant categoria professional i una de les millors veus que tenim a Catalunya, ha tret al mercat el disc *Modernisme Català* editat per Divucsa. Aquest disc ha estat presentat pel periodista i locutor Pere Soriano, conegut com «La veu del Mar», en l'espai «Cançons i poesies» que s'emet per Ràdio Ciutat de Badalona. M'ha semblat interessant apropar-nos a aquest home que fa una contribució important dins l'àmbit de la cançó catalana. A més, amb la seva gran veu i, el seu carisma humà sempre ha sabut conquerir el públic del nostre país així com el de la resta de les comunitats autònomes i de l'estranger.

—¿Quan et va començar l'afició pel cant?

—No ho sé —tot pensatiu— No ho he sabut mai. Recordo que era molt petit i els veïns em feien cantar. Cantava les cançons que sonaven per la ràdio. Als 10 anys pertanyia a un cor de nens del col·legi on anava i ens feien cantar a l'església. Aleshores tenia una veu com la dels nois de l'escolania de Montserrat, una veu blanca. I cantava entre d'altres temes *L'Ave Maria* de Gounot, etc. A partir dels quinze la veu em va fer el canvi i aleshores vaig anar a un mestre a aprendre impostació de veu, exercicis de vocalització, en fi el que vaig fer fou educar la veu. I des de llavors fins ara ho vaig fer.

—Explica'ns una mica la teva trajectòria professional

—La meua trajectòria ha vingut a conseqüència d'una gran vocació que he tingut per la música i el cant. Una de les claus que hi va haver en la meua vida artística va ser quan vaig anar a fer el servei militar, a Tarragona, em vaig donar a conèixer com un entusiasta del cant vestit de soldat. Cantava a Ràdio Tarragona, participava en molts concursos. En aquesta època vaig tenir l'oportunitat de conèixer en Cassen, en pau descansi, que era de Tarragona, en un cau d'art que es deia *Bar la Palma*. L'any 1952 vaig firmar un contracte amb una orquestra del Vendrell.

L'any 1957 vaig guanyar el primer premi en un concurs a *Ràdio Nacional d'Espanya* on intervingien com a presentadors Federico Gallo i Maria Matilde Almendros. A partir d'aquest fet va ser quan vaig enregistrar el primer disc.

L'any 1959 vaig formar la meua pròpia orquestra i, vaig inaugurar el restaurant *La Pergola* de Montjuïc. Des de llavors fins al 1974 vaig fer moltes actuacions arreu d'Espanya. També vaig actuar a l'estranger: Itàlia, Egipte, Suïssa, França, etc.

L'any 1975 vaig anar a Veneçuela, a Caracas on vaig actuar a *Puerto Azul*, *Club Tachera* i el *Caracas Hilton*. L'any 1976 em van contractar una altra vegada però no hi vaig anar perquè la casa discogràfica va voler que enregistrés un disc en català amb les cançons tradicionals. Es titulava *Catalunya Triomfant* i tenia 12 cançons. Aquest

disc es va vendre tant, que això va ser el que em va fer canviar de rumb. La casa discogràfica em va fer enregistrar quatre LP més, entre els quals hi havia *La Gran Diada*, etc. Tots van ser un èxit, i des d'aleshores no he deixat mai de cantar.

L'artista neix i s'ha de polir

—¿Creus que l'artista neix o es fa, què n'opines?

El nou disc de Ramon Calduch va ser presentat a l'espai «Cançons i poesies» de Ràdio Ciutat de Badalona

—Jo crec que l'artista neix i després s'ha de polir, i la manera de fer-ho és estudiant. Una persona pot néixer amb una vocació artística. Ara allò, s'ha de llimar, però com que tens la vocació que és primordial, doncs, no t'és tan difícil aconseguir-ho perquè ho fas de bona gana. En aquest món no hi ha res pitjor que fer les coses de mala gana. Personalment, tinc la gran satisfacció d'haver-me guanyat la vida amb el que més m'ha agradat, que és cantar. Ara bé, amb els anys potser no tens les facultats que tenies als vint, però tens l'art, i l'experiència que t'aporta l'actuació cara al públic.

—Parla'ns una mica del disc «Modernisme Català» ¿com va sorgir?

—*Modernisme Català*—fa una pausa— és un disc on la primera i segona part són completament diferents. En la primera hi ha música clàssica i està estructurada en cinc composicions: *Vora el mar lliure* sobre el tema de la serenata de Schubert; *Ve la nit* sobre el tema de l'Adagio de la Sonata op3 de Beethoven; *Somni perdut* sobre el tema del Somni d'amor de Liszt; *El Retorn* sobre l'Adagio d'Albinoni. A totes aquestes músiques hi va posar la lletra el poeta Josep Maria Andreu i els arranjaments els va fer en Ricard Miralles. L'últim tema d'aquesta primera part és *Cançó de l'incert desig* de Permanyer, Montorió i Uyà.

Pel que fa a la segona part aplega també cinc cançons: *La nit d'amor* de Santiago Rusiñol i Enric Morera; *Balada del vell pastor*; *La Sardana de la Pàtria* d'Enric Morera; *La legió d'honor* que és una sardana i *Parla*

—Per a mi, doncs, ho representa tot. Ja des de petit sentia tant el meu pare com la meua mare cantar en català. A més, sentia una gran admiració per un cantaire de Catalunya que era l'Emili Vendrell. Va ser el meu mestre i ja des de menut cantava les cançons que ell interpretava com eren Rosó, La Balanguera, *Romanç de Santa Llúcia*, *El camí de la font*, és a dir, totes les cançons d'Apel·les Mestres, d'en Toldrà, d'en Morera. Quan em vaig dedicar a cantar professionalment n'incloïa alguna de catalana. De fet, el públic no em coneixia en aquesta faceta fins que com t'he dit abans, l'any 75 vaig enregistrar tots aquells discos en català.

—¿Com la veus la situació de la música i la cançó al nostre país?

—Està com sempre. És allò de roda al món i torna al Born. Doncs, la música és això, des de l'any 52 que vaig començar a cantar amb l'orquestra del Vendrell fins a principis del 94, he viscut infinitat de ritmes, d'estils diferents de música. Les cançons clàssiques no moren mai. En canvi, les cançons que no tenen ni cap ni peus aviat tothom les oblidia.

Cal estudiar per no ser un cantant mediocre

—¿Què els diries als joves cantants que ara comencen?

—Els aconsello el que em deien a mi quan començava, doncs, que estudiïn i tenir cura de si mateix. Però abans de tot que facin un examen de consciència per saber si tenen autèntica vocació per cantar. Cal pensar que el cantant ha de ser un esclau de la seva veu. Això no s'ha d'oblidar. Per exemple, si prens cubates i fumes això ho pots aguantar tres o quatre anys però arriba un moment que la veu ja no et respon. Aleshores és quan ve el fracàs.

En Ramon Calduch, portaveu durant molts anys de la cançó catalana, et desitgem molt d'èxit tant en el nou disc com en els recitals que faràs l'any 1994 arreu del nostre país. Per acabar voldria esmentar uns mots de la cançó *Parla Nostra* del disc *Modernisme Català*.

Quin so més clar i més dolç la nostra parla

i com ressona amb aires de cançó. El poble no ha deixat mai d'estimar-la, ni quan la van tancar dins la presó.

Parla nostra catalana, canta avui la teua llibertat. Surt del pit i arreu proclama, que altre cop vols viure amb dignitat.

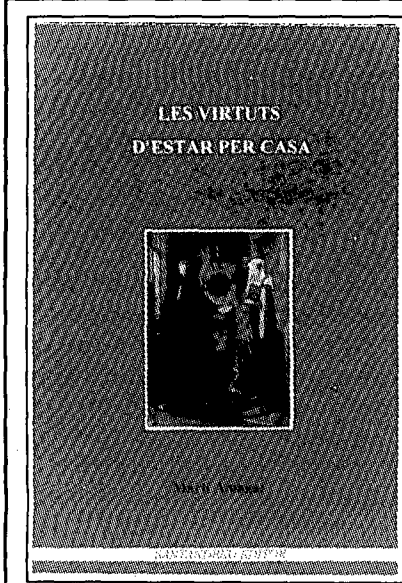
■ M. Dolors Canela i Barrabeig

Martí Amagat

LES VIRTUTS D'ESTAR PER CASA

El best-seller en llengua catalana de 1994
Tres edicions en quatre mesos. 4.500 exemplars venuts

SANTANDREU EDITOR

Entrevista amb Mn. Josep Maria Alimbau i Argila, autor del «best-seller» *Paraules per al silenci*

«L'objectiu fonamental d'un llibre és ajudar el lector perquè pugui trobar-se a si mateix i superar-se»

Mn. Josep Maria Alimbau i Argila, nascut a Vilanova i la Geltrú fa seixanta-tres anys, és prevere de l'Església de Barcelona, periodista, professor, escriptor i membre-redactor de la Delegació Diocesana de Mitjans de Comunicació de l'Arquebisbat de Barcelona. L'octubre del 1991 va publicar, en llengua castellana, el seu primer llibre: *Palabras para el silencio*. Un any després, va traduir-lo al català. Des del primer moment, l'obra va convertir-se en un gran èxit de vendes. La

revista *Foc Nou* assenyala que, en els anys 1992-93, fou un dels tres o quatre llibres més venuts a les llibreries religioses de Barcelona, juntament amb *La Bíblia* i el nou *Catecisme de l'Església Catòlica*. Tota una proesa. Mn. Alimbau recollia així el fruit de molts anys de treball i dedicació alhora que aconseguia veure realitzat l'objectiu essencial del seu llibre. Ara bé, quin és aquest objectiu? Mn. Josep Maria Alimbau ens el descobreix en aquesta entrevista.

Publicacions CPL

Novetats

Col·lecció Celebrar (llibrets de pregària)

— Pregàries familiars

De Joan Llopis

56 pàgs. 300 ptes. Publicat també en castellà.

«A moltes famílies sincerament cristianes, els costa instaurar o mantenir el costum de la pregària feta a casa mateix, conjuntament pels esposos o pels pares i els fills» (de la introducció). Per ajudar-hi, aquest llibret ofereix material senzill i adaptable per a ocasions habituals (nit, menjar) o inhabituals (primera comunió, vacances, en moments de tribulació, etc.).

— Pregàries per a colònies i campaments

De Josep M. Romaguera

64 pàgs. 300 ptes. Publicat també en castellà.

«Aquest llibret nasqué d'una preocupació molt concreta: ajudar els monitors a preparar les pregàries del campament o de la colònia de vacances». No tant oferint celebracions ja totalment elaborades (i després difícilment adaptables) sinó especialment material (textos evangèlics i del N.T., salms, etc.) indicant quan i com utilitzar-los. Per a la pregària del matí, de la nit, per a un dia d'excursió, per a un diumenge sense capella, per a reunions de monitors.

— El mes de Maria

De Josep Lligadas

80 pàgs. 375 ptes. Publicat també en castellà.

Material actualitzat per a pregàries a la Mare de Déu (especialment per al mes de Maria però útil també per a la reflexió personal i per a altres devocions marianes). Inclou textos de pregària i meditació per a cada dia (de manera que també un laic pugui dirigir el seu rés).

CENTRE DE PASTORAL LITÚRGICA
Rivadeneyra, 6, 7 - 08002 Barcelona
(Tel.: 93 / 302 22 35; Fax 93 / 318 42 18)

Mn. Josep M. Alimbau, faci'ns cinc-cèntims de la seva biografia professional com a sacerdot, periodista, professor i escriptor

—L'any 1957, a Esparreguera, l'arquebisbe de Barcelona, Dr. Gregorio Modrego i Casaus, em va conferir l'orde del presbiteriat. El primer destí com a capellà va ser a Can Tunis, on guardo molts records i alegries d'haver-hi estat perquè, malgrat que era un lloc molt dur, era molt engrescador pastoralment. Després em van destinar a Olesa de Montserrat. Cal dir que, des del 1953, jo ja treballava a la ràdio perquè a segon de Teologia vaig encarregar-me de portar a terme la campanya pro-seminari. Poc després vaig entrar a Ràdio Barcelona. Fa més de quinze anys que hi porto un programa que s'anomena «Objectiu: l'home», on faig entrevistes que ens apropen vers el costat humà del personatge. Vaig treballar tretze anys com a professor a l'Institut Balma i porto disset anys donant classes de religió a l'Institut Maragall. Des del 1956 col·laboro al *Full Dominical*. He estat també capellà del Col·legi Major d'Estudiants de Medicina de l'Hospital de la Santa Creu i Sant Pau al llarg de quinze anys.

—Mn. Alimbau, *Paraules per al silenci*, el seu primer llibre, ha estat un autèntic «best-seller», amb 15.000 i 4.000 exemplars venuts de l'edició castellana i catalana respectivament. ¿Què significa això per a vostè com a escriptor i com a persona?

—Com a escriptor, sincerament, un zero a l'esquerra. Com a persona, com a cristià, moltíssim. Jo escric pensant en mi mateix i en els altres. Penso sempre qui em llegirà, qui pot necessitar que li diguis unes paraules d'esperança i optimisme. Quan agafo un diari o una revista, miro què em diu, què n'hi ha per a mi. És una qüestió personal. Això mateix és el que pretenc amb *Paraules per al silenci*. Si estic trist, reflexiono: ¿Què puc fer jo per sortir-me'n? Aleshores, em poso a escriure. Quan ploro, rumio: ¿Què he de fer jo perquè les meves llàgrimes tinguin un valor? Aleshores, em poso a escriure. Vull comunicar a aquella persona que es troba en «hores baixes» que sàpiga transcendir i reflexionar sobre el seu dolor, la seva tristor, les seves llàgrimes. Trobar-li un sentit. Si ho aconseguixo, aquesta serà la meva

màxima aspiració com a escriptor. Faig servir fets reals, de la meua pròpia experiència o la d'algunes persones que conec, per cercar i provocar una resposta humana.

—¿De quina manera definiria el seu llibre *Paraules per al silenci* per a aquells lectors que no el coneixen encara?

—El llibre és un recull de petits articles meus que han aparegut al *Full Dominical*, que publiquen conjuntament les diòcesis de Barcelona, Lleida, Tortosa i Urgell. Des de l'any 1956 hi col·laboro setmanalment amb breus escrits. Davant la insistència de la gent que em demanava que en fes un recull per tal que no haguessin d'anar amunt i avall amb els retalls de diari tothora, va sorgir la iniciativa de recollir-los en un llibre. L'obra està dividida en diversos capítols els títols dels quals es troben ordenats alfabèticament: des de l'«Abatiment» al «Voluntariat», passant per «Amor», «Alegria», «Adversitat», «Fracàs», «Malaltia», «Solidaritat» o «Superació». Crec que és un llibre que pot ajudar. Vol ser, en un moment determinat, una mena de creu, una eina on qualsevol individu pugui recolzar-se. És una obra que s'ha de treballar.

dels qui l'envolten. Aquest és el missatge. Cada vegada trobo més persones que em donen les gràcies perquè *Paraules per al silenci* els ha ajudat molt, els dóna consol, els conforta. Espero que el meu segon llibre —que sortirà a finals d'enguany amb el títol *Paraules per a la vida*— tingui la mateixa bona acollida que l'anterior i que el seu missatge arribi a tothom. L'escriptor és un individu receptiu que, amb les seves «antenes», capta tot allò que l'envolta i en treu una lliçó per a la vida. L'experiència i el coneixement d'un mateix és la clau per conèixer i comprendre els altres i, si pot ser, ajudar-los.

—¿El llibre sempre és sinònim de cultura o depèn de l'ús que se'n faci?

—Depèn de com estigui escrit i de les mans que l'acullen. Un llibre és com un ganivet: és bo o és dolent segons la seva utilització. Pot servir per tallar patates, per repartir pa a la taula i per moltes altres coses. Tanmateix, un ganivet també pot servir per clavar-lo a l'esquena d'una persona. Un llibre que inciti a matar, a la venjança o a l'odi pot fer molt de mal.

—Per finalitzar Mn. Alimbau, ara que s'apropa la festivitat de

Mn. Josep Maria Alimbau, autor de «*Paraules per al silenci*», tot un èxit de vendes

Jo no dic, però, que la gent se'l llegeixi tot. Els grans poetes són, segons el meu parer, aquells que escriuen molt bé però que no ho escriuen tot ja que la darrera paraula l'ha d'afegir el lector, l'usuari. Per tant, jo intento suggerir uns punts, unes pautes perquè els lectors en facin bon ús. Quan un vol ajudar a un altre, ha de partir de la pròpia experiència viscuda. Si jo no visc allò que escric, no puc escriure-ho.

—¿Quina és la funció d'un llibre: entretenir, donar un missatge, comunicar quelcom o ambdues coses?

—No, cap de les dues. Per a mi, la funció d'un llibre és ajudar. L'objectiu fonamental d'un llibre és ajudar el lector perquè pugui trobar-se a si mateix i superar-se. Oferir el lector unes idees, uns suggeriments per tal que aquella persona reflexioni, s'elevi, camini. Sempre dic el següent: un pot i ha de millorar la seva vida i amb això, consegüentment, millorarà la vida

Sant Jordi, el dia del llibre, ¿Quin consell donaria als lectors de Catalunya Cristiana davant l'adquisició d'un llibre?

—Aconsellaria que seleccionessin aquelles obres que els poden interessar de debò, ja que cadascú es coneix interiorment i sap les seves preferències. Un no s'ha de deixar engalipar per ningú ni tan sols per ell mateix. Saber triar és una qüestió decisiva i molt important. Cal dir que cada vegada hi ha més especialització en el camp de la literatura. Quan jo vaig a cercar un llibre concret d'un determinat autor és perquè em dóna quelcom. Si hom agafa qualsevol diari i troba un article sobre l'alegria, l'esperança, la tristor o la joia, un se'l llegeix perquè a tothom interessa aquests temes. Són temes humans, vitals i transcendents. Precisament, els continguts que tracta *Paraules per al silenci*.

■ Miquel Àngel Codina

Joan Grabulosa, llibreter

«El llibre és el divertiment més econòmic que hi ha»

Viu entre llibres des de fa molts anys i coneix molt bé el món editorial. És una veu molt autoritzada per dir-hi la seva en el dia de Sant Jordi. És en Joan Grabulosa i és un dels directius de la Formiga d'Or.

—**¿Com veu la situació del llibre religiós actualment?**

—El moment present és bo, perquè han aparegut títols com el *Nou Catecisme* o *La Bíblia Interconfessional* que s'han venut molt. Hem incrementat les vendes en el darrer any.

—**¿Vostès no han notat la crisi?**

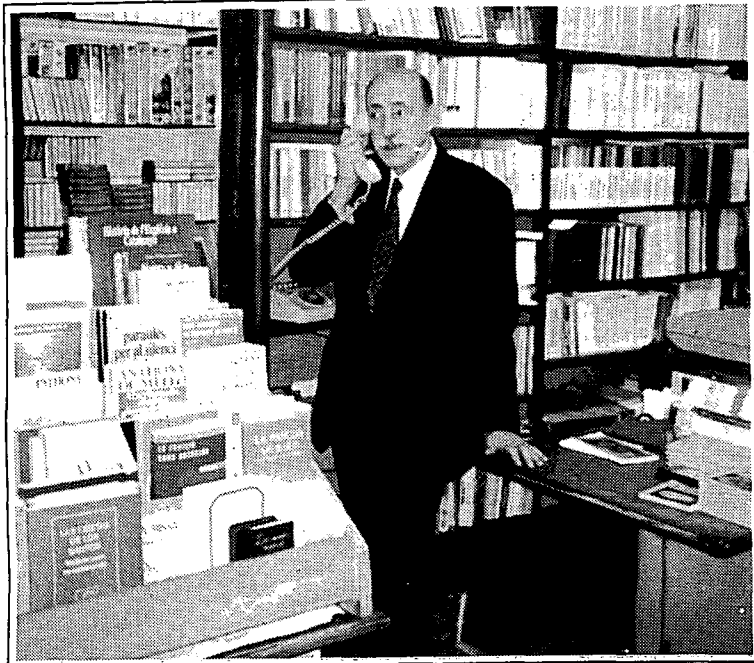
—Si hi ha una promoció adequada i el tema està a l'abast de molta gent, el llibre religiós es ven.

—**Algunes persones compren pocs llibres perquè diuen que els troben cars. ¿Què els diria?**

—El mateix que dic sempre a molta gent. Els llibres no són cars si els comparem amb altres productes. És el divertiment més econòmic que hi ha.

—**¿Per què es llegeix poc?**

—Molta gent té mandra de llegir i la televisió ocupa molt temps lliure. D'altra banda, el nivell cultural és baix. Fins i tot hi ha moltes persones amb estudis

universitaris que no llegeixen gaire.

—**¿Com es pot estimular l'afició a la lectura?**

—És important crear l'hàbit de la lectura, fer que la gent tingui interès per llegir. Els llibres no es venen d'una manera espontània. Cal que se'n parli als mitjans de comunicació, al carrer, desvetllar l'interès de la gent.

—**¿Ha millorat la venda de llibres en català?**

—El percentatge de persones que llegeixen en català s'ha incrementat al voltant d'un 50 per cent. Molts clients ens demanen si tenim la versió catalana de molts títols per què la prefereixen a la castellana.

—**¿Continuen essent els robatoris un dels grans problemes de les llibreries?**

—És un problema molt greu. En són protagonistes tant persones amb que poden resultar sospitoses a primera vista per la seva manera de vestir i comportar-se com altres que van molt mudats. Moltes persones no tenen cap mena de moral i agafen el llibre sense cap càrrec de consciència.

■ Tomàs Puntí

Els llibres i les roses són un any més els grans protagonistes

Sant Jordi ens recorda les nostres arrels cristianes

Catalunya celebra aquest disabte la festa del seu patró, Sant Jordi, que ens recorda les arrels cristianes d'un poble que ve de lluny i que ha lluitat en circumstàncies difícils per sobreviure. Viurem aquest dia tan especial, com sempre, sense estridències, d'una manera civilitzada, tal com ens agrada per la nostra manera de ser i sentir: amb llibres i roses.

Els carrers s'omplen de llibres i roses i hom respira arreu un ambient de joia i convivència. Les autoritats, amb esperit de germanor, s'apleguen al Palau de la Generalitat. L'ambient és distès i festiu, i tothom oblida les trifulgues i lluites polítiques. L'arquebisbe de Barcelona celebra una missa a la Capella de Sant Jordi i beneeix les roses en una atapeïda Galeria Gòtica on s'amunteguen autoritats i periodistes. A mesura que avança el matí, les populars Rambles barcelonines i carrers més cèntrics es van animant. El mateix passa a altres ciutats del país.

El llibre, la rosa, l'esperit de convivència i la cultura esdevenen els grans protagonistes d'una jornada que impressiona els qui ens visiten. Potser per això els japonesos organitzen al seu país una jornada similar, imitant el

que es fa a Catalunya.

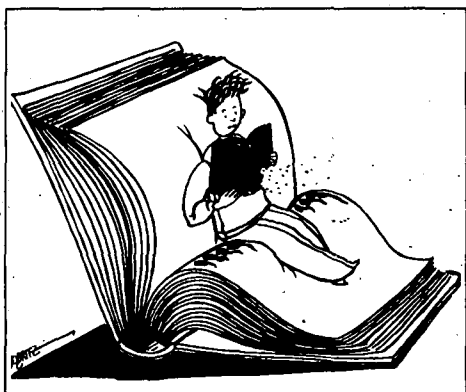
És bo que un dia l'any el llibre surti al carrer d'una manera massiva. La lectura és el millor antídoto per combatre els importants déficits de reflexió de la societat actual. El llibre és font de saviesa i ens permet pensar i sentir. Ens aboca a un món de sensacions noves, al diàleg amb un mateix.

Els títols més venuts en català l'any passat, durant el dia de Sant Jordi, foren: *El perquè de tot plegat*, de Quim Monzó. (Quaderns Crema); *Cames de seda*, de Maria Mercè Roca (Ed. Columna); *Càmfora*, de Maria Barbal (Ed. La Magrana), i *Cites i testimonis sobre Barcelona*, de Lluís Permanyer (Ed. La Campana). Pel que fa als títols castellans, la llista és la següent: *La pasión turca*, d'Antonio Gala (Ed. Planeta); *El Rey*, de José Luis de Vilallonga. Ed. Plaza y Janés. *El juego de gerals*, de Stephen King. (Ed. Grijalbo) y *Nubosidad variable*, de Carmen Martín Gaité. (Ed. Anagrama).

Varen destacar també les vendes d'obres infantils com *La bella i la bèstia*, d'Ed. Beascoa, o la col·lecció d'Àstèrix, d'Ed. Grijalbo.

■ T.P.

L'aventura de llegir

Com que es llegeix poc, les administracions han fet més d'una campanya per incentivar el gust de la lectura i aconseguir que el llibre esdevingui un objecte més de consum. Cal reconèixer que els objectius són difícils d'assolir en

una societat dominada pels mitjans audio-visuals que cerca l'entreteniment superficial amb el mínim esforç. La gent no vol escalfar-se el «coco» i aspira a evadir-se d'una realitat poc plaent.

No ens enganyem. Llegir sempre ha estat cosa d'una minoria. I ara ho continua essent, malgrat l'augment de l'escolarització, que no ha portat a un «boom» de nous lectors. Molts universitaris llegeixen només per obligació, consideren la lectura com un fet utilitari en lloc d'una activitat formativa i gratificant.

En la lectura hi ha molt d'hàbit. El lector és un tafaner, un descobridor i aventurer que no en té prou amb la realitat més propera i vol endinsar-se per viaranyos nous i desconeguts. El llibre, que ha d'entrar com un joc, trenca amb la rutina.

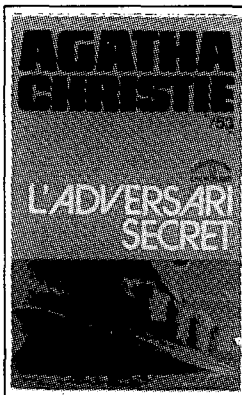
Les campanyes concretes dels estaments oficials estan bé i no seré jo qui faci d'advocat del diable. Tanmateix, dubto de la seva eficàcia. Un poderós ressort perquè els nens, per exemple, s'aficionin a la lectura és veure llegir els pares. Ja se sap que el nen sempre imita i fa molt cas del que veu.

Una darrera reflexió. Sempre sentim a dir que els llibres no són cars en relació amb d'altres béns de consum. Però ho podrien ser menys si no existís un sistema de distribució tan fragmentari i molts editors no traguessin més novetats de les que el mecat pot absorbir.

● T.P.

RAIMON PANIKKAR La nova innocència Llampecs vermells

La nostra societat està esporuguida o esperançada amb el fet cristià. Uns se'n voldrien desempallegar i no saben com fer-s'ho. Altres es declaren indiferents, però en el fons no ho aconsegueixen. Uns tercers voldrien revivir-la, aquesta església, però tampoc no van gaire orientats. Són llampecs de cristiania.

AGATHA CHRISTIE L'adversari secret i Perill a End House

Dues novel·les de misteri de la genial escriptora anglesa. En la primera, l'èxit d'una causa d'interès estatal gravita sobre la investigació d'unes dades aparentment irrecuperables. En la segona, un seguit d'accidents, naturals o no, van deixant els ànims en suspens fins al moment de l'error fatal.

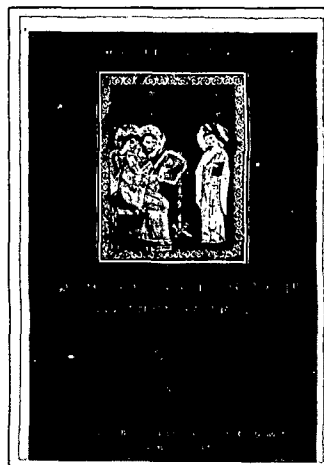
Altres novetats:

—En defensa de la tolerància. Crítica de los fundamentalismos Enrique de La Lama (compilador)

—La Izquierda. Visión desde distintos Continentes Marlo Benedetti y otros

LA LLAR DEL LLIBRE - Elisabets, 6 - 08001 Barcelona

Crònica televisiva

Per Setmana Santa, a més de retransmissions en directe de les nombroses processons existents als diferents pobles i ciutats de la geografia espanyola i del Via Crucis oficialitzat per Joan Pau II des del Coliseu romà, els canals de televisió acostumen a emetre pel·lícules d'argument bíblic destinades majorment vers una audiència familiar ja que els nens i joves gaudeixen de vacances escolars al llarg d'aquests dies de tradició religiosa. El film *Rei de reis* (King of kings), realitzat pel director nord-americà Nicholas Ray el 1961, sobre la vida i l'obra de Jesús de Natzaret n'ha estat un bon exemple.

Antena 3-TV va estrenar durant aquest temps de Pasqua que hem viscut recentment la sèrie televisiva *La Bíblia*. Es tracta d'un

L'Antic Testament com a font argumental

colossal projecte, produït per cadenes públiques com la RAI italiana i magnats de la televisió privada com Leo Kirch, a través de la seva empresa àudio-visual Beta Film, o Ted Turner, que pretén adaptar a la petita pantalla l'Antic Testament de manera íntegra i fidel. Fins ara ja s'han enllestit els dos primers capítols, de dues hores cadascun, dedicats a Abraham, el patriarca dels jueus, cristians i musulmans. La sèrie encara es troba en plena fase d'elaboració. Uns vint episodis seran necessaris com a mínim per poder posar en imatges les històries de personatges bíblics com Isaac, Jacob, Moisès, Ester, Salomó, Job, Judit, David, Tobies, Rut, Elies i Daniel. El seu rodatge conclourà si fa no fa a les acaballes d'aquest segle o, si més no, en el proper mil·lenni.

Aquesta gran i agosarada producció televisiva, dirigida pel veterà Joseph Sargent, compta amb l'actuació d'interpres de renom internacional. Richard Harris, Vittorio Gassman i Maximilian Schell en són alguns. L'excel·lent fotografia de Raffaele Mertes i l'acurada escenografia de Paolo Biagetti són dos dels elements que han esdevingut fonamentals per aconseguir crear amb mestria l'atmosfera de l'època. Davant la crua violència que impera avui dia a les sèries de televisió, *La Bíblia* és, dins la programació, una mena d'oasi de pau, harmonia, serenitat i reflexió per als televidents. Certament, un oasi amb un important missatge. A escoltar-lo sense cap dubte.

■ Miquel Àngel Codina Periodista

CINEMA

Molt soroll per res

Director: Kenneth Branagh. **Interpres:** Kenneth Branagh, Emma Thompson, Denzel Washington.

Kenneth Branagh, director-guionista, intèrpret principal, co-productor i amic o alumne dels altres actors, ha donat a aquesta comèdia un to lliure de *joie de vivre*, en els colors, en els exuberants paisatges, en l'alegria física dels

tació corals.

Aquestes dues aportacions —ambient i interpretació— són magnífiques, sense entrar en la disquisició de si s'adequen o no a Shakespeare. En aquesta pel·lícula hi ha personatges i actuacions i esdeveniments... que no hi lliguen. Branagh sembla que va voler unir aquestes disparitats de l'original amb el to comú de *joie de vivre* al qual m'he referit abans.

Branagh no només es manté fidel a l'original sinó que exagera —és sabut que les acotacions de Shakespeare són mínimes— els

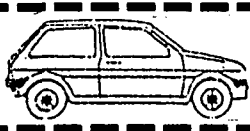
cossos sans... La pel·lícula s'inicia amb la cançó, el text de la qual es proposa com a sentit de tota la peça: «*Niñas, no os fiéis de los hombres*».

Primerament es veu l'espai verd i rialler on té lloc un dinar al camp: cossos indolents, postures desimboltes, sensuals...; continua amb el vigor d'un genets i els seus cavalls; continua en un desbocat i vertiginós despullar-se i vestir-se de dones i, després, un bulliciós banyar-se d'homes suats... ¿Estic veient Shakespeare o una *acolorada* comèdia moderna?, podria preguntar-se l'espectador. No. És el to que dona el director per marcar el color de l'ambientació i interpre-

mateixos disbarats. Per exemple, alguns incomprendibles personatges: la tan repulsiva i ridícula presència de l'agutzil Dogberry (Michael Keaton). No és tant culpa de Branagh, ja que el seu guió és gairebé la mateixa peça de Shakespeare.

La línia amorosa que tracen Beatrice i Benedicto (Emma Thompson i Kenneth Branagh) té el valor —en el seu text, i en la seva interpretació— de l'or.

■ P. A. Urbina
(Aceptensa)

De viatge

Conec la Rioja des de petit. Fou la llar familiar per part de mare, però hom es fa gran i s'allunya d'aquests vincles gairebé clànics per mirar les coses des d'una altra perspectiva. I la Rioja es converteix llavors en terra de vins i perd interès profund i guanya en vana curiositat. Però en aquest anar i venir de descobriments i desinteressos apareix el fenomen cristià i la curiositat per les seves arrels. La Rioja, com a

terra europea que és, ha estat forjada pels monestirs i les catedrals (crec que durant el transcurs dels temps els cristians d'aquesta terra s'han estructurat jeràrquicament al voltant de Nàjera, Sto. Domingo de la Calzada, Calahorra i, més tard, Logroño). La vida monacal crec que actualment es concentra únicament a Valvanera. ¿Què seria de la història europea si excloguéssim monestirs i catedrals? Certament que hauria resultat un continent molt diferent al que habitem. Actualment les catedrals han perdut molt poder evangelitzador i per desgràcia són purament edificis d'interès turístic. Els monestirs no; els monestirs o han desaparegut i queden només restes de l'edifici o, si ha perdurat la comunitat, continua vigent el seu influx cristià. Els monestirs acostumen a ser també santuaris. I la gent hi acudeix, puja (ja que generalment són a les muntanyes) per trobar acollida, pau i orientació espiritual (són les «cases d'espiritualitat» més antigues i que mereixen encara avui dia la major confiança, encara que no portin aquest nom com tantes altres). Altres hi van a pregar, a venerar de múltiples maneres la imatge de la Mare de Déu que conserven meravellosament amb honors, tradicions i llegendes. Llegendes que es refereixen a les circumstàncies de la trobada de la imatge, que aquí no és obra i gràcia d'un animal o d'una pastoreta, sinó d'un

bandoler penedit, i no sota terra sinó en un tronc buit i convertit en un rusc silvestre. I es desitja una millor vinculació amb la imatge o amb la comunitat i neixen les confraries i els oblatos.

L'acollida es torna a vegades hospitalitat a la infermeria i el monjo acull amb les seves herbes a socórrer el pelegrí malalt. Posteriorment les propietats curatives de

les plantes s'extrauen mitjançant maceració o destil·lació segons siguin els principis actius i neixen els elixirs. Amb l'arri-

bada de la farmacopea de comprimits i injeccions, els elixirs deriven en aromàtics licors i s'obliden les seves propietats medicinals i es beuen per pur plaer. ¿En què difereixen les *Aromes de Montserrat* del licor de Valvanera o del licor Tizona per anomenar-ne uns quants? Doncs, un que no és expert en aquestes ocupacions, hi troba poca diferència i aquí rau la gràcia. Tots traspuen monaquisme, porten un ressò de pregària, són molt diferents dels simples aiguardents o d'altres potingues resultat de combinacions aleatòries.

Tot això que pot semblar pura divagació diletant és també Valvanera. Només he pogut visitar el monestir una vegada, però vaig experimentar l'hospitalitat espiritual del prior amb qui compartírem inquietuds cristianes i socials (un es pregunta ¿com pot una gent que viu tan allunyada dels nuclis socials i de decisió política estar tan assabentada dels esdeveniments actuals?). He pregat davant la imatge de la Mare de Déu, he pregat per mi i pels meus, pels que viuen i pels que moren i m'he n'he emportat una ampolla del licor. No caldria sinó!

■ P.-J. Ynaraja, capellà de La Llobeta

Valvanera

LA SARDANA I LA DANSA

Un interessant disc de sardanes cantades

De sempre s'han cantat sardanes, encara que amb diverses èpoques d'acceptació popular. Després de l'esclat de les sardanes de Bou, van sorgir algunes sardanes com *Es la Moreneta* i *La Pepa maca*, que van aconseguir una popularitat àmplia. Tanmateix gairebé sempre la difusió de les sardanes cantades ha quedat limitada a les grans obres corals, principalment d'Enric Morera, que molts orfeons i corals mantenen en els seus repertoris.

Ara es presenta un disc de sardanes cantades amb un contingut que ens propicia a considerar-lo com a insòlit.

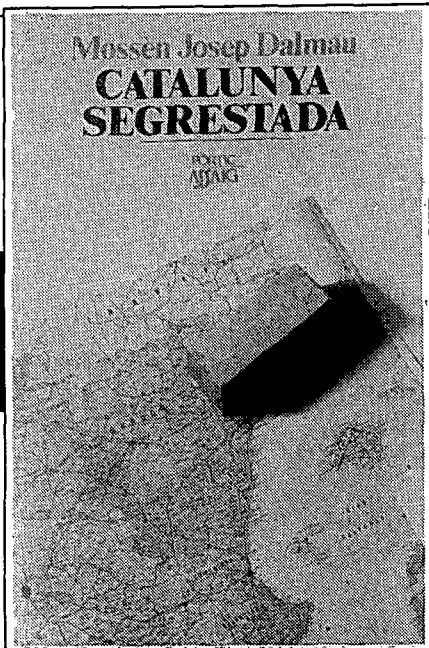
El primer aspecte a considerar és la intèrpret: Núria Feliu, una de les veus més considerades avui, amb un repertori variadíssim d'estils i cançons; i una abundosa discografia, que no havia cantat encara sardanes. El títol del disc: *Us ho devia*, resulta ben expressiu.

Un altre aspecte és el contingut. Aplega gairebé una antologia. Presenta sardanes clàssiques com *T'estimo* i *Magdalena*, de diferents èpoques, a les quals ara s'ha incorporat lletra, i sardanes actuals, com *Colometa*, i *Vora l'estany*, algunes ja amb lletra original, altres amb lletra aplicada després.

I un tercer aspecte també remarcable és la inclusió de sardanoves, també amb variants, ja que presenta una sardana originàriament per cobla, de Francesc Cassú, ara adaptada a sardanova, alguna d'original, com *La pluja plora*, de Santi Arisa-Manel Camp, amb lletra de Bru de Sala, i la sardanova primera que es va conèixer, ara també amb lletra del propi Santi Arisa.

Apunto així una mostra del contingut del disc, ben heterogeni però, precisament per això, interessant i mereixedor de la bona rebuda que, abans de sentir-lo, ja hi ha predisposició a fer-li. La part musical ve garantida amb les interpretacions de la cobla Els Montgrins.

■ Josep Ventura

Mn. Josep Dalmau.
Catalunya segrestada.
Portic-Assaig

Un llibre interessant

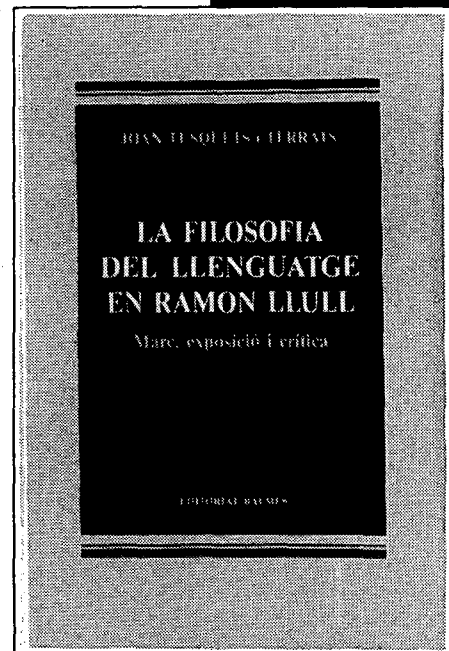
Mn. Josep Dalmau continua incansable treballant per la nostra Catalunya, i ara ens ofereix un llibre, *CATALUNYA SEGRESTADA* en el qual examina, des del seu punt de vista, la situació actual del país i les seves perspectives de futur. Perspectives esperançadores i plenes de sentit.

El llibre és prologat pel conegut peribdistista Ramon Barnils, que diu així: «Aquest assaig té una altra virtut: ens fa entreveure quin llibre no podrà escriure mossèn Dalmau el dia que deixi de banda ideologies i les dèries, personals i públiques, de la gent i els grups amb qui ha topat al llarg de la seva intensa i ubiqua vida d'activista. Una mena de manual didàctic, de «Qui és Qui» i de «Què és Què» dels darrers cinquanta anys; una informació segrestada, que encara no és enlloc i encara menys en els manuals d'educació dels nostres conciutadans de demà —i d'avui mateix.»

■ O.C.

Si no ens entenem per llenguatge, entenem-nos per amor

Joan Tusquets i Terrats, *La filosofia del llenguatge en Ramon Llull*, Editorial Balmes.

Això deia Ramon Llull cap a finals del segle XIII i sembla un dels pilars de l'exposició d'aquest llibre del Dr. Joan Tusquets. Amb 93 anys, aquest lul·lista tan entranyable ens ofereix en poques pàgines i rarament fardides de complicades argumentacions el que podríem anomenar «filosofia del llenguatge» del Mestre *Il·luminat*. No es tracta, però, de fer un anacronisme aplicant terminologia moderna a un autor passat, sinó precisament descobrir que aquesta part de la filosofia pot donar fruit aplicada al filòsof català més universal, esbrinant les seves aportacions i deficiències.

D'entrada, doncs, Mn. Tusquets té l'encert d'apropar-nos Mestre Ramon a la filosofia del seu temps, la que apareixerà vint anys després de la seva mort i que s'anomenarà «nominalisme» o «Escola dels noms». De fet, gran part del llibre se centra en l'anàlisi d'una obra de Llull, el *De ascensu et descensu intellectus* (escrita el 1305), destacant, per la seva originalitat i per la seva riquesa, la secció titulada *Filosofia mística*. També ens apropa el pensador mallorquí als nostres temps i, tot i que algunes afirmacions poden aixecar una notable polseguera, l'habilitat del Dr. Tusquets per estimular la nostra intel·ligència, no deixa de ser un gran mèrit. Posen només un exemple: «l'ateu català formula el seu ateisme en un idioma que és i serà estructuralment teístic o no serà» (p. 90).

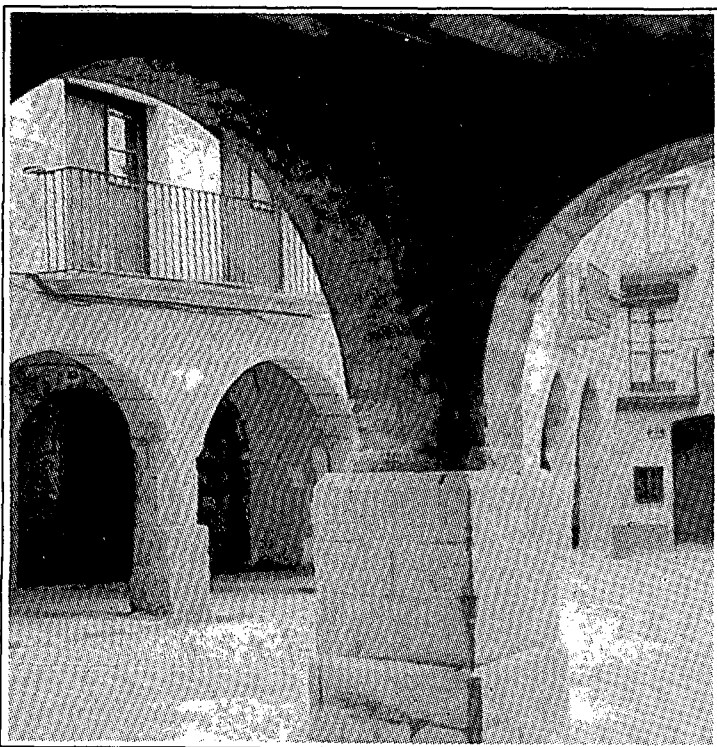
També cal deixar constància d'una «argumentació» lul·liana de l'existència de Déu, a cavall entre la intuïció de la bellesa de la creació i la filosofia dels sons significatius, com apunta al

Libre d'amic e Amat: «Cantava l'ocell en el verger de l'Amat (Jesús). Ve l'amic (Llull), que diu a l'ocell: si no ens entenem per llenguatge, entenem-nos per amor; car en el teu cant es representa als meus ulls el meu Amat».

En resum, es tracta d'una aportació als estudis lul·lians en un camp rarament conreat, breu i provocador, clar i entenedor i desitgem que ben aviat apareguin més estudis com aquest.

■ Fra Agustí Boadas i Llavet, o.f.m.

XCV Viatge Cultural

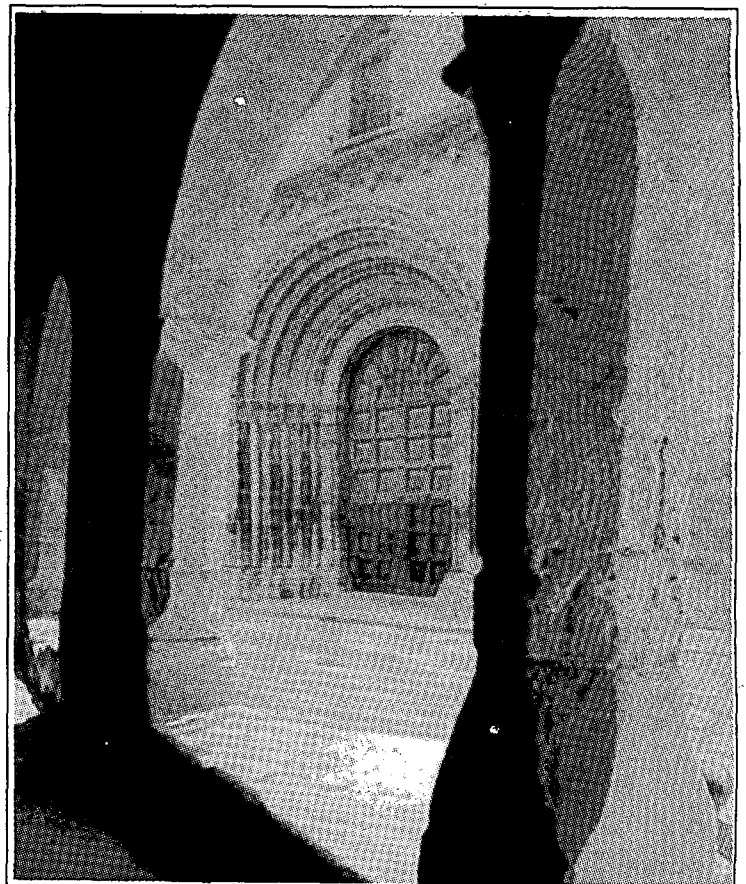

Horta de Sant Joan

29 de maig
de 1994

Gandesa

Horta de
Sant Joan

Gandesa

DINAREM

HOTEL MIRALLES

Av. Generalitat, 21

Tel. (977) 43 53 85

HORTA DE SANT JOAN

Preu: 3.800 ptes., comprenent viatges, visites, propines, sorteig de llibres i dinar al restaurant. Per reserves de places truqueu al tel.: 490 59 88 Sra. Roser. La sortida serà a les 7,30 en punt del matí, carrer de València, xamfrà Balmes.

Preguem els participants en els viatges culturals de CATALUNYA CRISTIANA, que assisteixin a la missa vespertina del dissabte en els seus llocs de costum, ja que no podem garantir la tornada en hora hàbil per complir el precepte dominical

AVÍS: La direcció del Viatge Cultural es reserva el dret d'anul·lar l'excursió i de modificar l'itinerari anunciat, durant el viatge, si les circumstàncies ho aconsellen.

Una eina útil d'evangelització

UN ALMA EN CRISTO

Dolores Avalos

ESINSA

Dolores Avalos.
Un alma en Cristo.
Ed. Esinsa.

En aquest moment de la vida de l'Església, quan la tasca primordial que el Sant Pare assigna a tots els cristians és la d'una nova evangelització, i ens ha ofert per fer-ho el *Catecisme de l'Església catòlica*, una mare de família de l'àrea de Barcelona, acaba de publicar el llibre que presentem, *Un alma en Cristo*.

Aquest llibre és, sens dubte, una eina útil d'evangelització i recristianització, majorment per a la gent corrent del poble de Déu, gent amb poca formació teològica i fins religiosa. En ell se'ns presenta Jesús impartint una catequesi sobre les veritats de la fe i els principis de la vida ascètica i mística.

Dolores, l'autora del llibre, ha estat recollida pel Senyor des d'una situació de gairebé total ignorància religiosa i d'unes pràctiques màgico-supersticioses, i és enlairada fins a la intimitat de l'amor diví. I tot perquè ella estigui preparada per a la missió de voluntariat cristià vers tants malalts que estan sols en els centres mèdics de Barcelona i d'altres ciutats.

Es tracta d'un llibre actual. Per les seves pàgines hi desfilen persones i esdeveniments de la vida nostrana que estan marcant la història del món i de l'Església: l'episodi llastimós de Lefèbvre, l'atemptat d'Hipercor, els grups d'oració, les curacions carismàtiques, els problemes d'algunes parò-

quies, la sida, la pena de mort.

És un llibre que es llegirà i es comentarà extensament. Edicions Esin, S.A. ha fet bé de publicar-lo en una edició esmerada, manejable i molt llegible.

■ J.R.

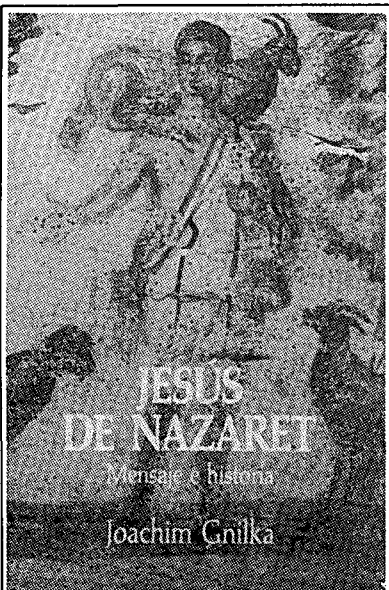
El poder d'atracció i irradiació de Jesús

El poder indestructible d'irradiació i atracció de Jesús de Nazaret arriba molt més enllà de les fronteres del cristianisme. Aquest llibre ofereix l'exposició magistral del seu missatge i de la seva història de la mà d'un acreditat expert en el Nou Testament. Joachim Gnllka il·lumina la figura de Jesús per totes les bandes accessibles avui a la investigació històrica. La situa en el context del món polític, religiós i social del seu temps. Tant de les afinitats com de les tensions respecte al seu poble, Gnllka extreu la personalitat i l'autoritat de Jesús, que van encendre el conflicte mortal amb les autoritats polítiques i religioses del seu temps.

Aquest llibre captiva qualsevol lector interessat per la història i la religió: les informacions sobre els rerafons històric i la força alliberadora del missatge de la vida de Jesús s'enllacen en una unitat viva que projecta una nova llum per al lector d'avui sobre l'actuació de Jesús en el seu temps i estén un pont que uneix el missatge original de Jesús amb les experiències del ser cristià actualment.

Joachim Gnllka, nascut el 1928, biblista de renom internacional, és professor d'exegesis del Nou Testament i d'hermenèutica bíblica a la Universitat de Munic.

● C.C.

Joachim Gnllka. *Jesús de Nazaret*. Ed. Herder.

UNA VEU EXULTANT

UNA VEU EXULTANT

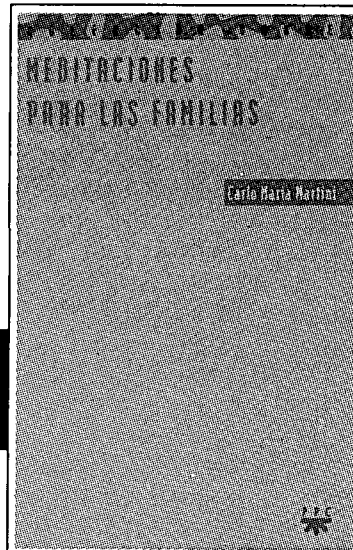
Cantoral amb 275 cançons que el poble cantarà amb entusiasme

Cançons del temps de Quaresma i Pasqua

Aquest repertori feia falta. Aneu-lo aprenent. Alterneu-lo. Una taula amb els cantorals a l'entrada de l'església en aquella missa o l'altra...

Preus assequibles: Amb solfa (384 pàgs) 750 pts. Amb lletra sola: (224 pàgs) 375 pts. Totes les cançons estan en cassette. Les canten 10 corals diferents. Fan de bon escoltar. Venda a les llibreries religioses.

Orientacions per a les famílies d'avui

El llibre recull les intervencions més importants del cardenal Martini sobre la família des de la seva arribada a la diòcesi de Milà. Fonamentalment es tracta d'orientacions sobre els temes quotidians i diaris de la vida familiar en la societat secu-

C.M. Martini. *Meditaciones para las familias*.
Ed. P.P.C.

laritzada que ens ha tocat viure.

La caritat en el dia a dia de la vida en família, el problema de la integració de la feina d'ambdós cònjuges en la dinàmica familiar, la televisió, l'educació dels fills, la pregària en família, la celebració del diumenge, etc. són alguns dels aspectes que el cardenal Martini afronta amb la seva habitual clarividència. Qualsevol de les famílies cristianes del nostre temps pot trobar en aquestes meditacions una font d'inspiració per viure el seu compromís cristià enmig del món.

El llibre conté, a més a més, un elenc de boniques pregàries per a molts dels moments forts de la vida familiar, complement pràctic de les orientacions dels diferents capítols.

En definitiva un llibre al servei de la família cristiana en el marc d'aquest Any Internacional de la Família.

■ F.P.

Una autèntica conversió espiritual

En aquesta obra, l'autor reflecteix amb gran sinceritat, l'impacte que va causar en ell la visió del quadre de Rembrandt, *La tornada del fill pròdig*.

En un moment de profunda debilitat personal i espiritual, aquesta obra del segle XVII el va posar en contacte amb una paràbola del segle I i amb la personalitat pròpia dels personatges retratats pel pintor holandès. Amb tot això, l'autor va viure una autèntica conversió espiritual que el va ajudar a descobrir les autèntiques claus de l'amor de Déu vers ell i vers tots els homes.

En aquest recorregut de conversió, va passar de sentir-se dèbil com el fill menor, a sentir-se un espectador desconfiat de la vida dels altres, per últim comprendre profundament que la clau última

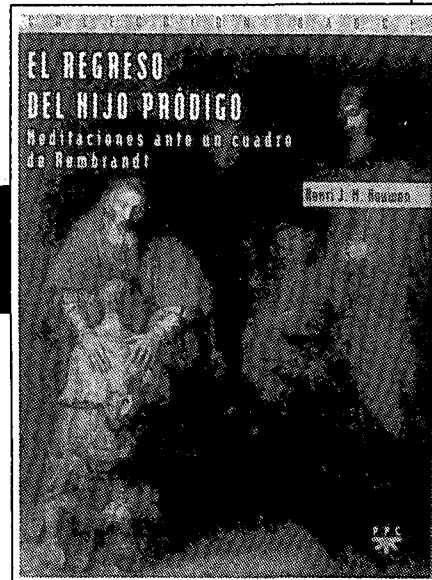
Henri J.M. Houwen.
El regreso del hijo pródigo. Ed. P.P.C.

és aconseguir arribar a ser el Pare que acull a un i altre amb amor infinit.

Henri J.M. Houwen, sacerdot que viu en una comunitat d'*El Arca* a Toronto, ens ofereix en aquesta obra la seva motivació profunda per a una vida de lliurament als altres: l'infinit i desinteressat amor de Déu vers tots nosaltres.

Aquest llibre ens obre un nou horitzó: el de la meditació espiritual a partir de l'experiència vital reflectida per altres en les obres d'art. És una possibilitat a l'abast de tothom que, com ho demostra el llibre, val la pena, aprendre a aprofitar.

● C.C.

Maïnada

Ni teu, ni meu, sinó... nostre

Mn. Josep diu que els nois i les noies sovint som egoistes. Encara que no ho digués ell, tots sabem que és veritat. Amb la meua germana i amb els meus amics de vegades ens discutim qui sap-lo: «Això és meu, no, que és meu, meu...» i m'imagino que a vosaltres us deu passar el mateix.

També és veritat que hi ha dies que em sento més generós, més amic, i no em fa res deixar les «meves» coses als altres perquè hi juguin i en gaudeixin. Però hi ha dies...

A mi em sembla que Mn. Josep té raó quan diu: «Tot el que teniu ho heu de tenir també per als altres». Seria bo i bonic que en lloc de dir: «Això és meu», o bé «això és teu», aprenguéssim a dir «nostre», és a dir, per a tots, per a mi, per a tu i per a tothom qui en vulgui gaudir o ho necessiti.

Ja ho sé que les coses tenen el seu amo; i per això hem de tractar-les totes amb respecte. El mal és quan les coses són «l'amo» de nosaltres. Les coses són per a servir les persones i ajudar-les a viure; però com que «convivim» amb els altres, hem de compartir-les.

No sé si m'he fet un embolic. Però, sense els altres, ¿com podríem viure a casa, a l'escola? ¿Com podríem jugar a pilota o al parxís?

Ser egoista ens allunya dels altres. Compartir ens ajuda a estimar-nos i a ser més amics.

(La mare ha llegit això, i diu que està bé. I que ara, el que cal és que ho faci. Ja sabia que em diria això. I té tota la raó.)

L'Eixerit

La daina i les móres

Sovint quan un nen veu una daina diu: «mira mare, un Bambi». Però la protagonista d'aquest conte no es diu Bambi, es diu Quira i és una petita daina entremaliada que viu en un gran bosc.

Heus aquí que un matí la Quira va sortir amb la seva mare a passejar pel bosc. Totes dues estaven molt contentes i anaven recollint móres pel sopar. La mare anava posant les móres en un cistell mentre la Quira es menjava la meitat de les que collia. Quan ja duien una llarga estona fent aquesta feina, ambdues es trobaven força cansades i van decidir descansar un moment en una clariana del bosc. La mare es va quedar adormida ajaguda prop d'un arbre i entretant la Quira s'entretenia recollint flors i fent-se'n un collar.

Llavors va tornar a entrar-li gana i va decidir anar a buscar unes quantes móres més per menjar-se-les sense que la mare se'n adonés. Va començar a endinsar-se pel bosc i sense adonar-se'n va anar allunyant-se cada cop més de la clariana on era la mare. La petita Quira, d'allò més tranquil·la, anava recollint móres i cuspint-se-les tan ràpidament com podia. Una estona després, quan en va tenir prou, va decidir que ja era hora de tornar amb la mare i va ser aleshores quan es va adonar que no sabia on era. Atabalada, començà a caminar d'un costat a l'altre, però encara es va despistar més. Estava ben perduda. En comprendre això, va deixar-se caure a terra i es va posar a plorar desconsoladament. De tant cansada i espantada com estava, es va quedar adormida.

A l'altre extrem del bosc la mare s'havia despertat, i en adonar-se de la desaparició de la seva filla, va anar corrent a avisar a tots els seus amics del bosc per tal que l'ajudessin a buscar-la.

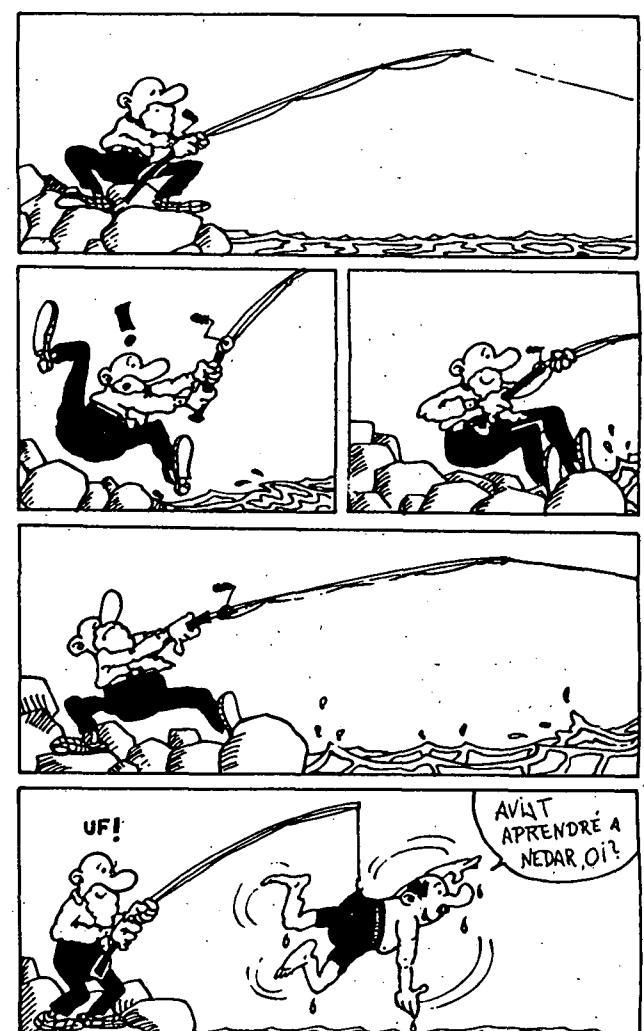
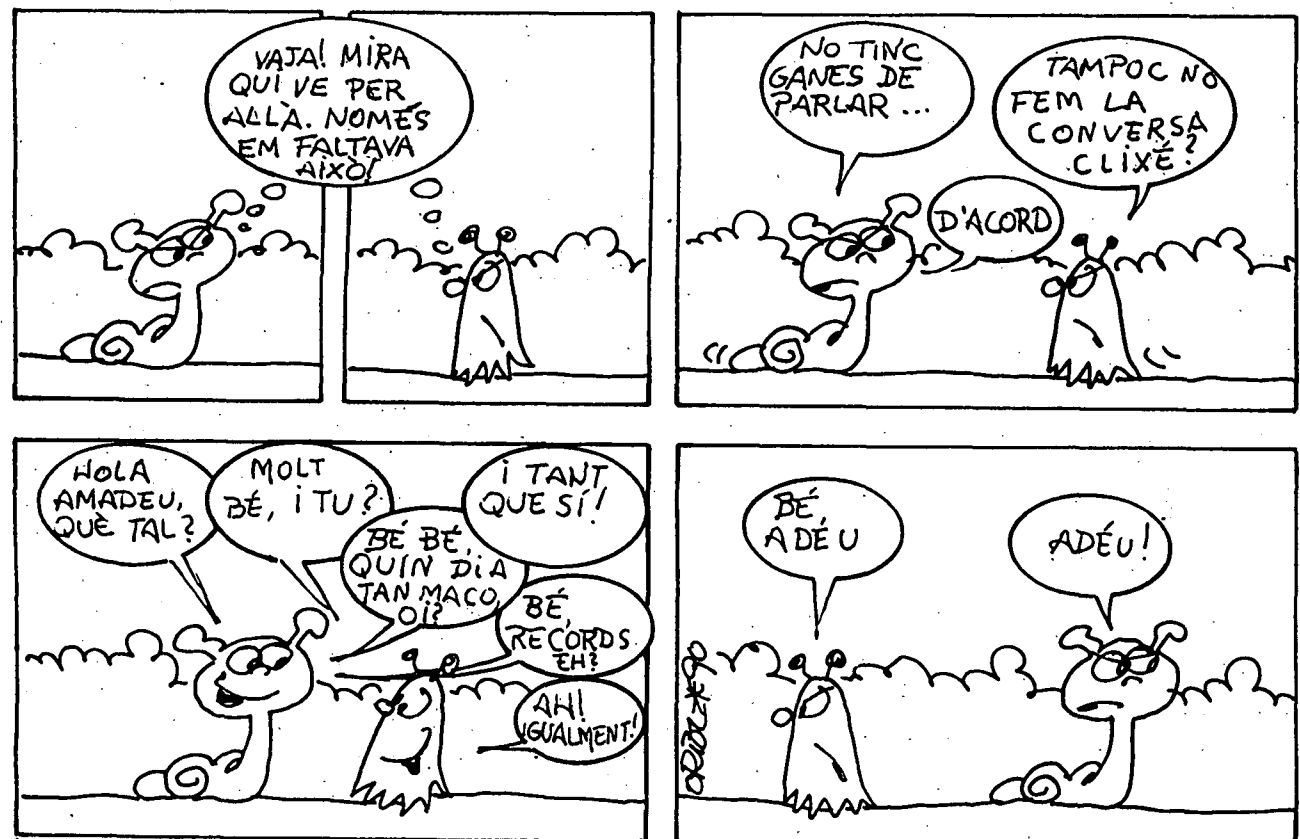
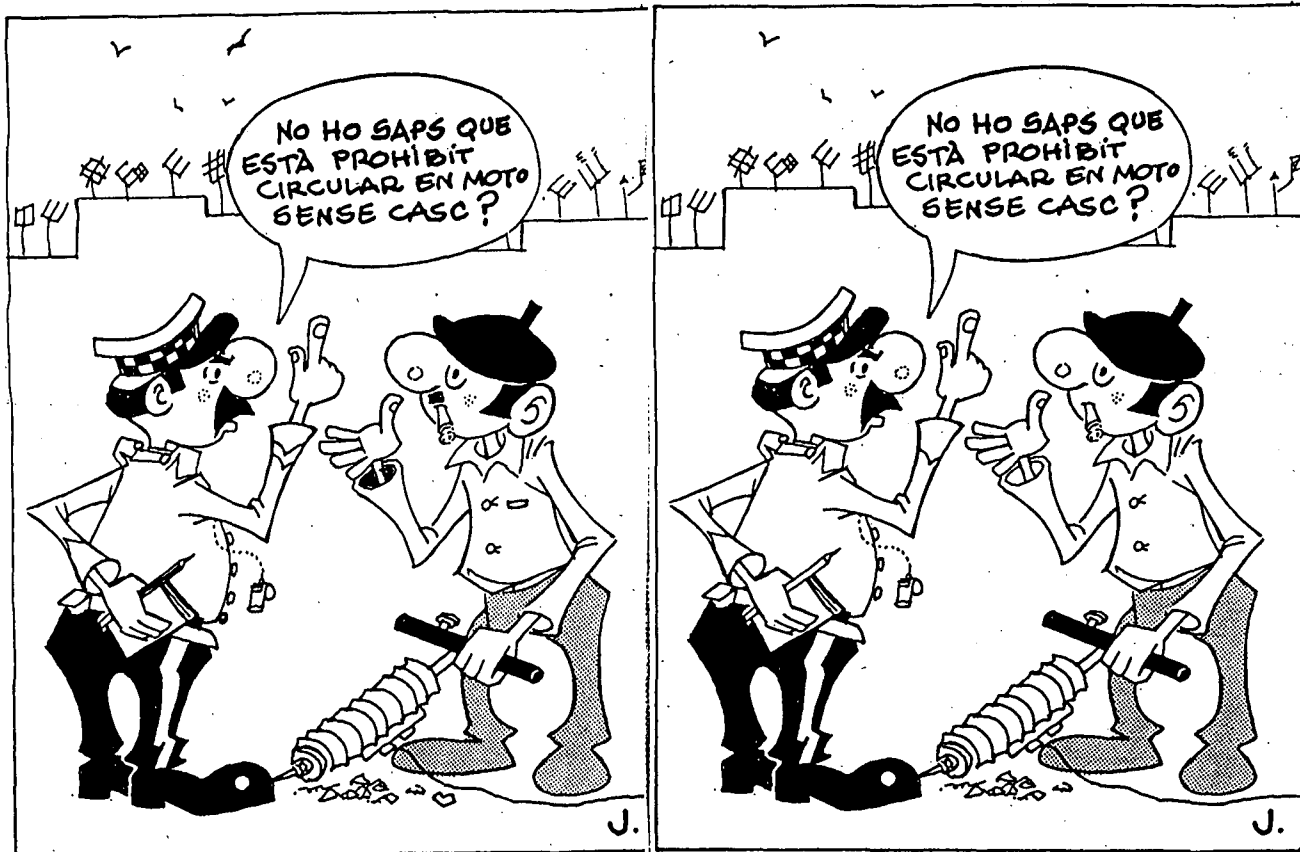
Era negra nit quan la Quira va despertar-se en sentir veus al seu voltant. Va obrir els ulls com dues taronges i així i tot li costava de creure el que estava veient. Era voltada de conills, de llebres, d'esquirols, de mussols, de daines i de molts altres animals del bosc. Allà hi eren tots. I al bell mig de tots estava plantada la seva mare, que es va acostar i la va estrènyer en una forta abraçada.

—Quina por que he passat mare, mai més no tornaré a llunyar-me de tu —digué penedida la Quira.

I així ho va fer. I per celebrar que tot havia acabat bé, tots els animals van compartir les móres que tants problemes havien portat. I vet aquí un gat, vet aquí un gos, aquest conte ja s'ha fos.

ANNA

LES 8 DIFERÈNCIES

"Els Seminaristes de Missions també són Seminaristes nostres"

OBRA DEL CLERGAT NADIU

AL TERCER MÓN, prop de 82.000 seminaristes joves es preparen, en els Seminaris, per servir els seus pobles, ajudats per les OBRES MISSIONALS PONTIFÍCIES. També s'ajuda els noviciats femenins i masculins de Missions.

Aquest any, **els nostres donatius van dirigits especialment a cinc Seminaris majors:**

- «Sant Josep» - Ikot Ekpene (Nigèria) - 580 alumnes.
- «Interdiocesà» - Taegu (Corea del Sud) - 268 alumnes.
- «Sant Pau» - Tabora (Tanzània) - 215 alumnes.
- «Sant Antoni» - de Sao Luis do Maranhao (Brasil) - 73 alumnes.
- «Sant Francesc de Sales» - Huaraz (Perú) - 64 alumnes.

Està comprovat que l'ajuda als Seminaris és la millor inversió en favor del TERCER MÓN.

- UNA BECA de 300.000 ptes. facilita sis anys d'estudi.
- MITJA BECA de 150.000 ptes. facilita tres anys d'estudi.
- UN CURS SENCER per 50.000 ptes.

PER A INFORMACIÓ I DONATIUS: Dirigiu-vos a les Delegacions diocesanes de Missions de Catalunya:

08002 Barcelona
C/. Bisbe, 5

25002 Lleida
Plaça de Sant Josep

17004 Girona
C/. Albareda, 15

25007 Seu d'Urgell
Bisbat

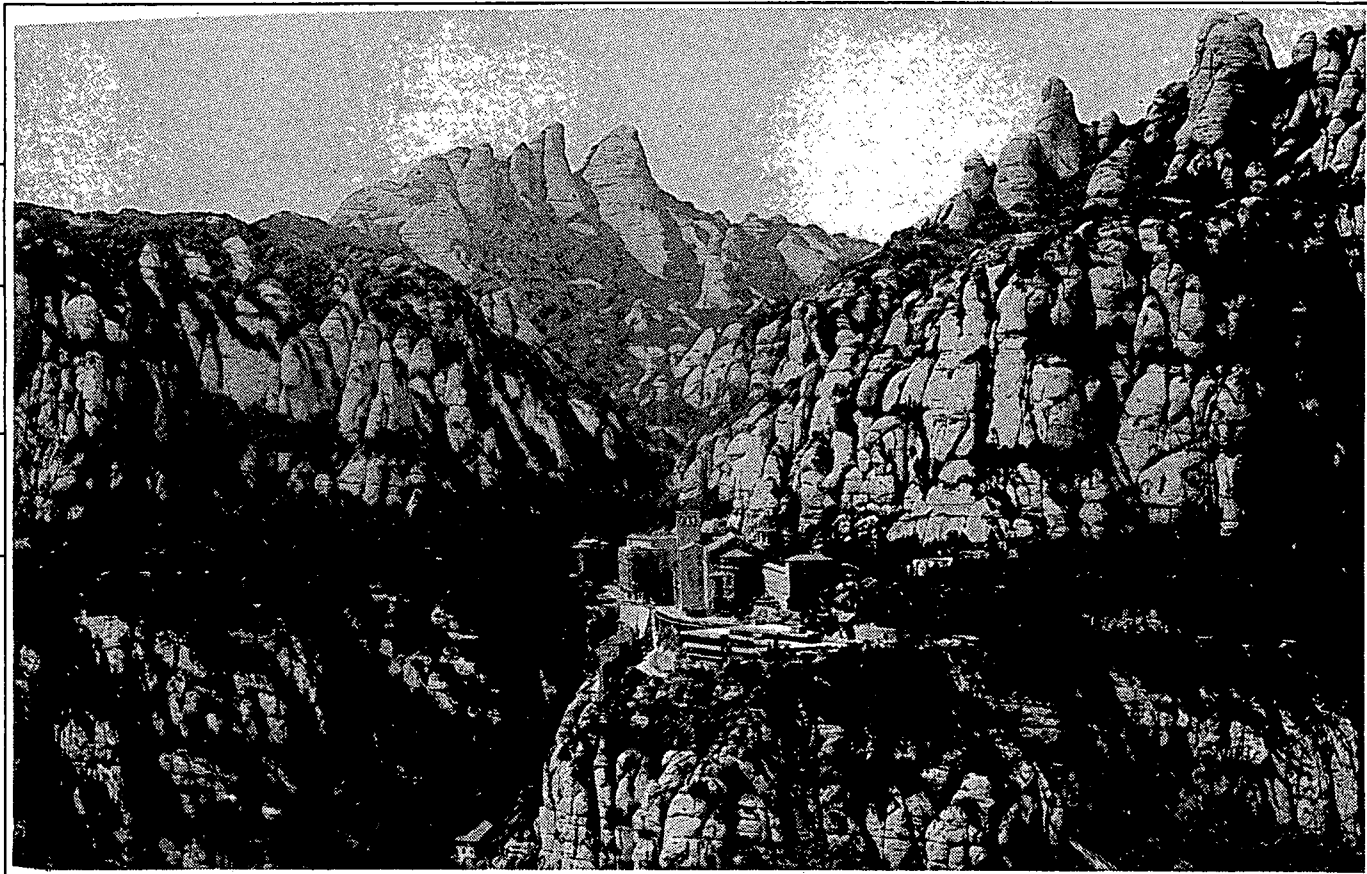
43003 Tarragona
Pla del Palau, 2

08500 Vic
C/. Santa Maria, 1

25280 Solsona
Bisbat

43500 Tortosa
Bisbat

Mare de Catalunya, Verge de Montserrat

*Una muntanya aspriva
els meus camins corona.
Trencada, la carena,
cap a l'avenc davalla.
Com una paret llisa
i grisa, l'espadat.
I l'enyorança meva
la vostra imatge talla,
Mare de Catalunya,
Verge de Montserrat.*

*En degotalls de roca
la meva set somnia.
Pel boix lluent delejo
i per la balma freda.
En el migdia, crema,
roent, el camp de blat.
Un corriol voldria,
dret a la vostra cleda,
Mare de Catalunya,
Verge de Montserrat.*

*A la cruïlla nua
perdia el que guanyava
-parracs a cada espina-
i tomo amb les mans buides.
Servo només, per sempre,
sota la volta blava,
la llengua de la mare,
la fe del meu passat,
Mare de Catalunya,
Verge de Montserrat.*

*Una muntanya aspriva
els meus camins corona,
la passa ja vacil·la,
em crema la parpella.
M'ajec a la penombra
com un llebrer cansat.
Siau la meva guia,
Maria, flor i estrella:
Mare de Catalunya,
Verge de Montserrat.*

Tomàs Garcés
(Barcelona 1901-1993)

LLINDAR

Tots estem d'acord que avui la premsa, la ràdio i la televisió tenen una importància cabdal en la configuració de l'opinió pública i en la introducció de pautes de conducta.

Tots desitgem que l'Evangeli de Jesucrist i la proposta de la vida cristiana arribin al nombre màxim de persones: per això parlem una i altra vegada, amb insistència, d'«evangelització».

Tots diem estimar l'Església i que en volem seguir l'ensenyament i conèixer-ne el missatge, la seva vida, els seus problemes.

¿Com és, doncs, que la nostra Església es troba tan mancada de recursos pel que fa al camp de la comunicació?

¿Per què aquesta sensació entre nosaltres de replegament i d'incapacitat d'irradiació

Davant la seva nova etapa:

10 raons per donar suport a Catalunya Cristiana

cap enfora?

¿Per què aquesta manca de passió i coratge per difondre el que és la nostra vida i el nostre pensament?

Si no ens volem quedar amb les lamentacions de sempre...

Si volem ser una mica més eficaços i realistes...

Si volem partir d'una realitat ja existent i d'una experiència de 15 anys...

Si volem sumar esforços i no fraccionar-nos una vegada més...

Aleshores... necessitem el setmanari *Catalunya Cristiana*.

I, si no n'estem prou convençuts, heus ací encara un conjunt de 10 raons per donar-li el nostre suport:

1. Perquè és el setmanari amb què compta ja l'Església a tot el territori de les 8

diòcesis catalanes.

2. Perquè una col·lectivitat sense cohesió interna i sense la participació de tothom és una comunitat empobrida i poc cohesionada, sense entusiasme, i també —siguem clars— manipulable, que interessarà molt poc als joves.

3. Perquè sense l'ajut d'un setmanari com aquest, se'ns fa difícil formar-nos uns criteris evangèlics sobre la realitat i ser crítics amb tants missatges contradictoris, anticristians, als quals estem exposats.

4. Perquè és un mitjà d'irradiació cultural i de coneixement de la cultura cristiana, sense la qual no podem entendre la mateixa cultura catalana.

5. Perquè, com a membres de l'Església, ens és bo de conèixer, sense censures, el magisteri de l'Església d'una forma directa, i de compartir els projectes i les realitzacions més importants en l'evangelització i en l'ecumenisme.

6. Perquè és un instrument de treball i de reflexió per a tothom: sacerdots, comunitats religioses, pares i mares de família, professors de religió i catequistes, responsables de moviments i associacions, membres de consells pastorals, etc.

7. Perquè el país en què vivim necessita la presència d'una font d'informació de l'Església i d'un mitjà de difusió del pensament cristià, prou consistent, que influeixi en l'opinió pública.

8. Perquè podem esdevenir, amb independència i sense condicionaments, un òrgan que expressi la veu dels que no tenen veu en aquesta societat, i contribuir així a la seva promoció humana, a la defensa dels febles, a la defensa de la vida, a l'elevació cultural del nostre poble.

9. Perquè ens interessa la vida de l'Església universal i la vida de les nostres diòcesis catalanes, i com enfoquen aquestes els grans problemes de l'home i del món d'avui i hi apunten solucions des d'una perspectiva evangèlica.

10. Perquè només amb el suport de tots en podem millorar la qualitat.

La nova etapa del setmanari *Catalunya Cristiana* pretén respondre, amb un compromís renovat, a tots aquests punts. L'estrena d'uns nous locals, amplis i acollidors, són un bon estimul. Demano, doncs, a tots els cristians de la nostra diòcesi: Ajudeu-nos a créixer més encara!

■ **Manuel Valls i Serra**, prev.
director de *Catalunya Cristiana*

ARA MATEIX

L'opció per la solidaritat (Apunt parisenc)

■ J. Carrera Planas

Tenim una gran sensació de progrés, la gent d'avui. I és cert que, en molts aspectes, progressem. Però en altres... A París hi ha, ara mateix, entre deu i quinze mil persones sense casa. Es refugien on poden. O resten al carrer. Es calcula, a més, que unes cent seixanta mil estan allotjades en males condicions. Una bona part són immigrants, de l'Àfrica sobretot. Altres són vells o aturats. L'atur porta, entre altres conseqüències tràgiques, aquesta: que molts no puguin pagar els lloguers. I vénen el desnonaments, sovint en condicions cruels, com quan es produeixen càrregues policials i entre els desnonats hi ha nens petits o mares a punt de donar a llum... Són coses que ens interroguen radicalment sobre el futur de la nostra societat. Perquè París no és el tercer món... Ni es troba en un país de tercera fila, econòmicament parlant, com ara el nostre... Al contrari: representa el món que hem pres per model, nosaltres que ens omplim la boca parlant d'assolir un nivell europeu... On anem, doncs?

He estat a la parròquia de Saint Joseph des Nations, a l'est de la capital. És el centre d'un conjunt d'accions de molta empena a favor del immigrats i, molt especialment, en la qüestió de l'allotjament. Tenen formats «comitès dels sense casa» que agrupen moltes famílies, els ajuden a resoldre el seu problema i, al mateix temps, organitzen campanyes reivindicatives davant l'administració, amb molta presència en l'opinió pública. També col·laboren amb l'associació DAL («Droit au logement»), molt activa. Sovint compten amb el suport d'alguns parlamentaris de línies polítiques diverses i de personalitats del món de la cultura.

La gran figura de tota aquesta xarxa, cada dia més ampla, a escala del conjunt de París, és l'abbé Pierre, el creador del moviment Emmaüs. Després d'uns anys d'acció silenciosa, aquest capellà de vuitanta-un anys, de tarannà veritablement profètic, torna a ser objecte d'atenció preferent als mitjans de comunicació francesos. L'estiu passat va causar sensació la seva renúncia a rebre la medalla de gran oficial de la Legió d'Honor, acompanyada de la denúncia pública dels mals tractes rebuts per famílies sense habitatge. És vist com el signe d'una alternativa a aquesta societat que presumeix de progressista, però que veu, al mateix temps, com la pobresa guanya terreny, dia a dia. Es tracta de l'alternativa de l'amor a la persona, de la solidaritat entre tots. Ja sembla clar, en aquests moments, que l'actual crisi econòmica, més tard o més d'hora, acabarà resolent-se... sense, però, que sortim de la crisi social. Problemes com els esmentats de l'habitatge, de l'atur, de la

Problemes com els de l'habitatge, de l'atur, de la immigració... resten al marge, en una bona part, de les solucions purament tècniques i requeriran un suplement d'ànima, també quan assolim el desitjat «nivell europeu»... Aquest és el missatge de l'abbé Pierre

immigració... resten al marge, en una bona part, de les solucions purament tècniques i requeriran un suplement d'ànima, també quan assolim el desitjat «nivell europeu»... Aquest és el missatge de l'abbé Pierre.

I aquest ha de ser el missatge de tota l'Església. La conferència dels bisbes de França va dedicar, la setmana passada, dues jornades al tema de la solidaritat, amb participació de tots els grups catòlics d'acció social. La informació i la reflexió sobre tot el que es fa en aquest camp va palesar que, malgrat que caldria fer més, la presència del catòlics en el tercer i en el quart món és forta i, sovint, gairabé solitària. Un signe expressiu i original de la voluntat de continuar avançant en aquesta solidaritat va ser que, el vespre de la primera d'aquelles jornades, els marginats de París van invitar els bisbes a sopar. Aquests van ser acollits, en petits grups, per immigrants, gitanos, malalts de sida, grups atesos pel «Secours Catholique», consiliaris de presons... La informació que he resumit sobre l'habitatge la vaig rebre així, al voltant d'una taula, compartint uns entrepans amb persones afectades per aquest problema, a la parròquia de Saint Joseph des Nations.

J. Carrera Planas és bisbe auxiliar de Barcelona

Sant Pau, quan s'adreçava als colosencs, la suposava: «Ja que heu ressuscitat amb Crist, cerqueu allò que és de dalt, on hi ha el Crist assegut a la dreta de Déu». És un fet actual, per més que encara visquem en l'esperança de la resurrecció futura, que tindrà unes dimensions espirituals (veure i estimar Déu tal com és); dimensions corporals, amb un cos gloriós semblant al de Crist ressuscitat; dimensions socials, en convida en la comunió dels sants d'una manera real i interpersonal amb un goig compartit, i dimensions còsmiques, en la creació renovada dels nous cels i la nova terra en la qual habitarà la justícia. Aquesta és la revelació que se'n obre en el Nou testament, fita a la qual condueix el camí de seguiment de Crist ressuscitat. Per això, ja en el camí i en la seva companyia, se'n ofereix la possibilitat d'experimentar d'una manera germinal aquesta plenitud que esperem.

Aquell que viu en gràcia és un ressuscitat, per més que hagi estat fins aquest moment de la reconciliació un pecador. Ho diu Jesús al final de la paràbola del fill pròdig, posant aquestes paraules en boca del pare: «Celebrem un banquet, perquè aquest fill meu era mort i ha ressuscitat».

A vegades els pares, fins i tot estimant molt els seus fills, es troben en situacions veritablement dramàtiques quan aquests no volen respondre al seu amor i als deures fonamentals de fills. M'explicaren, ambdós amb immens dolor, pare i

...els manaments de Déu no són arbitraris sinó alliberadors: endinsar-se en aquest camí és tenir assegurada aquesta plenitud que acaba en la resurrecció

fill perdut, la resurrecció del que havia mort alegre a tots els de la casa amb un goig inenarrable. ¿Com serà l'experiència d'aquell que essent mort se sent viure novament com si res no hagués esdevingut? La vida, la salut, l'amor dels seus, la llar recuperada, les coses... tot això traduït a l'ordre sobrenatural de la gràcia, penyora de la resurrecció final. Quelcom realment experimentable en l'acció de l'Esperit Sant que ressuscità Jesús d'entre els morts i és el que actua en el cor del creient amb els seus dons. El penediment sincer i la confessió dels pecats té assegurat, en la mediació sacramental de l'Església, aquest «miracle» gairebé increïble si no es recolza en la mateixa paraula de Déu: «Al qui perdoneu els pecats els són perdonats». Amb la gràcia s'esborra el pecat, la pena eterna, rebrollen els mèrits de les bones obres realitzades anteriorment, s'obre l'esperança de la vida nova, l'alegria de viure com a fills de Déu, membres vius de l'Església, temples de Déu; es rep la força per ser testimonis de Crist

L'experiència de la resurrecció

■ José Delicado Baeza

mare d'un drogaaddicte, que es van veure obligats a expulsar el seu fill de casa. Havia dilapidat, com el fill pròdig, gran part dels béns; havia introduït l'angoixa permanent a la llar també entre els seus germans i la inseguretat en tots els aspectes; havien fracassat tots els intents d'ajuda: malgrat la perllongada paciència, tots els sacrificis resultaven inútils i —a ells així els ho semblava— fins i tot perjudicials. Per això es van veure obligats a prendre aquesta tràgica decisió. En explicar-me aquesta «història», em vingué la memòria el misteri de la condemna definitiva, quan Jesús parla d'aquesta possibilitat de ser llençat a les tenebres exteriors. Però no els vaig dir res sobre les meves pròpies cavil·lacions per no augmentar més la seva angoixa, sinó que, recordant també les paraules del profeta Isaïes («¿Pot una mare oblidar la seva criatura, no commoure's del fill de les seves entranyes? Doncs encara que ella se n'oblidi, jo no ho oblidaré»), vaig exhortar-los a no perdre l'esperança en l'amor de Déu.

La recuperació total d'un drogaaddicte pot comparar-se a la de qualsevol fill pròdig que torna a la casa paterna. L'alegria dels pares és immensa. Així ho insinua Jesús quan es refereix als sentiments del cor de Déu: «Al cel hi ha més alegria per un pecador que es converteix que per noranta-nou justos que no tenen necessitat de penitència». La tornada del

ressuscitat. És tota la vida la que es transforma en el misteri pasqual. Per això cal celebrar-ho amb un banquet, aquest festí, amb els fruits de l'Esperit Sant—caritat, goig, pau—, anticipa el banquet del Regne dels cels.

Jesús, quan proclama la imminent arribada del Regne de Déu, exhorta a la conversió i a creure que es tracta de la «bona notícia» per excel·lència que cal rebre amb alegria. Els

valors del regne constitueixen el gran tresor amagat: són les benaurances que porten la veritable i definitiva felicitat fins i tot enmig de les proves; els manaments de Déu no són arbitraris sinó alliberadors: endinsar-se en aquest camí és tenir assegurada aquesta plenitud que acaba en la resurrecció. Els Apòstols anuncien Crist mort i ressuscitat des de la seva experiència pasqual. El regne ja ha arribat, apunta el dia de la gràcia; la seva victòria és imparabla: Jesús ha vençut el món, la mort, el pecat. Jesús ha ressuscitat ¡al·leluia! Ressuscitem amb ell. Cristians avorrits o desmenjats són un flagrant contrasentit en el testimoni que han de donar del Ressuscitat. A la manera dels Apòstols, els veritables creients són cridats a proclamar amb la seva vida que Déu ressuscità Jesús i que ells són testimonis d'aquesta esperança per a tots. Aquesta és la missió del poble de Déu en el món.

José Delicado Baeza, és arquebisbe de Valladolid

RESPIR

Complicacions

Complicacions i entrebancs de moltes menes ens surten a camí al llarg de la vida des de moltes bandes i per molts cantons. És curiós que de vegades aquestes complicacions se'n presenten de dues en dues, com a bessones: vull dir simplement que són de la mateixa casta, però de sentit distint. Això deu haver donat peu a les dites ja tan antigues que l'equilibri, la virtut, és al mig, i que tots els extrems són dolents. L'altre dia em vaig sentir una, d'aquestes bessones de complicacions, o dificultats, que em vaig apuntar i que ara copio. Em deien que la burocràcia, entesa en el sentit de paperassa motivada per procediments oficinescs poc racionals, complica la vida de les persones, en frena les ganes, etc. I que un excés de zel la complica igualment per la velocitat, la improvisació, l'ardor, que imprimeix als processos. Tots hi estàvem d'acord, però no vam saber dir quina de les dues era la pitjor.

■ Miquel Estradé

Després del Sínode de Bisbes sobre la formació sacerdotal (1990) i de l'exhortació apostòlica de Joan Pau II *Pastores dabo vobis* (1992), la Congregació per al Clergat ens ofereix enguany, també com a fruit d'aquells treballs, unes orientacions concretes per respondre als principals interrogants doctrinals, disciplinars i pastorals de la vida i ministeri dels preveres. Es tracta de suscitar diverses iniciatives per alimentar l'espiritualitat presbiteral de manera que arribi a ser transparència de la pròpia identitat. L'horitzó del Directori és la contemplació exigent del que l'Església demana avui dels seus ministres, primers responsables de la nova evangelització.

Voldríem centrar l'atenció només en aquelles propostes que per la seva formulació presenten, amb claredat i insistència pràctiques, una invitació a desvetllar el do rebut amb una conversió constant; a assumir les conseqüències d'actuar *in persona Christi Capitis* i a pouar en l'íntim de la nostra consciència sacerdotal. I ho fem a través dels dos grans eixos unificadors que ens sembla trobar en el Directori: comunió i obediència.

Comunió

La prioritat de la vida espiritual (n. 37) és la motivació que articula els tres capítols del Directori. Vida espiritual que, en el nostre cas, uneix i porta a la perfecció les relacions pròpies de la comunió sacerdotal. *Comunió trinitària*: el prevere, pel sagrament de l'orde, ha de viure de forma amorosa, íntima i personal, amb el dinamisme trinitari del seu ministeri (n. 5;20) i emprar tots els mitjans possibles per tal que la consagració i la missió rebudes llueixin més i més la potestat santificadora, magisterial i pastoral del mateix Jesucrist, cap i pastor de l'Església (n. 7). Crist és la nostra identitat, la veritable dignitat, la font de tota joia i la certesa de la nostra vida (n. 3).

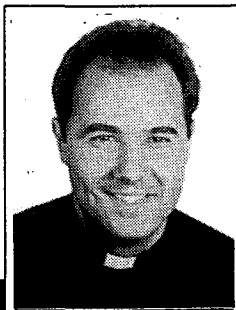
Comunió centrada en Crist: al costat del seu Senyor el prevere trobarà la força i els instruments necessaris per a les tasques que l'ocupen (n. 42). Per romandre profundament vinculat i arrelat en Ell haurà de donar prioritat absoluta a la pregària com encontre d'amistat, de sintonia i relació personal amb el Vivent (n. 38;39;40;41). Unit sacramentalment al sacerdoti d'amor exclusiu de Crist per l'Església (n. 58) el prevere, ha d'aprendre

a unir-se íntimament a l'ofrena de Crist en l'eucaristia (n. 48) i a celebrar bé com a primera catequesi, amb devoció, amb la ment i el cor (n. 49).

El prevere ha de presentar-se com a model davant del ramat pel que fa a la meditació i adoració eucarística (n. 50). En definitiva, «estar» amb Crist que en l'eucaristia és el seu refugi i el seu millor repòs (n. 42). Només així el prevere podrà oferir-lo a la contemplació dels fidels i de tots els homes com a persona viva, fascinant i amant fins a l'extrem. Només així podrà inclinar-se als homes amb la benivolència del Bon Pastor, de l'amic fidel, l'home de Déu (n. 30;35;39).

Comunió eclesial: és descrita en totes les dimensions en què es desenvolupa l'activitat ministerial (jerarquia, presbite-

amb estimació tots els carismes (n. 30;31); en crear un estil d'autèntica caritat que s'encomani i s'estengui entorn del prevere (n. 36) a fi que tothom pugui acostar-se-li sense sentir-se exclòs per cap raó (n. 33). Ell és testimoni de la sol·licitud de l'únic Pastor (n. 30). També a ell mateix se li ha respectat, amb tota cura, el dret d'escollir el matis de la seva vida espiritual (n. 88).

■ Mn. Pere Montagut i Piquet

ferència (nº45;47); tenir un sentit crític constructiu davant de les ideologies (nº46); precedir els fidels en l'experiència d'una vida penitencial per ser-ne també ministre (nº52;53); deixar-se ajudar en el camí espiritual; formar i acompanyar les consciències dels fidels (nº51;54); sacrificar-se per la comunitat (nº55); constant i sincera actitud de sentir amb l'Església (nº56); evitar costums que posin en perill la castedat celibatària (nº60); assumir generosament el compromís observador fidelment i cadascuna de les normes, sense adhesions parcials (nº62); mostrar també la seva identitat consagrada amb el vestit (nº660) una vida més senzilla i pobre (nº67); revisar la pràctica de les directives del propi bisbe i verificar l'adhesió convençuda al Magisteri i a la disciplina eclesial en el projecte de vida personal (nº76).

Finalment assenyalarem idues preocupa-

Un Directori per als preveres, una esperança de renovació

Obediència

El Directori demana la vivència de tota disciplina eclesial amb autèntiques motivacions interiors com a testimoni clar de la dimensió sponsal i de comunió del ministeri presbiteral en relació a l'Església (n. 13; conclusió). La fidelitat a l'esposa comporta autoexigir-se i evitar tot el que pugui fer malveure la missió rebuda: maltractar el ramat com si se'n fos amo o banalitzar la configuració personal a Crist cap i pastor (n. 16); ser subjectius en el ministeri (n. 24); realitzar identifications selectives en relació a l'Església (n. 36); reduir el sacerdoti ministerial solament als aspectes funcionals (n. 44); fer servir la predicació per transmetre pensaments personals (n. 45); disposar de la litúrgia segons els propis criteris (n. 49;64); o dissentir del magisteri en qüestions de fe i moral (n. 62).

El ministre de Crist ho és també de la seva Església. Per això ha d'expressar amb autoritat la fe catòlica i donar testimoni oficial de la fe de l'Església amb el seu Catecisme com a principal punt de re-

cions del Directori: la interpretació estreta i particularista de la incardinació que no considera prou la dilatació universal intrínseca al ministeri (nº14;15;26); i la lluita contra les forces, organitzades i potents, que tendeixen a considerar el prevere com a membre d'una minoria culturalment obsoleta (nº83).

Estem davant un Directori que vol fer operativa l'ascesi pròpia del pastor d'ànimes formulada pel Concili (PO13). És a dir, ve a recordar-nos un punt potser massa oblidat de l'espiritualitat sacerdotal: «No sabeu que no sou vostres?» (1 Cor 6,19). La majoria d'edat no queda retallada ni s'imposa un determinat estil. És un instrument valuós per tal que el gra de blat, nosaltres, minvem mentre ens disposem a negar-nos i morir perquè Ell creixi. La voluntat d'escollar, permanentment, amb el goig de l'Esperit el que l'Església vol fer amb-per-en la nostra vida ministerial i agradar-la en tot. Una mare que espera més perquè ens creu més capaços!

Mn. Pere Montagut i Piquet és llicenciat en Teologia Espiritual

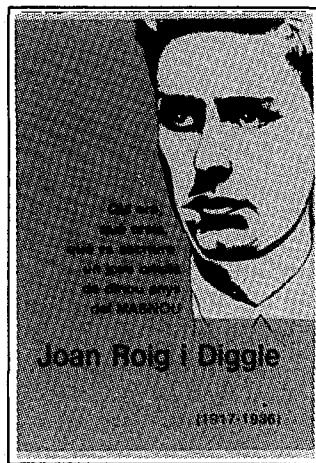
ACUDIT

...ÉS LA MEVA CUNYADA DES DE MADRID... DIU QUE DON MARIANO NO ÉS "RUBIO NATURAL", QUE VA TENYIT...

NO ET POTS FIAR DE NINGÚ!

Per al jovent cristià d'avui

Un llibre exemplar per conèixer el valor i l'heroisme cristià d'un jove del segle XX

Joan Roig i Diggle (1917-1936)

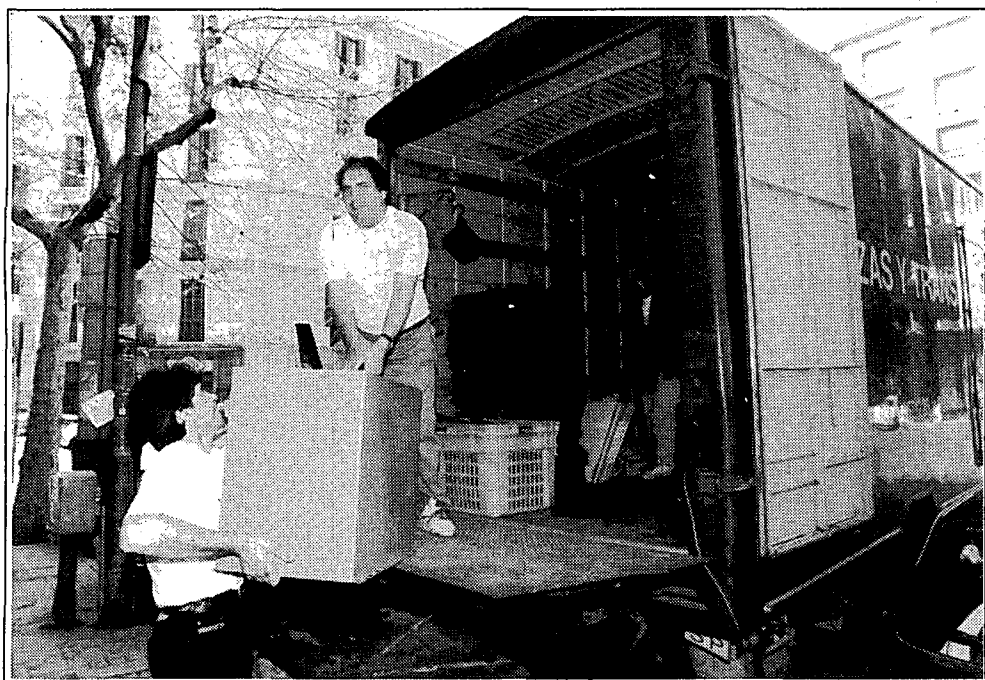
Amics de Joan Roig i Diggle (Barcelona, 1993)

Editat per la Formiga d'Or

Catalunya Cristiana es

◀ Els operaris de Transports Lleó varen traslladar la major part de màquines, caixes i mobiliari mitjançant el ternal. Els treballs s'iniciaren a les vuit del matí. Hi havia molta feina i un marge escàs de temps per fer-la. No s'hi valia a badar!

Des de l'aparició ja fa 15 anys del nostre setmanari, el material s'havia anat amuntgant al carrer València on disposàvem de 150 metres quadrats. La veritat és que hi cabíem, però molt justos d'espai. Ara, amb 300 metres quadrats a la nostra disposició, podem ordenar millor el material i adquirir-ne de nou

Ja ho havíem anunciat en números anteriors: hem estrenat nous locals al carrer Puiggari, en un edifici que pertany a les Germanes Carmelites, Misioneres del P. Palau, molt a prop de l'estació de Sants. El canvi, tot i la complexitat d'una operació d'aquestes característiques, va desenvolupar-se sense estridències ni grans problemes. Fou possible, entre altres raons, per la planificació feta prèviament i per l'excel·lent treball de l'empresa Transports Lleó. La coordinació del trasllat i dels treballs d'adaptació dels nous locals estigué a càrrec del nostre gerent, Sr. Jaume Roigé, el qual havia de lligar molts caps perquè tot es dugués a terme sense especials dificultats. Cal subratllar el fet que, malgrat el canvi de local i tot l'enrenou, *Catalunya Cristiana* ha acudit puntualment a la cita amb els seus lectors i subscriptors. Ens hem vist obligats a reduir pàgines en alguna edició, però s'ha realitzat un esforç per no perdre el fil de l'actualitat en cap moment.

El nostre setmanari, d'ençà de la seva fundació, tenia la seva seu al carrer València, cantonada Balme, en uns locals de la parròquia dels Àngels. Són unes instal·lacions que, amb el pas dels anys, s'han quedat petites, però que ens aporten records entranyables. Calia, no obstant, bandejar qualsevol tipus de sentimentalisme i fer una aposta clara pel futur, la qual cosa implicava el trasllat a uns locals més espaiosos. L'any 1993 varen iniciar-se les negociacions i tots començarem a somiar en la possibilitat de comptar amb unes instal·lacions modernes i perfectament adaptades a les nostres necessitats. Les Germanes Carmelites Misioneres del Pare Palau varen donar-nos totes les facilitats.

El dia 21 de març vàrem començar ja tots els preparatius per al trasllat. Cadascun dels departaments ordenava el seu material i el col·locava en les caixes corresponents. Mobles, caixes i tota mena d'estris s'amuntegaven a les diverses dependències del carrer València. L'endemà, a les 8 del matí, varen arribar els treballadors de Transports Lleó. Instal·laren un ternal que va permetre traslladar les màquines i objectes més pesants des de la segona planta dels antics locals al carrer València.

Els dies 22 i 23 va fer-se la mudança de tota la maquinària, estris, llibres i tota mena de papers del taller i de la redacció. Es va deixar per al 24 i 25 el trasllat de tot el que hi havia a administració i arxiu.

Els operaris de Transports Lleó varen traslladar la major part de màquines i caixes mitjançant el ternal, ja que els locals del carrer València no disposaven d'ascensor i l'escala és estreta i costeruda. Va resultar especialment complex el trasllat de la maquinària del taller i dels ordinadors, i també dels arxius tant de redacció com d'administració per la gran quantitat de paper i estris que s'han amuntegat durant 15 anys.

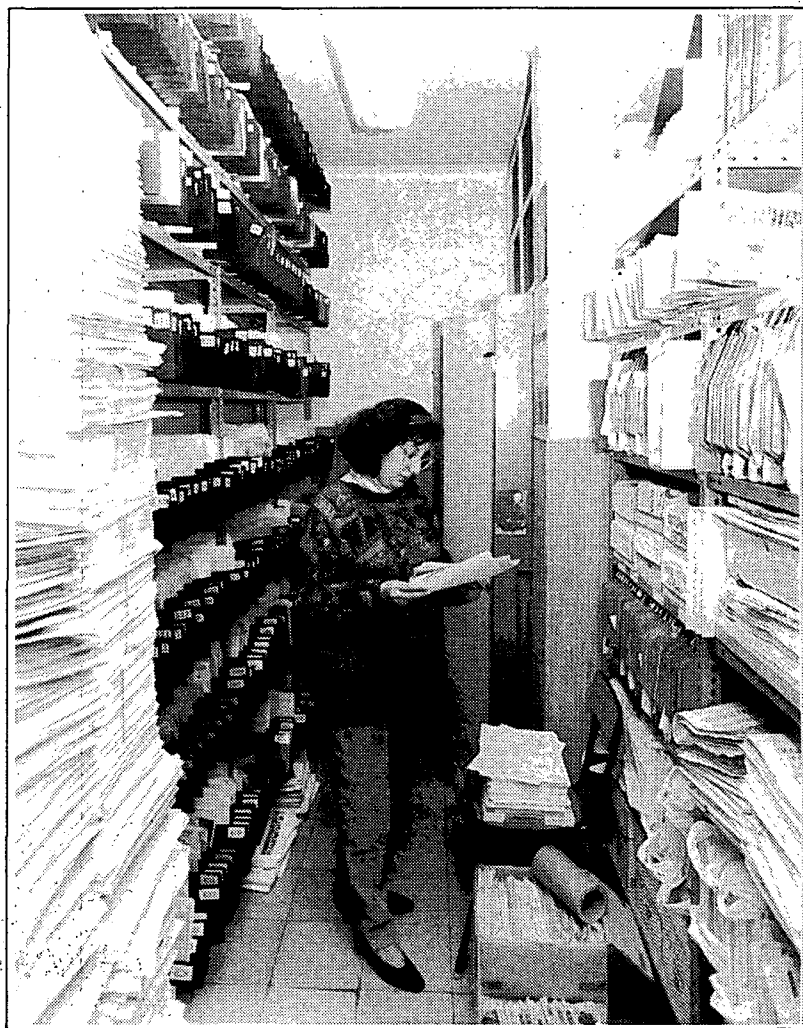
La mudança fou absoluta. Fins i tot les flors que embellien el petit pati interior dels locals de la parròquia dels Àngels varen ser transportades a l'esplèndida terrassa de Puiggari des d'on s'albira una panoràmica molt bonica de Barcelona.

Iniciem una nova etapa amb la il·lusió de sempre i amb l'avantatge de disposar d'una infraestructura apropiada per a la tasca que desenvolupem.

■ T.P.

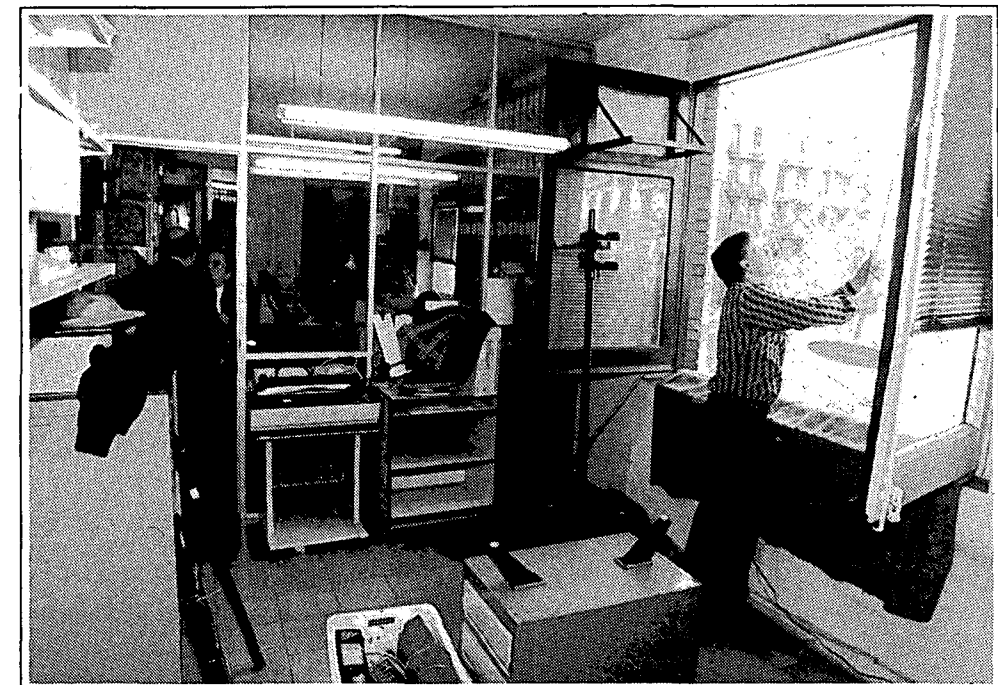
Els preparatius per al trasllat s'iniciaren ja el dia 21 de març, amb la recollida del material de cadascuna de les dependències

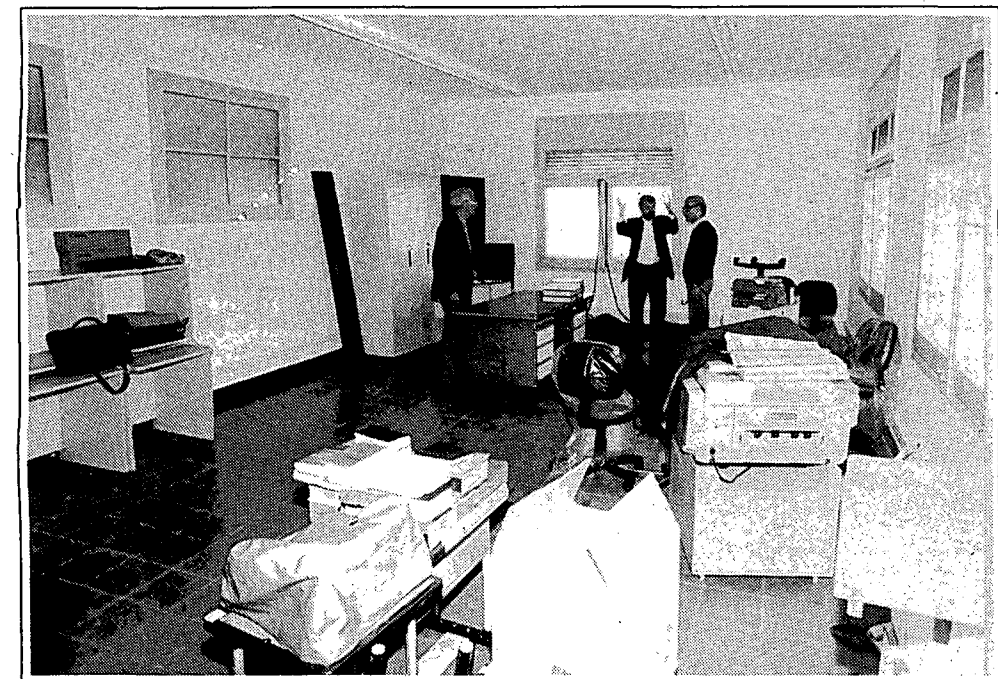
◀ L'antic arxiu del carrer València, com es pot veure en la foto, ja no admetia més papers. El trasllat tant de l'arxiu de redacció com d'administració va resultar dels més complexos

dança anunciada

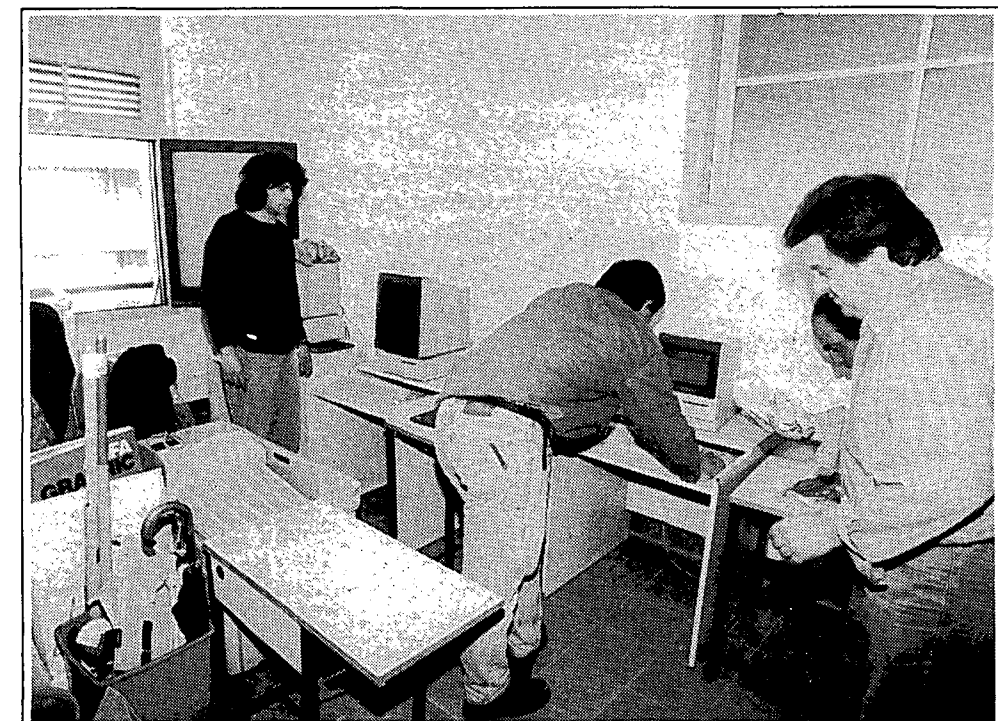
Estrena nous locals

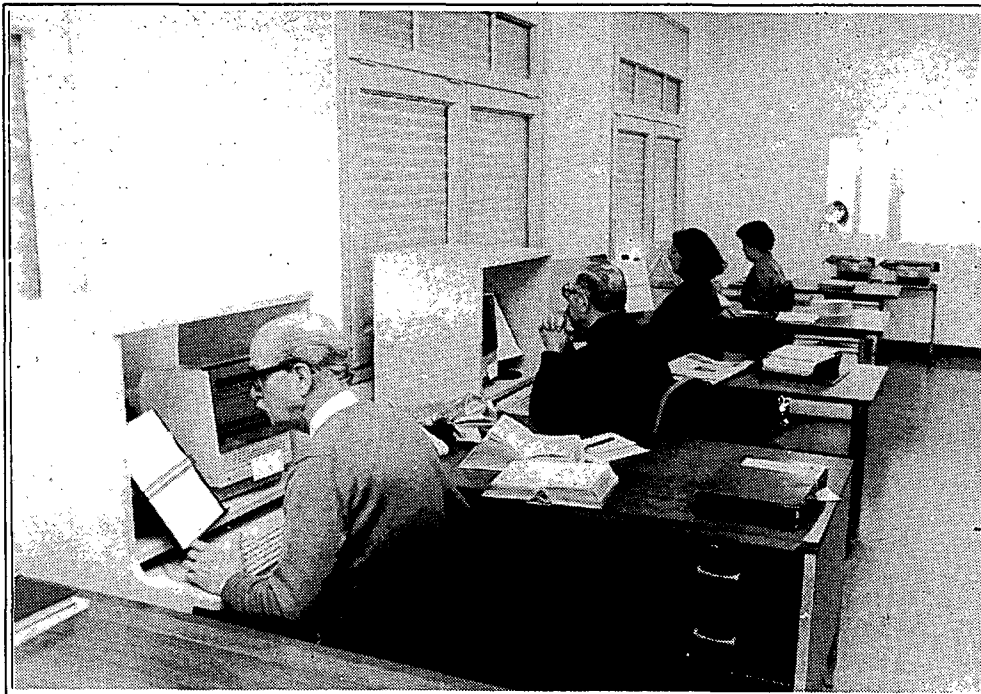
Imatges de les oficines d'administració dels locals del carrer València

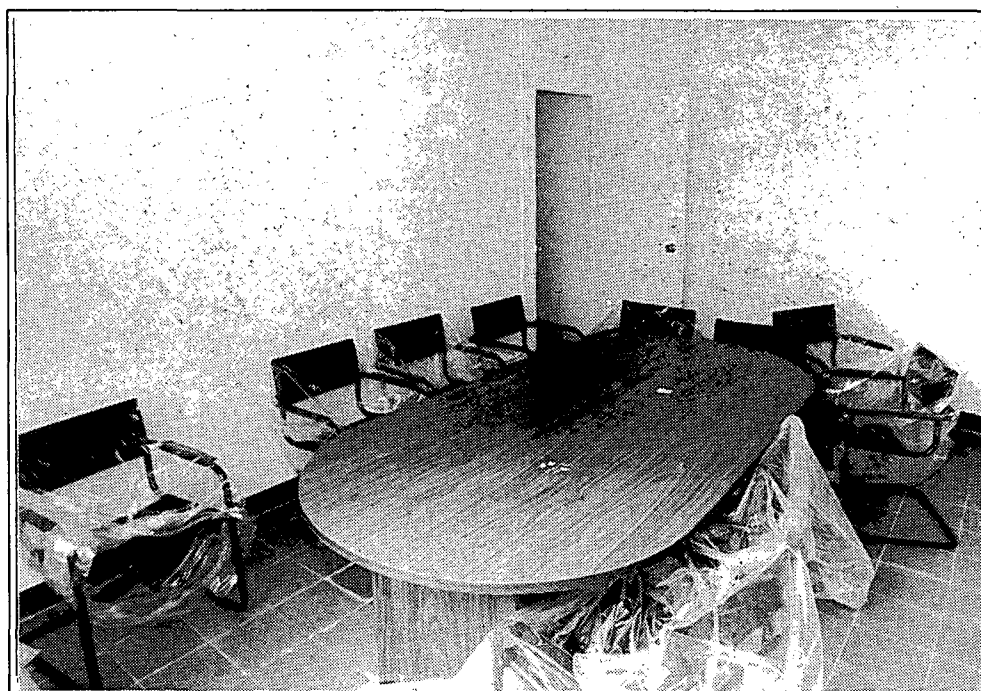
Els mobles i la maquinària anaven arribant al carrer Puiggari i s'anava situant el material al seu lloc. Aquí veiem la nova sala de redacció que destaca per la seva amplitud i lluminositat

La imatge recull el moment en què s'instal·len els ordinadors al taller

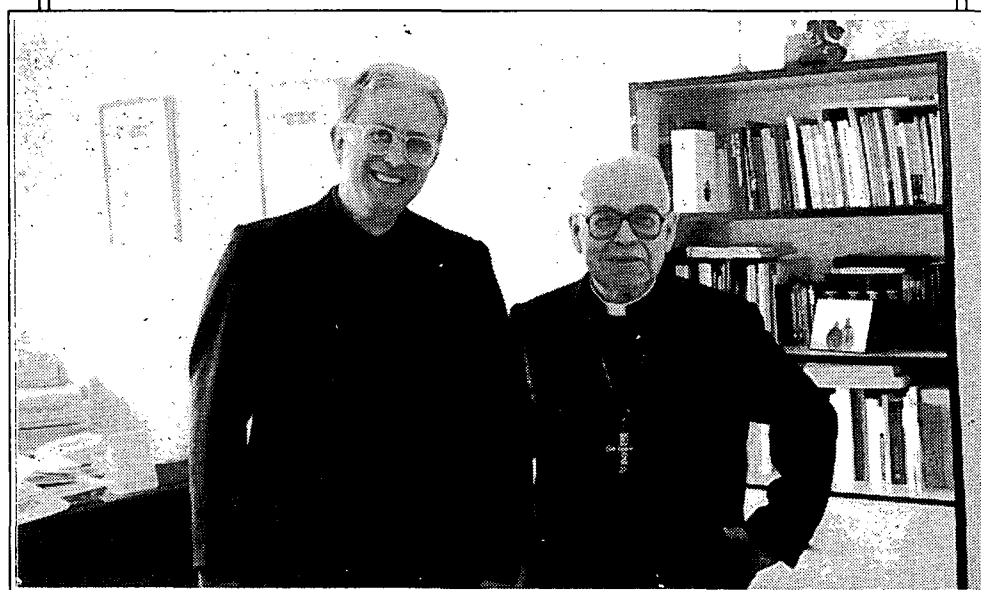

El trasllat ja s'ha acabat i a la redacció ja es treballa de valent tot preparant el proper número

En els nous locals comptem amb aquesta sala de juntes espaiosa i tranquil·la

Monsenyor Montero visita «CC»

Dimecres, 6 d'abril, monsenyor Antonio Montero, bisbe de Badajoz i president de la Comissió de Mitjans de Comunicació de la Conferència Episcopal Espanyola va visitar la nostra nova seu per conèixer de prop la realitat del nostre setmanari. Monsenyor Montero es trobava de pas a Barcelona, ja que es dirigia a Budapest per assistir a una reunió de bisbes europeus on es tractava el tema dels mitjans de comunicació.

Va acompanyar monsenyor Montero el secretari general per a la Informació del Concili Provincial, mossèn Joan Pujol, el qual li va oferir després un dinar. També hi varen ser presents monsenyor Martí Alanís, bisbe d'Urgell, monsenyor Joan Carrera, bisbe auxiliar de Barcelona, i el nostre director, mossèn Manuel Valls, el qual apareix en la fotografia al costat de monsenyor Montero. El bisbe de Badajoz va valorar molt positivament la tasca del nostre setmanari i va lloar el millorament assolit en aquesta nova etapa tant en qualitat i quantitat d'informació com també pel fet de l'estrena dels seus nous locals.

EUROPA

La guerra de Bòsnia

Altra vegada els avions de l'OTAN han fet sentir la seva presència, aquesta vegada per evitar que els serbis conquerissin Gorazde, l'enclavament musulmà que gairebé des del començament de les hostilitats pateix un dur setge. Per aconseguir, també, que els cascos blaus de l'ONU no es vegin hostilitzats per dur a terme la seva missió humanitària. Aquesta acció dels avions de l'OTAN ha suscitat el descontentament de Rússia que es queixa que no va ser consultada abans. El mateix president rus, Boris Ieltsin, durant la seva visita oficial a Espanya va manifestar-se en aquest sentit... Això fa que els serbis se sentin acompanyats i que malgrat les incursions aèries de la Nato, continuï les seves accions bèl·liques. I encara més: es permeten desafiar l'ONU, la NATO i qui sigui que no estigui d'acord amb ells. Han bombardejat Tuzla, un altre enclavament musulmà, i han endurit la tensió contra els cascos blaus, i s'han permès fins i tot capturar-ne dotze de canadencs, que retenen com a presoners... i, finalment han agredit dos helicòpters de les FORPRONU. El cap dels serbis de Bòsnia, Karadzic, ha acceptat entrevistar-se amb el representant del secretari general de l'Onu, el japonès Yasushi Akashi, rebutjant qualsevol entrevista amb els caps militars de l'OTAN als quals considera responsables dels bombareigs contra les posicions sèrbies...

Itàlia

Continua l'etapa postelectoral italiana, amb un frenètic vaivé entre les forces triomfadores en els comicis, que miren d'anar concertant acords per fer-se càrrec del poder, procurant de superar les diferències, a vegades abismals, entre les diferents formacions dretanes. Així Umberto Bossi, cap de la Lliga Nord ha confirmat la incorporació d'aquesta al pròxim govern. Per altra banda, també s'ha arribat a un acord sobre les presidències de la Cambra de Diputats i la del Senat. Per la primera ha estat proposada Irene Pivetti, una milanesa de 31 anys, militant catòlica i antiavortista, pertanyent a la Lliga Nord; i per

Per guanyar-se les simpaties, el líder ultradretà rus, Vladimir Zirinowski, no respecta ni estar terra estrangera. A Estrasburg se les va hebre a cops de pedra amb els estudiants jueus que l'incorpaven com a neo-nazi...

La camelita Maria Piedad Crousielles, missionera a Ruanda, és saludada pel seu pare a la seva arribada a l'aeroport de Barajas

la Cambra Alta, el Senat, s'ha proposat Carlo Scognamiglio, de 49 anys, nascut en una família d'armadors, emparentat amb els grans caps industrials Agnelli i Pirelli. Sobre el possible cap del govern, Silvio Berlusconi, té el problema de la incompatibilitat, segons les lleis italianes, entre els interessos públics i els privats, i ell mateix ha manifestat que creu «difícil» desfer-se de les seves empreses per poder governar Itàlia...

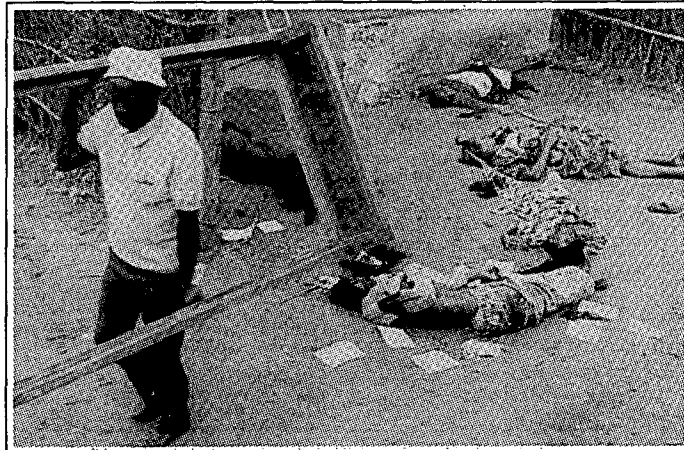
PRÒXIM ORIENT

Israel

El govern israelià, a causa de l'onada de violència àrab ha decidit mantenir indefinidament el tancament de Gaza i Cisjordània i va aprovar un pla per «importar» 18.000 obrers estrangers per substituir els palestins que treballen a Israel. Naturalment els dirigents palestins han condemnat la mesura com formant part de la

política de càstig col·lectiu i manifestaren el seu escepticisme sobre les negociacions entre Israel i l'OAP que es reprenghen aquests dies a El Caire. Segons els palestins, «amb aquest tipus d'actituds no es pot pensar a obtenir seguretat, estabilitat o pau». La televisió israeliana va suggerir que la mesura podria ser aixecada quan es firmi definitivament l'acord

Mort i saqueig és el fruit immediat de la revolució a Ruanda, o guerra civil entre les ètnies Tutsu i Hutu

d'autonomia. De moment, l'acord del 13 de setembre sobre l'autonomia de Gaza i Jericó que havia d'entrar en vigor el 13 d'abril, es manté en suspens fins que es concretin els detalls...

Iraq, tràgic error

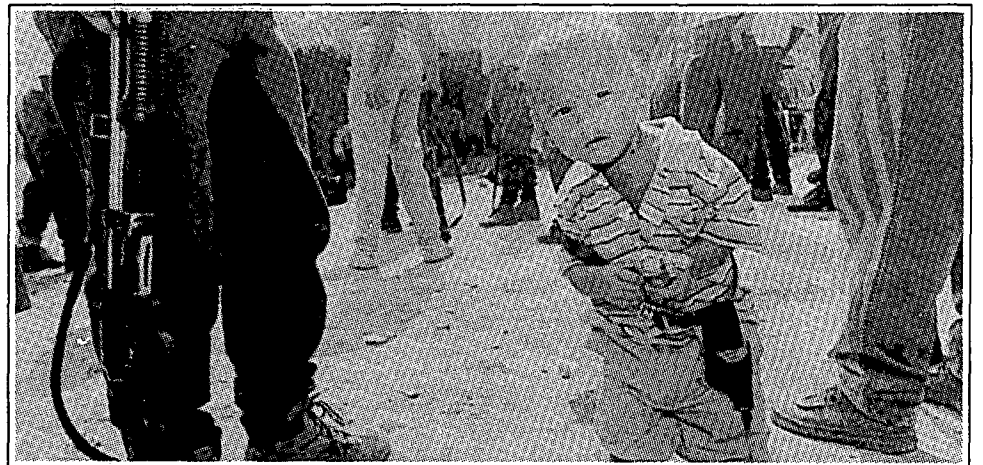
Dos caçabombarders F-15 dels Estats Units abateren per error dos helicòpters de la mateixa nacionalitat que transportaven observadors occidentals quan volaven sobre territori del Kurdistan iraquí. L'incident ha causat 26 morts. El president Clinton ha ordenat una immediata investigació dels fets. Entre els observadors hi havia americans, anglesos, turcs i francesos. Després de la guerra del Golf, en aquesta mateixa zona del Kurdistan s'havien produït incidents però era amb avions iraquians, i sembla estrany que s'hagi pogut produir aquest tràgic error.

ÀFRICA

Sud-àfrica

L'equip de mediadors per a la pau encapçalat per l'ex-cap de la diplomàcia britànica i l'ex-secretari d'Estat nord-americà Lord Carrington i Henry Kissinger, creuen que s'ha arribat a una situació sense sortida per la negativa del líder del partit zulú Inkatha a seguir negociant si no s'inclou a les converses la modificació de la data de les eleccions, previstes per un dia entre el 26 i el 28 d'abril. De moment no sembla que per part del govern i del Congrés Nacional Africà hi hagi cap intenció de modificar la data. Malgrat el fracàs, sembla que es continuaran les negociacions.

■ Oriol Camps

De menuts ja s'ensinistren en l'ús d'armes. Aquest nen colombià armat amb una pistola de joguina, busca el seu pare entre els guerrillers reunits a Flor del Monte, Colòmbia

L'assassinat dels caps d'Estat de Ruanda i Burundi, Juvenal Habyarimana i Cyprien Ntaryamira, respectivament, ha provocat un esverador bany de sang a Kigali, la capital ruandesa, i amenaça amb estendre's per tot el territori nacional. La violència indiscriminada i la guerra ètnica han esdevingut un mortífer binomi que ha portat el petit país centrafricà a una situació dramàtica de difícil sortida. La totalitat de membres del govern interí de Ruanda —format precipitadament arran de la mort en atemptat del president Habyarimana— s'ha vist obligat a fugir de la capital davant de l'ofensiva dels guerrillers rebels tutsi del Front Patriòtic de Ruanda. Mentrestant, Europa i els Estats Units ja han evacuat gran part dels seus ciutadans que es trobaven sofrint les conseqüències de les aferrissades lluites tribals.

Els presidents de Ruanda i Burundi, antigues colò-

Dramàtics enfrentaments tribals a Ruanda

nies belgues que assoliren la seva independència el primer de juliol del 1962 i que avui dia són considerades dues de les nacions més pobres del món, anaren recentment a Tanzània per cercar un acord polític que solucionés el greu contenciós protagonitzat per les ètnies rivals, hutus i tutsis, que conformen unes famolenques poblacions que encara funcionen sobre severs esquemes tribals. El passat 7 d'abril, tornaven en un mateix avió cap a Ruanda que, abans d'aterrar a Kigali, fou abatut per un missil. Va ser la gota que féu

vessar el got. Immediatament, un clima infernal va apoderar-se de Ruanda.

Els dos caps d'Estat assassinats intentaven que els tutsis —l'ètnia minoritària en ambdós països— poguessin compartir el poder amb els hutus —l'ètnia majoritària tant a Ruanda com a Burundi— i, d'aquesta manera, poder arribar a una reconciliació entre les dues tribus. Les seves lluites culminen, periòdicament, en sagnants matances que provoquen l'èxode de milers de persones. La crua realitat de Ruanda posa de manifest un munt de problemes que pateix el continent africà: el traçat artificial de les fronteres, fruit de la colonització; una classe política dèbil; un progressiu deteriorament econòmic i l'enfortiment d'unes ètnies que fan de la violència la seva consigna. Un present molt fosc.

■ Miquel Àngel Codina

El sagrament de la Confirmació (I)

Litúrgia

■ Pere Tena

La Pasqua de Nostre Senyor Jesucrist no es pot comprendre en la seva totalitat si no es fa referència al Do de l'Esperit Sant. La vinguda de l'Esperit sobre els Apòstols el dia de Pentecosta, no és un element inesperat que s'afegeix a la glorificació de Jesús, sinó que és l'acompliment ple de l'obra mateixa de Jesús. L'himne de Pentecosta del P. Mirret, monjo de Montserrat, ho diu molt bé: «Pentecosta l'obra de Crist culmina...».

Aquestes afirmacions de principi són importants en el moment en què es tracta d'entrar en la comprensió de la iniciació cristiana, especialment en el sentit dels sagraments del baptisme i de la confirmació. Quan ens acostem al ritual de la confirmació, en efecte, trobem constants referències al baptisme, i al lligam existent entre la incorporació a Jesucrist i el Do de l'Esperit Sant. És precisament en aquestes setmanes de Pasqua quan, i també a les nostres Esglésies, celebrem amb més freqüència el sagrament de la confirmació.

«En la unitat de l'Esperit Sant»

Aquesta fórmula es repeteix sovint, en la litúrgia, en relació amb el Pare i el Fill; per exemple, al final de la col·lecta de la missa, o de la Pregària Eucarística: «Per Nostre Senyor Jesucrist, el vostre Fill (la pregària s'adreça al Pare), que amb Vós viu i regna en la unitat de l'Esperit Sant». El Pare i el Fill «dialoguen» eternament en el lligam de l'Amor, de l'Esperit. El

Pare, que eternament engendra el Fill, l'estima amb Amor etern, i el Fill, que és «empremta del mateix ésser» (Hebreus 1, 3) del Pare, estima el Pare amb el mateix Amor etern, l'Esperit Sant. Heus aquí la justesa de la fórmula litúrgica: «en la unitat de l'Esperit Sant». Déu és Amor: el Pare, és amor fontal; el Fill, és amor filial; l'Esperit, és amor en exercici, en acte d'estimar, en força unificadora. Per això, quan parlem de l'efusió de l'amor, ho atribuïm amb raó a l'Esperit Sant: «Déu, donant-nos l'Esperit Sant, ha vessat el seu amor en els nostres cors» (Romans 5, 5).

Jesús i l'Esperit Sant

Que el Fill de Déu assumís la naturalesa humana per obrar la reconciliació dels homes amb Déu, i reunir els fills de Déu dispersos (vegeu Joan 11, 56), fou una gran decisió de l'amor de Déu. Sant Ignasi de Loiola, en el seu llibre dels Exercicis Espirituals, ho fa contemplar d'una manera molt imaginativa, en la introducció de la meditació de l'encarnació. Fou tota la Trinitat la que, per dir-ho així, es posà a l'obra en aquest misteri: el Pare enviant el Fill, el Fill assumint la naturalesa humana, «fent-se home per nosaltres els homes i per la nostra salvació», l'Esperit inspirant-ho tot i realitzant immediatament el misteri: «per obra de l'Esperit Sant».

Jesús fou, des del començament mateix de la seva existència històrica, el Fill etern de Déu dialogant amb el Pare en

l'Esperit també de la seva naturalesa humana. «En el Nou Testament llegim de quina manera l'Esperit Sant assistia el Crist perquè portés a terme la seva funció messiànica. Jesús després de rebre el baptisme de Joan, va veure l'Esperit que davallava damunt seu (Marc 1, 10) i hi romania (Joan 1, 32). I així, recolzat en la presència i l'auxili de l'Esperit Sant que l'impulsava va començar públicament el ministeri de Messies. També, quan ensenyava a la sinagoga de Natzaret, va interpretar l'oracle d'Isaïes: «L'Esperit del Senyor reposa sobre meu, perquè Ell m'ha ungut; dient que es referia a ell, Jesús de Natzaret» (Constitució Apostòlica de Pau VI sobre el sagrament de la Confirmació).

De fet, els evangelistes i les cartes ens donen testimonis prou explícits de com l'acció de Jesús era moguda per l'Esperit Sant. Són particularment expressives les referències a la pregària de Jesús al Pare, «ple de joia de l'Esperit Sant» (Lluc 10, 21); a la raó profunda del sacrifici de Jesús, «per l'Esperit etern s'ha ofert ell mateix a Déu» (Hebreus 9, 14); a la finalitat reveladora de la seva passió, «així el món sabrà que jo estimo el Pare i que faig el que el Pare m'ha manat» (Joan 14, 31).

Jesús Ressuscitat i el do de l'Esperit

Durant el seu ministeri, i sobretot al terme del mateix, parlant amb els deixebles, Jesús manifestà sovint que després de la seva «glorificació» (mort i resurrec-

ció) els faria participar del seu Esperit Sant, és a dir, que els introduiria també a ells en el diàleg familiar de Déu, fent-los fills per comunió amb ell, i fent possible així arribar junts al Pare, en un mateix Esperit (vegeu Efesis 2, 18).

Un dels moments més solemnes d'aquest anunci fou en l'últim dia de la setmana de les Tendes: «Si algú té set, que vingui a mi; el qui creu en mi que begui... Deia això referint-se a l'Esperit que havien de rebre els qui creuen en ell. Llavors encara no havien rebut l'Esperit, perquè Jesús encara no havia estat glorificat» (Joan 7, 37-39).

Més amplament Jesús parla del Do de l'Esperit en el diàleg després de sopar amb els deixebles. Queda clara la missió de l'Esperit: recordar, a través dels temps, els deixebles de Jesús, la seva Paraula i la seva obra; impulsar i penetrar-ne el sentit cada vegada més; judicar els qui no vulguin acceptar-la culpablement... A més, l'Esperit serà per als deixebles el que ha estat en el ministeri de Jesús: la força que impulsa i acompanya, que dona poder per realitzar els signes messiànics, que empeny la pregària i l'acció de gràcies, i gemega en nosaltres quan sentim la pesantor de la vida present, amb l'esperança de la salvació perfecta... També la pregària de Jesús a Getsemaní, en efecte, fou una pregària portada per l'Esperit Sant, pregària del Fill al Pare, encara que amb el gemec de la «flaqueza de la carn».

Pere Tena és bisbe auxiliar de Barcelona

Diumenge IV de Pasqua

LECTURES BÍBLIQUES

Lectura primera

La salvació no es troba en ningú més que en Jesucrist.

Lectura dels Fets dels Apòstols

4: En aquells dies, ⁸Pere, inspirat per l'Esperit Sant, digué: ⁹«Magistrats i notables del poble, si avui ens demaneu compte d'això que hem fet en bé d'un invàlid, i voleu saber qui l'ha posat bo, ¹⁰sapigueu, vosaltres i tot el poble d'Israel, que aquest home, el teniu a davant vostre pel poder del nom de Jesucrist, el Natzarè. Vosaltres el vau clavar a la creu, però Déu el va ressuscitar d'entre els morts. ¹¹Ell és «la pedra que vosaltres, els constructors, havíeu rebutjat, i ara corona l'edifici». ¹²La salvació no es troba en ningú més, perquè, sota el cel, Déu no ha donat als homes cap altre nom que pugui salvar-nos.»

Paraula de Déu.

Salm responsorial 117 (R. v. 22)

¹Enaltiu el Senyor: Que n'és, de bo, perdura eternament el seu amor.
²Més val emparar-se en el Senyor, que posar confiança en els homes.
³Més val emparar-se en el Senyor, que fiar-se dels poderosos.

R. La pedra que rebutjaven els constructors ara corona l'edifici.

O bé:

R. Al-leluia.

²¹Gràcies, perquè vós m'heu escoltat i heu vingut a salvar-me.

²²La pedra que rebutjaven els constructors ara corona l'edifici.

²³És el Senyor qui ho ha fet, i els nostres ulls se'n meravellen. R.

²⁶Beneït el qui ve en nom del Senyor. Us beneïm des de la casa del Senyor.

²⁸Vós sou el meu Déu, us dono gràcies, us exalto, Déu meu!

²⁹Enaltiu el Senyor: Que n'és, de bo, perdura eternament el seu amor. R.

Lectura segona

Veurem Déu tal com és

Lectura de la primera carta de sant Joan

3: Estimats, ¹mireu quina prova d'amor ens ha donat el Pare: Déu ens reconeix com a fills seus, i ho som. Per això el món no ens reconeix, com no l'ha reconegut a ell. ²Sí, estimats: ara ja som fills de Déu, però encara no s'ha manifestat com serem; sabem que quan es manifestarà, serem semblants a ell, perquè el veurem tal com és. Paraula de Déu.

Al-leluia (Jo 10:14)

Jo sóc el bon pastor, diu el Senyor;
jo reconec les meves ovelles,
i elles em reconeixen a mi.

Evangelí

El bon pastor dona la vida per les seves ovelles

Lectura de l'evangelí segons sant Joan

10: En aquell temps, Jesús parlà així: ¹¹«Jo sóc el bon pastor. El bon pastor dona la vida per les seves ovelles. ¹²El qui no és pastor, sinó que treballa només a jornal, quan veu venir el llop, fuig i abandona les ovelles, perquè no són seves. ¹³És que ell només treballa pel jornal, i tant se li'n dona de les ovelles. Llavors el llop les destrossa o les dispersa. ¹⁴Jo sóc el bon pastor. ¹⁵Tal com el Pare em coneix i jo conec el Pare, ¹⁶jo reconec les meves ovelles, i elles em reconeixen a mi, ¹⁷i dono la vida per elles. ¹⁸Encara tinc altres ovelles, que no són d'aquest ramat. També les he de conduir jo, i faran cas de la meua veu. Llavors hi haurà un sol ramat amb un sol pastor. ¹⁹El Pare m'estima perquè dono la vida i després la recobro. ²⁰Ningú no me la pren. Sóc jo qui la dono lliurement. Tinc poder de donar-la i de recobrar-la. Aquesta és la missió que he rebut del Pare. Paraula del Senyor.

CALENDARI DE LA SETMANA

Lectures de la missa, santoral i altres celebracions
(cicle dominical: B; ferial: II)

TEMPS DE PASQUA
(salteri: setmana 4)

ABRIL:

24. Diumenge 4 de Pasqua: *blanc*. Lectures: Ac 4:8-12 (Salm 117) / 1Jo 3:1-2 / Jo 10:11-18.

Jornada mundial d'oració per les Vocacions Consagrades.

CELEBRACIONS PRIVADES: Sant Fidel de Sigmaringen, prevere (caputxí) i màrtir (a Suïssa); Sant Pere Ermengol, màrtir (mercedari, de la Guàrdia dels Prats, Conca de Barberà). Conversió de sant Agustí; santa Maria-Eufràsia Pelletier, religiosa (fundadora de la Congregació del Bon Pastor); beat Benet Menni, prevere (fundador de les Germanes Hospitalàries del Sagrat Cor: HSCJ).

Festes majors: la Cellera de Ter, Horta de Sant Joan, Sentmenat, Tortellà i Vinaixa.

25. Dilluns. Festa de sant Marc, evangelista (deixeble de Pere): *vermell*. Lectures: 1Pe 5:5b-14 (Salm 88) / Mc 16:15-20. Tot propi.

CELEBRACIONS PARTICULARS: Sant Aní, bisbe; santa Calixta, màrtir.

Festes majors: Balsareny, la Coma i la Pedra, Mas de Barberans, Maspujols i la Pera.

26. Dimarts. Festa de sant Isidor, bisbe (de Sevilla) i doctor de l'Església: *blanc*. Lectures: 1C 2:1-10 (Salm 118) / Mt 5:13-16. Tot propi; vespres de demà.

CELEBRACIONS PARTICULARS: Mare de Déu del Bon Consell; sant Clet I o Anacleto, papa i màrtir; sant Marcel·lí, papa i màrtir; sant Pascasi, bisbe.

27. Dimecres. Bisbats de Catalunya: Solemnitat de la Mare de Déu de Montserrat (patrona principal de Catalunya): *blanc*. Lectures: Ac 1:12-14 (Salm 86) / Ef 1:3-6.11-12 / Lc 1:39-47. Tot propi.

ALTRES CELEBRACIONS PARTICULARS: Sant Toribi de Mogrovejo, bisbe; santa Zita, verge (patrona de les treballadores domèstiques); beats Domènec i Gregori, preveres (de Barbastro).

Festes majors: Parets del Vallès.

28. Dijous de la setmana 4 de Pasqua: *blanc*. Lectures: Ac 13:13-25 (Salm 88) / Jo 13:16-20.

MEMÒRIA LLUIRE: Sant Pere Chanel, prevere (marista) i màrtir (a Oceania) (*vermell*).

CELEBRACIONS PARTICULARS: Sant Prudenci, bisbe; sant Cirí, màrtir; sant Lluís-Maria Grignon de Montfort, prevere; santa Valèria, màrtir (mare de família); beat Luquesi, religiós (terciari franciscà).

Festes majors: Piera.

29. Divendres. Memòria de santa Caterina de Siena, verge (terciària dominicana) i doctora de l'Església: *blanc*. Lectures del dia: Ac 13:26-33 (Salm 2) / Jo 14:1-6.

CELEBRACIONS PARTICULARS: Sant Ramon (Raimundo) de Fitero, abat; sant Robert, prevere (cisterenc).

Festes majors: Òdena, la Palma d'Ebre, la Portella, Preixens i Vilassar de Dalt.

30. Dissabte de la setmana 4 de Pasqua: *blanc*. Lectures: Ac 13:44-52 (Salm 97) / Jo 14:7-17. Vespres de demà.

MEMÒRIA LLUIRE: Sant Pius V, papa (dominicà) (*blanc*).

CELEBRACIONS PARTICULARS: Sant Josep-Benè Cottolengo, prevere (fundador); sants Amador, Pere i Lluís, màrtirs (a Còrdova); sant Indaleci, bisbe; santa Sofia, verge i màrtir.

Festes majors: Darnius.

LA BÍBLIA A L'ABAST

(Fets 4:8-12)

Jesús és l'únic Salvador

■ Josep M. Aragonès

La dialèctica de la fe

El discurs de Pere als ciutadans de Jerusalem després de la guarició del paralític de la porta del temple, va produir dos efectes distints. Arrencaven de dues realitats que entren de seguida en dialèctica: la fe proclamada i viscuda —testimoniada, doncs— fa adeptes —convertits— i alhora alça oposició —persecució—. Per una part es donà la conversió a la fe en Jesucrist d'una bona colla d'oients. Molts, ens diu el llibre dels Fets (4:4). Així aquella comunitat incipient va augmentar, consolidant-se: *El nombre dels germans arribà a uns cinc mil, comptant només els homes* (v. 4b). Per altra part, però, es posà en marxa la primera persecució contra els caps de l'església naixent. Sacerdots, saduceus i la guàrdia del temple s'enfrontaren als predicadors quan aquests encara parlaven. *Estaven indignats perquè ensenyaven al poble i anunciaven la resurrecció dels morts que ja s'havia realitzat en Jesús. Els van detenir i els tingueren tancats a la presó fins l'endemà* (vv. 1-3). L'endemà fan presentar els dos deixebles de Jesús davant el tribunal i els pregunten: *¿Amb quin poder o en nom de qui heu fet vosaltres tot això?* (v. 7). La perícopa, que el Leccionari de la missa dominical ens fa proclamar avui, és la resposta de Pere a aquest requeriment del Sanedrí.

Sant Lluc introdueix el discurs de Pere als magistrats i notables del poble amb aquesta constatació: *Llavors, Pere, inspirat per l'Esperit Sant, digué* (v. 8). Vet aquí el compliment de la promesa de Jesús als seus deixebles de l'assistència de l'Esperit Sant quan s'hagin de presentar davant dels tribunals per causa d'ell (Cf. Lc 12:11s.). Parlant, doncs, sota la inspiració de l'Esperit de Jesús, Pere proclama davant del Sanedrí qui és el vertader autor d'aquella guarició: *Aquest home el teniu sa davant vostre pel poder del nom de Jesucrist, el Natzaré* (v. 10a).

Testimonis —màrtirs— de Jesús

Nosaltres solem dir que el nom no fa la cosa. En el llenguatge bíblic, el nom és la manifestació real de la personalitat. Qui posseeix el nom d'una cosa, animal o persona, el posseeix, té domini sobre ells. Per això se'ns diu que el nom de Déu és inefable: ni es pot dir ni es pot saber, perquè l'home no pot de cap manera posseir i dominar Déu (Cf. Jt 13:18, Is 9:5 i Sl 139:6). Afirmar, doncs, que és en nom de Jesús que s'ha fet el prodigi és igual que dir que ha estat Jesús mateix qui ho ha fet. I ho ha fet perquè pot fer-ho, perquè té realment aquesta força i aquest poder. Aquí rau la valentia del testimoniatge de Pere, la proclamació de la seva fe. Jesús té el mateix poder que Jahveh. No sols el

tenia quan vivia, sinó que segueix tenint-lo després de la seva mort, perquè en realitat viu. La resurrecció ha superat la mort i l'ha fet el Vivent per sempre. Les autoritats prou que van fer tot el possible per eliminar Jesús. Són els responsables de la seva mort —vosaltres el vau clavar a la creu— però ell segueix entre els seus amb aquella vida nova que li pervé de la resurrecció: *Déu el va ressuscitar d'entre els morts* (v. 10). En la lluita autoritats d'Israel i Jesús, Déu s'ha posat a favor de l'aparentment vençut. Les autoritats han de reconèixer la seva impotència i el seu error. I l'han d'esmenar. D'entrada cal que recordin que, tot el que ha passat, ja havia estat anunciat per les Escripures. Així Pere els recorda el que deia el salm 117:22, tot fent-ne una lectura cristològica: *Jesús és realment la pedra que vosaltres els constructors, havíeu rebutjat, i ara corona l'edifici*. Jahveh els havia encomanat la construcció de la casa de Déu: el seu poble. I ells, els constructors, els que pretenien guiar el poble, no van ser capaços de reconèixer la qualitat dels materials que Déu els posava a l'abast. Es van enderiar amb materials mediocres i, fins i tot, dolents, tot rebutjant la pedra bona. Déu ha rectificat aquesta poca traça dels mals constructors del poble: Jesús, la pedra viva, que ells havien rebutjat, *ara corona l'edifici* (v. 11).

La lliçó de la fe

Quina gran lliçó per a tots i per a tots els temps! Perquè la història del rebuig de Jesús, desgraciadament, es va repetint al llarg dels segles. També ara. Alerta, doncs, constructors: ministres de l'Església, pares, mestres, autoritats de tota mena... Més d'una vegada deixem abandonats els materials que, si tinguéssim vista i traça, ens haurien de servir per aguantar moltes coses. Després quan ha passat l'oportunitat, Déu ens mostra que aquelles persones rebutjades, eren pedra de primera qualitat, que complien o podien complir una missió important en la vida del poble cristià. Cal tenir sempre ben present la visió mateana del judici Final, amb aquelles respostes de: tot el que feieu o deixàveu de fer a un d'aquests germans meus més petits... (Cf. Mt 25:31ss.). Alerta, però, també amb les falses il·lusions i els il·luminismes. Que cadascú s'autexamini: la bona pedra no ho és per pròpia voluntat o desig, sinó per naturalesa... o per l'esforç del treball humil i fidel al voler de Déu. Pere acaba el seu al·legat davant el Sanedrí, fent la confessió solemne de la fe de la comunitat: *L'únic Salvador del món és Jesús, crucificat i ressuscitat. La salvació no es troba en ningú més, perquè, sota el cel, Déu no ha donat als homes cap altre nom que pugui salvar-nos* (v. 12).

Josep M. Aragonès és Rector de Torrelavit

Aquesta és la nostra festa

Germans, avui celebrem una gran festa. Això ho dic fàcilment, però si voleu saber quin sant festegem, ja no ho diré amb tanta facilitat. En efecte, cada vegada que celebrem la memòria d'un apòstol, d'un màrtir o d'un confessor, no és difícil indicar de qui es tracta... Però la solemnitat d'avui no concerneix a cap d'ells, encara que és realment una solemnitat i no de les menors. Us ho vaig a dir: avui se celebra la festa de la casa del Senyor, del temple de Déu, de la ciutat del Rei etern, de l'Esposa de Crist...

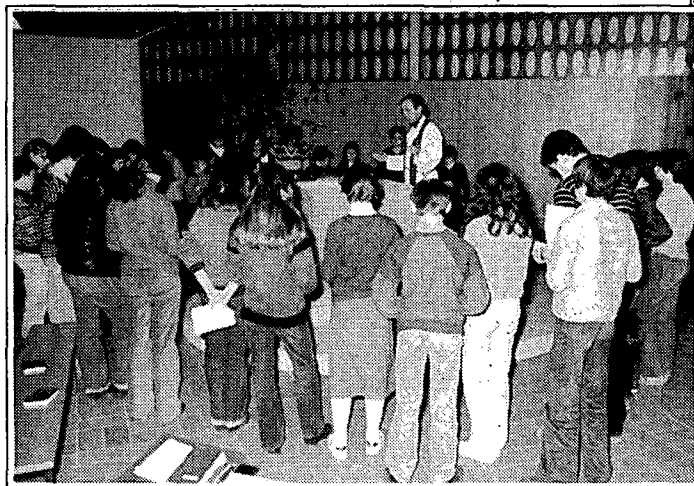
Ara, cal preguntar-nos què pot ser la casa de Déu, el seu temple, la seva ciutat, la seva Esposa. Ho dic amb temença i respecte: som nosaltres. Sí, nosaltres som tot això en el cor de Déu. Ho som per la seva gràcia, no pels nostres mèrits. Que l'home no usurpi el que és de Déu ni s'atribueixi la seva glòria; si ho fa, Déu, que li ha donat tot, humiliarà l'orgullós. Si una ànsia pueril ens du a voler salvar-nos prescindint d'ell, no ho aconseguim.

rem. Dissimular la pròpia flaqueza és excloure's de la misericòrdia: no hi ha lloc per a la gràcia on es presumeixen mèrits. Pel contrari, l'humil confessió de les nostres dificultats excita la seva compassió. Aquesta confessió és l'únic que fa a Déu socórrer la nostra necessitat, com un ric pare de família, i fa que al seu costat hi trobem pa en abundància. Som la seva casa on mai no ha mancat l'aliment de vida...

(...) Per tant, germans, sabem per experiència que som la casa del Pare de família per l'aliment tan abundant que tenim, el temple de Déu per la nostra santificació, la ciutat del Rei suprem per la nostra comunió de vida, l'esposa de l'Espòs immortal per l'amor. Crec doncs, que puc afirmar sense por: aquesta festa és realment la nostra festa.

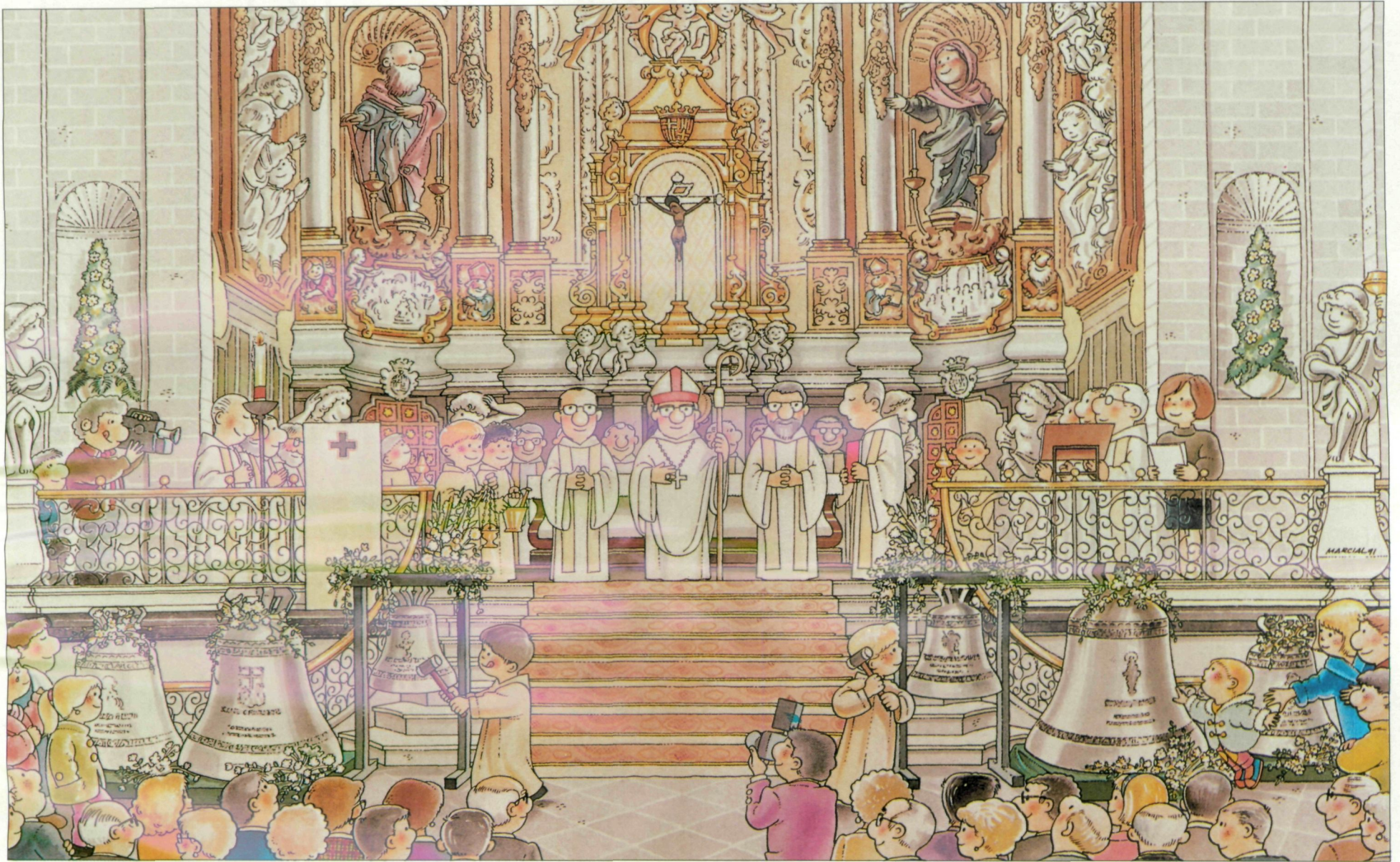
Sant Bernat

(Del «Sermó 5 per a la Dedicació»)

CAMPANES BACHERT i J.S. BACH

Mentre J.S. Bach composava els seus grans oratoris, misses i passions, les fonderies BACHERT ja equipaven de campanes els grans cloquers alemanys

Benedicció solemne de les campanes BACHERT a Santa Maria d'Igualada, novembre 1990. (Dibuix de Marcial Fernández- Igualada)

**BRANDEN
NETES I CLARES.**

**UN TOC DE
TRADICIÓ
I DE PRESTIGI.**

**GLOCKENGIESSEREI
SALZSTR. 153
7100 HEILBRONN
TEL. 07/49 - 7131 - 9568 - 0
FAX. 07/49 - 7131 - 76174
POSTFACH 1248
ALEMANYA - F**

Quan les campanes BACHERT branden, és com una inefable coral amb el segell de la musicalitat perfecta i única dels campanars centreeuropeus.

Els seus equips electrònics permeten programes permanents amb els moviments que l'any litúrgic assenyala:

La precisió i canvi d'horari són conduïts per ràdio des de l'emissora científica D.C.F. d'on dimana la precisió dels mitjans de comunicació de tot Europa.

A **Catalunya** també podem atendre els vostres suggeriments:

Gaspar Vilarrubias i Codina - Sant Ignasi, 24
Tel. (93) 804 11 61 (93) 803 09 16
Fax (93) 803 69 72 - 08700 IGUALADA

Els serveis elèctrics i electrònics són atesos per:

INSERMA - ACCSL

Gessamí, 3 - Tel. (93) 804 27 51
Fax (93) 804 68 56 - 08700 IGUALADA

DIA DEL LLIBRE

PARADA CONJUNTA DE:

AMICS DE CATALUNYA CRISTIANA
I LA FORMIGA D'OR, S.A.

AVINGUDA PORTAL DE L'ÀNGEL - CARRER DELS ARCS

US HI ESPEREM!

AJUDEM TOTS A LA CULTURA I A LA DIFUSIÓ DEL LLIBRE CRISTIÀ!

CAMPANYA D'APORTACIONS POPULARS AL NOSTRE SETMANARI

Adquirint les butlletes podeu optar als premis

SORTEIG TRADICIONAL: 2 DE JUNY

1r. premi: *Un cotxe SEAT IBIZA
1,3i CL - 3 portes.*

2n. premi: *Viatge a Terra Santa (2 places), en
qualsevol dels nostres pelegrinatges.*

3r. premi: *Un joc de cafè, de producció
artesanal.*

I també, a més:

*10 lots de llibres amb 6 títols de la nova
col·lecció «ÀLBUMS DISNEY», de Walt Disney
(Ed. Beascoa).*

BUTLLETA DE COMANDA

Per participar en el Tradicional SORTEIG 1994 en suport de CATALUNYA CRISTIANA

☐ Talonaris a 6.250 ptes.

☐ Butlletes a 125 ptes.

Nom i cognoms.....

Adreça.....

Població..... DP.....

Tel..... Província.....

Trameto l'import per ☐ xec barrat ☐ gir postal

NECESSITEM EL VOSTRE AJUT

PODEU ADQUIRIR LES BUTLLETES A LES SEGÜENTS LLIBRERIES DE BARCELONA:

—La Formiga d'Or, Av. Portal de l'Àngel, 3

—Balmesiana, Duran i Bas, 6

—Signe, Mallorca, 301

Podeu demanar-ho per correu enviant aquesta butlleta de comanda.

ASSOCIACIÓ D'AMICS DE CATALUNYA CRISTIANA

Plaça Urquinaona, 11, 3r. 3a. A, tel. (93) 301 37 18 FAX: 302 32 64 - 08010 Barcelona

ELS CRISTIANS HEM DE SOSTENIR LA NOSTRA PREMSA. GRÀCIES PER LA VOSTRA APORTACIÓ